

Giới thiệu Vợ Yêu Xin Dừng Bước

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Xin Dừng Bước* của tác giả Tà Vi trên website đọc truyện online.

Tình yêu là đề tài muôn thuở của thơ ca và văn học. Thể loại ngôn tình cũng vậy, dựa vào đó và phát triển.

Trong tình yêu cũng có những hạnh phúc và khổ đau. Có những giây phút khiến ta như mỉm cười tim rung động. Nhưng cũng có những khoảnh khắc đau nhói vì hiểu lầm.

Bao dung hay tha thứ, chạy trốn hay bỏ đi, cái gì cũng có thể xảy ra. Người ta bảo khi trốn tình tình chạy, dứt tình tình theo. Tô Nhã An và Giản Thu Hoàn là thế. Khi yêu thì cố gắng hết mình duy trì cuộc sống hôn nhân tẻ nhạt đó.

Nhưng khi mỗi một rồi thì nó lại theo sau, liệu họ có hạnh phúc...

Các bạn hãy đọc và sẽ cảm nhận.!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Tiết Từ

Mùa đông New York tuyết bay tán loạn.

Năm học đầu tiên, dưới trời đông lạnh giá Tô Nhã An quần áo kín mít, rời quán cà phê chỗ làm thêm của cô trở về nhà trọ. Vừa rẽ vào phố không lâu, cô tay bị 1 lực mạnh giật, cô ngã nhào trên tuyết. Thân thể mãi mới đứng lên được, lúc hoảng loạn này cô lại nói tiếng mẹ đẻ kêu to (nhưng đây là Mỹ mà !)

- Cướp...ăn cướp!

Những người ngoại quốc nghe không hiểu chỉ nhìn. Và đột nhiên có 1 bóng đen đuổi theo. Tô Nhã An ngây ngốc nhìn qua con lốc màu đen đó,...quên cả la hét. Phía vài phút sau mới thấy đối phương là 1 nam nhân mặc áo khoác màu xám, mặt rất tuấn tú là 1 người Phương Đông. Dung mạo hấn nhả nhần, con mắt thâm thúy, ôn dịu, nhìn trong tuyết lạnh trắng này đôi mắt đen đó rất có thần khiến cô mê mẩn.

- Hấn xô cô ngã có sao không?

Cánh tay hấn đỡ cô dậy. Cô phát hiện người đó rất cao, nhìn anh ta như 1 người mẫu vậy. Hơn nữa tiếng nói anh ta rất ấm áp, ở nơi xa xứ này được gặp đồng hương quả là không dễ, làm cô cảm động.

- Tiểu thư ? Hấn hoài nghi có phải cô nàng bị sợ ngốc rồi không? Hai mắt đăm đăm nhìn mình chăm chăm.

- Không...tôi không sao...

- Nếu trong túi có gì quan trọng như giấy chứng nhận, thẻ tín dụng... thì hãy báo cho cảnh sát. Hấn chân thành đề nghị, giúp cô nhặt kính rơi trên mặt đất.

Tô Nhã An đông má lạnh hồng, nói lời cảm ơn mỉm cười.

- Thẻ tín dụng hay ví tiền mất không quan trọng, nhưng đi động ta trong túi đã mất rồi, chỗ này chắc có điện thoại công cộng tôi sẽ báo cảnh sát. Bị cướp

cô vẫn hoảng loạn, tay run run cầm chặt tay hắn

- Đừng hoảng, tôi nhớ được phía trước đi qua hai con đường thì có cục cảnh sát, tôi cùng cô đi báo án. Hắn xem đồng hồ, cách buổi hội nghị còn có hai giờ nữa bắt đầu.

- Anh sẽ đi theo giúp tôi? Cô mở to mắt vui vẻ

- Đi thôi. Gió lạnh qua nhìn thân ảnh trong tuyết đỏ, khuôn mặt anh tuần mím cười, tựa như tình tiết trên phim vậy.

- Cảm ơn. Cô xấu hổ đưa tay ra, không cự tuyệt dù đó là 1 chàng trai xa lạ

Trong cục cảnh sát, cô vì quá khẩn trương khoa chân múa tay nói lung tung, ngôn ngữ loạn xạ, ngữ pháp lộn xộn khiến cho chẳng ai hiểu cô đang nói gì ?!!Người đàn ông kia ra mặt trấn an, dùng tiếng anh lưu loát trình bày sự việc, thậm chí còn đi mua cà phê đặt vào bàn tay nàng, làm tay cô rất ấm!

- Taycầm ly cà phê nóng kề trộm nhìn hắn...lòng nàng cũng ấm

- Anh từ Đài Loan tới ? Cô chủ động bắt chuyện

- ừ.Cô du học ở đây ?

Nàng gật đầu, lau trên tấm kính mờ trắng.

- Anh cũng vậy sao?

- Trông tôi giống người còn đi học sao?

- Không giống! Nhưng anh là người trẻ tuổi. Mặc dù mặt âu phục nhìn cũng không hơn cô nhiều tuổi, có thể là nghiên cứu sinh?

- Tôi tới nơi này để kí kết làm ăn, mai trở về Đài Bắc

Hắn cười, từ nhỏ đã được cha mẹ cho ra nước ngoài học, chăm chỉ sách vở, nhưng bất quá thông minh, tư chất nổi trội, nên học nhảy lớp, 24 tuổi đã có 2 bằng thạc sĩ, về nước vào công ty cha thực tập, tiếp quản gia nghiệp

Nghe được nam tử sắp rời đi, Tô Nhã An trong lòng đột nhiên có chút mất mát, sợ không được gặp lại!Nội tâm của nàng giãy giụa nhìn nam nhân trước mặt, muốn mở miệng nói cái gì đó thì bạn cùng phòng của cô hấp tấp xông vào cục cảnh sát gọi to, đưa cô về

- Bạn của cô tới rồi? Hắn cười nhìn cô gái, đứng dậy chuẩn bị đi

Nhìn đồng hồ hắn còn có mười lăm phút có thể chạy về khách sạn chuẩn bị họp.

Cô cùng bạn cùng phòng đi ra khỏi cục cảnh sát, nhìn bóng lưng nam nhân kia, hắn đang bắt Ta xi, cô đi lên phía trước

- Có thể cho tôi phương thức liên lạc với anh không? Tôi muốn cảm ơn anh nếu có cơ hội ? Nàng giữ chặt tay áo của hắn

- Không cần, không có gìHắn khách khí không cần cô nói lời cảm tạ.

- Không! Nhất định tôi...Nàng kiên trì, nắm chặt lấy hắn không tha, bởi vì nàng rất mãnh liệt muốn nhìn thấy người 1 lần nữa, nàng không thể ngay cả tên của hắn cũng không biết, nếu không đêm nay nhất định sẽ mất ngủ. (mất ngủ ...)

Hắn đầu tiên là sững sờ, nhưng rồi mỉm cười. Không nghĩ quá nhiều sờ sờ áo khoác ngoài, muốn tìm ra danh thiếp của mình, bất quá trên người đúng lúc không mang.....

Tô Nhã An nhanh chạy về phía lái xe , muốn mượn giấy bút đưa cho hắn. Lúc này tiếng Anh đột nhiên thần kỳ trở nên rất lưu loát.

Hắn bỏ cái bao tay, tại tờ giấy nhỏ viết xuống tên cùng phương thức liên lạc

- Về sau phải cẩn thận một chút. Hắn đem tờ giấy giao cho nàng, sờ sờ đầu của cô dặn dò.

- Ừ. Nàng dùng sức gật đầu, nhìn tên — Giản Thu Hòa.

Môi nở nụ cười như đóa hoa nở rộ, vui vẻ nhìn người rời đi, nhét tờ giấy vào túi quần

Giản Thu Hòa..... Là tên của anh ta, cũng là anh hùng của cô. Cô lặng yên đem hắn ghi nhớ bóng dáng, trên bầu trời những bông tuyết đang khẽ cười.

Không ngờ hôm sau tỉnh dậy, mộng đẹp tan vỡ!

- Không.....aaaaa! Nàng cầm lấy giấy vụn kêu thảm thiết.

Bạn tốt của cô nhiệt huyết sôi trào, lại đem quần áo đi giặt, tờ giấy giờ đã thành giấy vụn nát, anh hùng của ta....

Ô ô.....

Chương 1:

Nhớ năm đó cô ở nước ngoài gặp phải cướp, thật may là có Giản Thu Hòa ra tay giúp đỡ

Hắn là anh hùng trong lòng cô, vô tình mất liên lạc, và bây giờ anh lại là đối tượng xem mặt của cô.

Cô rất mến mộ anh ta, nhưng tông lòng anh ta chỉ yêu bạn gái của mình. Bạn gái rời đi, anh ta nghĩ chính cô là nguyên nhân, uất hận trong lòng nên cưới cô để trả thù

Sau khi cưới, anh ta luôn tỏ thái độ coi thường, lạnh nhạt, làm cho tình yêu của cô với anh ta mất niềm tin, khô héo nên rời đi tìm lối thoát cho riêng mình...

Hắn nghĩ nếu như Tô Nhã An đã tốn nhiều công sức phá hoại tình yêu của hắn, cô ta nghĩ như vậy là có được hắn vậy thì ok! Hắn sẽ cưới cô, hắn sẽ trả thù, cô đừng nghĩ mình sẽ có được hạnh phúc.

Ngày qua ngày hắn coi thường sự tồn tại của cô.... khiến cô phải trả giá...rất cực cũng tới đỉnh điểm, cô không thể chịu nổi. Tim đau nhói muốn ly hôn.... còn hắn mới nhận ra hóa ra hắn đã hiểu lầm cô....

Từ hận thù chuyển sang yêu thương triu mến, hắn không muốn li hôn...hắn muốn cứu vãn...

Tiết Từ

Mùa đông, New York tuyết bay tán loạn.

Năm học đầu tiên, dưới trời đông lạnh giá Tô Nhã An quần áo kín mít, rời quán cà phê chỗ làm thêm của cô trở về nhà trọ. Vừa rẽ vào phố không lâu, cô tay bị 1 lực mạnh giật, cô ngã nhào trên tuyết. Thân thể mãi mới đứng lên được, lúc hoảng loạn này cô lại nói tiếng mẹ đẻ kêu to (nhưng đây là Mỹ mà !)

- Cướp..ăn cướp!

Những người ngoại quốc nghe không hiểu chỉ nhìn. Và đột nhiên có 1 bóng đen đuổi theo. Tô Nhã An ngây ngốc nhìn qua con lốc màu đen đó,... quên cả la hét. Phía vài phút sau mới thấy đối phương là 1 nam nhân mặc áo khoác màu xám, mặt rất tuấn tú là 1 người Phương Đông. Dung mạo hắn nhã nhặn, con mắt thâm thúy, ôn dịu, nhìn trong tuyết lạnh trắng này đôi mắt đen đó rất có thần khiến cô mê mẩn.

- Hắn xô cô ngã có sao không?

Cánh tay hắn đỡ cô dậy. Cô phát hiện người đó rất cao, nhìn anh ta như 1 người mẫu vậy. Hơn nữa tiếng nói anh ta rất ấm áp, ở nơi xa xứ này được gặp đồng hương quả là không dễ, làm cô cảm động.

- Tiểu thư ? Hắn hoài nghi có phải cô nàng bị sợ ngốc rồi không? Hai mắt đăm đăm nhìn mình chăm chăm. (anh à chỉ ấy ngắm anh mới vậy mà)

- Không...tôi không sao...

- Nếu trong túi có gì quan trọng như giấy chứng nhận, thẻ tín dụng... thì hãy báo cho cảnh sát. Hắn chân thành đề nghị, giúp cô nhặt kính rơi trên mặt đất.

Tô Nhã An đông má lạnh hồng, nói lời cảm ơn mỉm cười.

- Thẻ tín dụng hay ví tiền mất không quan trọng, nhưng di động ta trong túi đã mất rồi, chỗ này chắc có điện thoại công cộng tôi sẽ báo cảnh sát. Bị cướp cô vẫn hoảng loạn, tay run run cầm chặt tay hắn

- Đừng hoảng, tôi nhớ được phía trước đi qua hai con đường thì có cục cảnh sát, tôi cùng cô đi báo án. Hắn xem đồng hồ, cách buổi hội nghị còn có hai giờ nữa bắt đầu.

- Anh sẽ đi theo giúp tôi? Cô mở to mắt vui vẻ

- Đi thôi. Gió lạnh qua nhìn thân ảnh trong tuyết đó, khuôn mặt anh tuấn mỉm cười, tựa như tình tiết trên phim vậy.

- Cảm ơn. Cô xấu hổ đưa tay ra, không cự tuyệt dù đó là 1 chàng trai xa lạ (ặc nắm tay soái ca còn than gì)

Trong cục cảnh sát, cô vì quá khẩn trương khoa chạn múa tay nói lung tung, ngôn ngữ loạn xạ, ngữ pháp lộn xộn khiến cho chẳng ai hiểu cô đang nói gì ?!!Người đàn ông kia ra mặt trấn an, dùng tiếng anh lưu loát trình bày sự việc, thậm chí còn đi mua cà phê đặt vào bàn tay \nàng, làm tay cô rất ấm!

- Tay cầm ly cà phê nóng kể trộm nhìn hần...lòng nàng cũng ấm

- Anh từ Đài Loan tới ? Cô chủ động bắt chuyện

- ừ.Cô du học ở đây ?

Nàng gật đầu, lau trên tấm kính mờ trắng.

- Anh cũng vậy sao?

- Trông tôi giống người còn đi học sao?

- Không giống! Nhưng anh là người trẻ tuổi. Mặc dù mặt âu phục nhìn cũng không hơn cô nhiều tuổi, có thể là nghiên cứu sinh?

- Tôi tới nơi này để kí kết làm ăn, mai trở về Đài Bắc

Hần cười, từ nhỏ đã được cha mẹ cho ra nước ngoài học, chăm chỉ sách vở, nhưng bất quá thông minh, tư chất nổi trội, nên học nhảy lớp, 24 tuổi đã có 2 bằng thạc sĩ, về nước vào công ty cha thực tập, tiếp quản gia nghiệp (anh này tự khen cao gớm)

Nghe được nam tử sắp rời đi, Tô Nhã An trong lòng đột nhiên có chút mất mát, sợ không được gặp lại!Nội tâm của nàng giãy giụa nhìn nam nhân trước mặt, muốn mở miệng nói cái gì đó thì bạn cùng phòng của cô hấp tấp xông vào cục cảnh sát gọi to, đưa cô về

- Bạn của cô tới rồi? Hần cười nhìn cô gái, đứng dậy chuẩn bị đi

Nhìn đồng hồ hần còn có mười lăm phút có thể chạy về khách sạn chuẩn bị họp.

Cô cùng bạn cùng phòng đi ra khỏi cục cảnh sát, nhìn bóng lưng nam nhân kia, hần đang bắt Ta xi, cô đi lên phía trước

- Có thể cho tôi phương thức liên lạc với anh không? Tôi muốn cảm ơn anh nếu có cơ hội ? Nàng giữ chặt tay áo của hần

- Không cần, không có gìHần khách khí không cần cô nói lời cảm tạ.

- Không! Nhất định tôi...Nàng kiên trì, nắm chặt lấy hần không tha, bởi vì nàng rất mãnh liệt muốn nhìn thấy người 1 lần nữa, nàng không thể ngay cả tên của hần cũng không biết, nếu không đêm nay nhất định sẽ mất ngủ. (mất ngủ ...)

Hần đầu tiên là sững sờ, nhưng rồi mỉm cười. Không nghĩ quá nhiều sờ sờ áo khoác ngoài, muốn tìm ra danh thiếp của mình, bất quá trên người đứng lúc không mang.....

Tô Nhã An nhanh chạy về phía lái xe , muốn mượn giấy bút đưa cho hần. Lúc này tiếng Anh đột nhiên thần kỳ trở nên rất lưu loát.

Hần bỏ cái bao tay, tại tờ giấy nhỏ viết xuống tên cùng phương thức liên lạc

- Về sau phải cẩn thận một chút. Hần đem tờ giấy giao cho nàng, sờ sờ đầu của cô dặn dò.

- Ừ. Nàng dùng sức gật đầu, nhìn tên — Giản Thu Hòa.

Môi nở nụ cười như đóa hoa nở rộ, vui vẻ nhìn người rời đi, nhét tờ giấy vào túi quần

Giản Thu Hòa..... Là tên của anh ta, cũng là anh hùng của cô. Cô lặng yên đem hần ghi nhớ bóng dáng, trên bầu trời những bông tuyết đang khẽ cười.

Không ngờ hôm sau tỉnh dậy, mộng đẹp tan vỡ!

- Không.....aaaaa! Nàng cầm lấy giấy vụn kêu thảm thiết.

Bạn tốt của cô nhiệt huyết sôi trào, lại đem quần áo đi giặt, tờ giấy giờ đã thành giấy vụn nát, anh hùng của ta....

Ô ô.....

Chương 1

Sáu năm sau —

Tô Nhã An nằm mơ cũng không nghĩ đến mình sẽ có cùng Giản Thu Hòa gặp lại, hơn nữa hần còn là đối tượng xem mặt của cô do cha mẹ an bài.

Vì buổi trưa là buổi gặp gỡ 2 gia đình, cô sáng sớm đã liền rời giường trang điểm, ăn mặc cẩn thận, trăm nghìn lần ngắm lại dung nhan qua gương, xác nhận xem được chưa.Khi mẹ đưa ảnh cô nhận ra chính là người giúp mình, lòng tung tăng náo loạn không thôi, mỗi ngày đều mong chờ đến ngày gặp gỡ.

Bước vào nhà hàng Nhật, thấy nam tử đó đứng dậy chào, cả người ngơ ngẩn, con mắt linh động, tỏa sáng ánh mắt cứ chăm chăm nhìn hần...

Đúng là hần! Trong trí nhớ của cô cái khuôn mặt kia và sáu năm trước không thay đổi. Không, phải là hần so với sáu năm trước càng thêm xuất sắc, đáng vẻ tiêu sái, phong thái lịch sự nho nhã, khí vũ hiên ngang, thêm chút ít trầm ổn, cặp kia mắt đen vẫn như cũ hàm chứa ánh sao sáng giữa bóng đêm xinh đẹp khiến tim cô đập thành thịch.

- Cô gái đây là thiên kim của ngày chủ tịch quốc hội, càng lớn càng xinh đẹp. Giản lão khen ngợi hòn ngọc quý trên tay Tô gia, cô bé năm nay 25 tuổi vừa du học từ Mỹ về

- Không dám, công tử của ngài cũng rất tuấn tú, lịch sự. Tô lão khen vị nam nhân tuổi trẻ tài cao này, nghe nói năm nay 29 tuổi nhưng đã gánh vác cả gia nghiệp to lớn, là con trai độc nhất của Giản gia

Hai lão già cứ như trong cuộc họp, khen lẫn nhau, thái độ rất khách sáo và gia thế 2 nhà rất hài lòng.

Hôm nay nam chính Giản Thu Hòa, là người thừa kế Top 10 xí nghiệp nổi danh đó là tập đoàn Phong dương :

”Tập đoàn Phong Dương” lúc đầu là 1 xí nghiệp nhỏ chuyên sản xuất linh kiện nhỏ của ô tô, sau khi thúc đầu mối quan hệ với các công ty ở châu Âu, chuyên môn hóa với dây chuyền sản xuất tự động hiện đại. Với việc xúc tiến thương mại vào các thị trường mới, và cộng thêm vài hạng mục đầu tư thành công khác, thương hiệu đã được quốc tế công nhận, nhảy lên là 1 tập đoàn chuyên biệt kỹ thuật cao, còn mở rộng đến ngành kinh doanh nhà hàng, bất động sản, thực phẩm công nghiệp (nói thật đoạn này ta đọc hiểu ít, chém theo ngôn ngữ phát triển kinh tế, do ảnh hưởng quá nhiều bởi học phần kinh tế chính trị 0.0, đang chém tung trời lần 1 thì cúp điện ==, tức giận, đập bàn, tối hôm đó lại chém, lần này chém quả ko giống với lần trước, he he)

Giản gia truyền đến Giản Thu Hòa chẳng những không có dấu hiệu xuống dốc, ngược lại bởi vì hần năng lực quản lý ưu việt, cộng thêm khả năng đưa ra sách lược mới mẻ, khiến cho toàn bộ tập đoàn đổi mới gấp mấy lần là lá cờ đầu của các tập đoàn giá trị kim ngạch xuất khẩu và tiêu thụ lớn nhất.

Về phần nữ chính hôm nay là Tô Nhã An :

Sinh ra trong 1 dòng họ nhiều đời làm chính trị, các thành viên trong gia tộc cơ hồ đều làm ở các bộ, ban ngành của chính phủ từ trung ương tới địa phương, gia phả mấy đời không thiếu chức vị : cục trưởng, thị trưởng, nghị sĩ, ủy viên, đại biểu quốc hội. ...Bất quá Tô Nhã An từ nhỏ đối với chính trị không hề hứng thú, tác pho

ng an phận muốn làm 1 “thường dân bé nhỏ”, không mong người ta biết rõ lai lịch của mình. Mấy năm nay tu nghiệp ở nước ngoài trở thành 1 chuyên viên thiết kế, đồng thời quá trình này cũng làm cho cô có rất nhiều bạn bè, với danh phận, địa vị khác nhau, giúp bạn tốt về nước mở ra 1 chuỗi hệ thống cửa hàng trang phục quý mô... Nhưng hôm nay, cô thật sự thấy rất may mắn khi chính mình có gia thế như vậy, nếu không rất có thể sẽ bỏ lỡ cơ hội gặp mặt cùng Giản Thu Hòa.

- Con trai, đừng chỉ ăn cơm như vậy, cùng Nhã An nói chuyện đi chứ? Giản cha động viên

- Đúng nha đúng nha, con trai ta cá tính thành thật, nhìn thấy cô gái xinh đẹp ngại sẽ không nói chuyện. Giản mẹ cũng thay con trai nói chuyện.

Giản Thu Hòa nhìn cha mẹ một cái, quay đầu hướng Tô Nhã An ảm áp mỉm cười.

- Nơi này cá tuyệt hấp ngon có tiếng, cô ăn nhiều một chút. Hần nói câu này như không quan hệ, hướng bát nằng một miếng thịt cá, rồi tiếp tục ưu nhã dùng cơm.

- Cảm ơn. Tô Nhã An vui vẻ ăn, dù hần có thái độ chăm chú ăn cũng không buồn vì cô rất cao hứng vì lần gặp lại này.

Nhưng hai lão nhà Giản lại đối với hành động của con trai cảm thấy có chút lúng túng, bất mãn hần rõ ràng trước mặt trường bối lại bày ra một bộ mặt không đếm xỉa, hai người bọn họ chính mình tức chết.

- Không sao, chúng mới quen nhau, Nhã An nhà tôi cá tính hoạt bát, hay nói, muốn nó không nói rất khó. Tô mẹ khéo léo hòa giải, chủ yếu bởi vì con gái mình rất chú ý anh chàng kia, coi như hành động tích cực, làm mẹ đương nhiên cũng liền “yêu cả đường đi lối về”, con rể tương lai không thích nói chuyện không sao, quan trọng đó là người nhân phẩm tốt, gia thế cũng không kém, chỉ cần trong tương lai đối đãi nữ nhi bảo bối thật tốt là được. (L : quả là nhìn xa trông rộng, Giản mẫu : quá khen, quá khen)

- Mẹ..... Tô Nhã An tiếng gọi hồn dỗi, muốn mẫu thân đừng phá hư hình tượng của mình.

- Hiện tại muốn cùng mẹ người thông đồng đã quá muộn, cần phải xuất hiện ở trước cửa khen bà ấy. Giản cha cũng phụ họa nói, thân là chủ tịch quốc hội hần có vẻ tác phong khảng khái, không câu nệ tiểu tiết.

- Cha! Cha mẹ của nàng hôm nay biểu hiện kì quặc ?

- Cô bé đáng yêu như vậy trở thành con dâu nhà ta thật tốt quá, đáng tiếc ta không có con gái để có tri kỷ như ông bà! Giản mẹ biết nhà gái hài lòng với con trai của mình, cười đến ngốc miệng, cảm thấy chắc mắt 8 đến 9 phần hôn sự này

Tô Nhã An thẹn thùng cúi đầu cười trộm — là mỉm cười, hàm súc khoe môi giờ lên, hoàn toàn một điệu bộ tiểu thư khuê các.

Hai nhà tiếp tục trò chuyện với nhau thật vui, thảo luận đề tài chính trị nhàm chán, dù sao cũng vui mừng khi hài tử của 2 gia đình đi trên thảm đỏ kết hôn, đối với 2 nhà Giản – Tô là tương lai cực kỳ tốt đẹp.

Nhưng bữa cơm này với Tô Nhã An mà nói, thấy anh ta đối với cô không có hứng thú, từ đầu tới giờ nói với cô vài câu, ngẫu nhiên hỏi cô 1 vấn đề, chỉ nhìn cô cười 1 cái thoáng quá, làm mình uống phí công lao ăn mặc tí mĩ. May mắn khi dùng bữa xong, trường bồi 2 nhà ” biết thời , biết thế ” kêu hần mời cô đi uống cà phê, hần cũng không từ chối, khiến nội tâm cô có chút hi vọng. Sau đó, hần hỏi thăm ý của cô, đi vào đến 1 quán cà phê gần bên bờ biển. Hai người ngồi ở bên ngoài, dưới mái hiên gió biển từ từ thổi vào sợi tóc mềm của nàng, khiến dung mạo xinh đẹp của cô lộ ra thật động lòng người. Hần lặng im đưa mắt nhìn khiến cô cảm thấy mặt đỏ, tim đập nhanh, gạt sợ tóc bay loạn vào sau mang tai.

- Xin lỗi, tôi không có dự định muốn tiến tới cùng em

Nàng sững sờ, tay cứng lại. Về mặt so với sò đồng dạng, thật là 1 lời nói làm cô mất vui

- Hôm nay tới buổi gặp mặt này thuần túy là ý muốn của cha mẹ, bởi vì bọn họ không thích bạn gái bây giờ của tôi, cho nên mới nghĩ giới thiệu những cô gái khác cho tôi. Hần giải thích, giọng nói thật trọng, về mặt thành khẩn.

Nhưng khi cô nghe lòng lại tràn đầy sợ hãi. ...bộ dáng tung tăng như chim sẽ như bị nhấn nhỏ, hi vọng bị dập tắt

- Như vậy... . Cô nhấp một ngụm trà, cứng ngắc gạt đầu, cười khổ khen ngợi nói:

- Anh quả là người thành thực !

- Xin lỗi, nhưng ta không muốn làm cho cô sinh ra hiểu lầm, làm trễ nãi thời gian của cô . Hần lần nữa nói xin lỗi, khuôn mặt rất thành ý, bất đắc dĩ hần không lay chuyển được yêu cầu của cha mẹ, nếu không cũng không cần làm cho nàng đi 1 chuyến vô ích này

Tô Nhã An thấy bộ mặt vẻ mặt bất đắc dĩ, lại công bằng thuyết minh cho mình trong lòng có người khác, cô tuy là tiếc nuối, nhưng hần thẳng thắn, có thái độ bảo vệ tình yêu của mình

- Vậy tôi cũng không ngại nói thẳng, kỳ thật tôi có hơi thất vọng, vốn là cho rằng lần này cùng người gặp lại sẽ có gì đó khác ! Cô một lần nữa điều chỉnh tâm trạng, thay đổi một giọng điệu khinh thường, nhưng không tận lực che dấu nội tâm đối với hần có cảm tình.

- Chúng ta đã gặp mặt sao? Lời của nàng làm hần hơi bất ngờ, không nhớ rõ mình từng gặp nàng ở đâu. Mặc dù nghe nói nàng mới về nước chưa tới nửa năm, nhưng sống gia đình chính trị gia như vậy nếu là gặp mặt sẽ phải có ấn tượng chứ.

- Sáu năm trước tại New York, trước hôm người trở về Đài Loan, có nhớ hay không đã giúp 1 nữ sinh bị cướp đi trình báo cảnh sát ?

- Là cô ?! Hần suy nghĩ mấy giây, không thể tưởng tượng nổi nhìn lại nàng.

- Bởi vì ta trở nên đẹp như vậy, cho nên có phải không nhận ra? Cô trêu chọc, vuốt tóc làm điệu bộ của quảng cáo . Với vẻ bề ngoài tự tin và cá tính của nàng rất hoạt bát

- Cảm giác quả giống vậy. Hần tinh tế quan sát bộ dạng mảnh mai của nàng trong trí nhớ là bộ mặt đeo 1 gọng kính to, tóc buộc cao, quần áo trên người tầng tầng lớp lớp giống 1 cô gái bình dị nhìn như chênh lệch nước sông với nước biển (L : ờo, so sánh hay dữ). Dù chỉ có gặp mặt một lần, hần cũng cảm thấy nàng trở nên xinh đẹp giống như là sau lột xác thành con thiên nga xinh đẹp. Nếu bây giờ có 1 cướp sẽ có 1 hàng dài chủ động làm anh hùng cứu mỹ nhân (L : ờo, khen tới mức khoa trương vậy cơ á)

- Anh để lại tờ giấy, ta không cẩn thận bị bạn cùng phòng cho vào máy giặt, nên bây giờ rất tiếc không thể gặp mặt sớm hơn. Anh chắc cũng sẽ tiếc nói khi đã bỏ qua 1 người như tôi ? Thật là tạo hóa trêu ngươi, lại tự tiện phỏng đoán tâm trạng hần.

- A! Hần giật mình nhưng lập tức không hiểu được nên như thế nào đáp lại lời bày tỏ trực tiếp của nàng, cực nhanh suy tư muốn nói như thế nào vì mình tuyệt đối với nàng không có ý đồ,...

- Tôi chỉ nói đùa thôi, sao phản ứng của anh có vẻ rất đau đớn ? Cô buột miệng cười, cảm thấy hần nghiêm túc động não nhìn rất đáng yêu. Cô đương nhiên biết rõ hần năm đó ra tay giúp xuất phát trong tâm, không có ý đồ khác..... Đáng tiếc hần không có ý đồ !

Giản Thư Hòa cười cười, uống một ngụm trà, nhìn bộ dạng hài hước, nụ cười sáng sủa của nàng , kinh ngạc giữa hai người lại duyên phận kỳ diệu. Bất quá họ như vậy, hần càng dễ dàng mở miệng hướng nàng nói ra tính toán của mình.

- Tôi có 1 yêu cầu hơi quá đáng, về buổi gặp mặt hôm nay cô có thể nói với cha mẹ từ chối được không? Như vậy cha mẹ tôi sẽ buông tha cho tôi . Nếu do nhà gái ra mặt từ chối, cha mẹ của hần cũng không thể nói gì hơn. Vô luận cha mẹ muốn hần cùng mấy lần gặp mặt , hần đều dự định lên lút phá hư, tin tưởng mấy lần sau bọn họ cũng sẽ buông tha cho, đồng ý tiếp nhận gia thế bình thường của bạn gái hần.

- Có thể, nhưng tôi cũng có 1 điều kiện . Cô suy tính vài giây rồi nói ra.

- Điều kiện gì ?

- Cùng tôi hẹn hò.

- Hẹn hò?!

- Tôi cũng phải có lí do nói với người nhà của mình, sau mấy lần hẹn hò cảm thấy chúng ta không hợp nhau, như vậy có sức thuyết phục hơn. Cô cười hi hi nói, cứ việc giúp hấn chuyện này sẽ làm chính mình nội thương, nhưng vẫn vui lòng giúp hấn một tay. Bất quá cô cũng không phủ nhận, cái điều kiện này trong kỳ thật bao hàm một điểm nhỏ vì mình, dù sao hấn là người năng ở trong lòng sáu năm, mặc dù vốn là không có dự định sẽ chạm mặt nữa, nhưng “chỉ sớm không gặp” cô thấy không cam lòng

- Cũng được . Hấn tán thành ý tưởng của nàng. Nếu không theo điều kiện của hấn bị người ta một tiếng cự tuyệt, cha mẹ sẽ đem lòng sinh nghi, truy cứu rốt cuộc đến lúc đó tránh không được lại một hồi ồn ào.

- Vậy chúng ta liền hẹn..... 3 lần, hôm nay không tính, đi ăn cơm, xem phim sau tôi nói với mẹ là không hợp, không thích anh !

- Một lời đã định, cảm ơn cô chán ghét tôi. Hấn cười vờn tay, tư thế oai hùng đáng vẻ giống như cái đêm của 6 năm trước nhìn nàng

Cô bắt tay, thân nhiên cười, nhưng trong lòng nhin không được thương tiếc bỏ lỡ duyên phận này.....Chậm một bước, mình cũng chỉ có thể chúc phúc hấn

Vài ngày sau, bọn họ tiến hành lần đầu tiên hẹn hò.Tô Nhã An vẫn như trước hao tâm tổn trí vào cách ăn mặc, xinh đẹp xuất hiện – Giản Thu Hòa cũng vẫn như cũ tác phong nhanh nhẹn, sẵn sàng.

Hai người tới 1 nhà hàng Pháp dùng cơm, bọn họ nói chuyện phiếm, nhưng nội dung vẫn vòng quanh một nữ nhân khác

- Cô ấy tên là Lý n Trúc, là 1 nhân viên phòng hành chính tổng hợp, tóc ngắn rất đáng yêu, dùng 1 cái cặp nhỏ màu hồng cài tóc, cá tính rất ôn nhu, sẵn sàng,.....

Hấn dùng một vẻ mặt không thể lại ôn nhu, mê muội hình dung người yêu từng ly từng tý.

Cô lẳng lẳng nghe hấn trần thuật, nhìn hấn hai đầu lông mày phát ra tia hạnh phúc, tâm tình có điểm phức tạp, vừa thấy cô gái được hấn yêu thương thật may mắn, hăm mộ nàng có thể gặp được một nam nhân thâm tình, về phương diện khác lại không khỏi có chút ít ghen ghét, tiếc hận chính mình không có vận may đó .Có nhiều người theo đuổi, nhưng không gặp được 1 người như hấn, khiến bọn họ cảm thấy cô như hoa đã có chủ mà rời đi.

- Nghe anh đem nàng nói tốt như vậy, thua loại người này tôi cũng đành phải nhận . Cô nửa đùa, nửa thật nâng ly kính hấn.

- Hi vọng cô cũng sớm ngày tìm được một nam nhân yêu thương mình. Hấn đáp lễ nàng, tự giác vừa rồi giống như nói quá nhiều làm nàng không được tự nhiên.Giản Thu Hòa không phải là đầu gỗ, có thể từ lời nói nàng mơ hồ cảm giác được nàng là thật sự đối với mình có hảo cảm, bất quá hấn đã có nữ nhân mình thích, hai người cũng là vô duyên.

- Không cần nói loại lời này an ủi tôi. Nghe được ra dụng ý của hấn, trong lòng ngược lại càng buồn bực.

- Đây không phải là an ủi, 1

à thật tâm chúc phúc. Hấn cười làm sáng tỏ, chợt nghĩ đến

- Đúng rồi, công ty tôi có 1 phó tổng, hấn hơn cô hai tuổi, là một nam nhân có năng lực, tương lai sẽ nắm giữ cương vị tổng giám đốc, không bằng hôm nào giới thiệu hai người với nhau!

- Đây vị tiền sinh này! Anh không thích tôi, cũng không cần vội vã như vậy đem tôi giao cho người khác chứ ?

- Tôi không phải là ý tứ kia.

- Vậy thì mời các hạ chăm sóc tốt tình yêu của mình , không cần thay tôi quan tâm đến nhân duyên của tôi. Cô cạn ly, cười mở cười ra tiếng

Hấn uống cạn rượu trong tay, nhìn hai gò má nâng lên, tiếng cười như chuông bạc trong trẻo, 1 cô gái xinh đẹp, cảm thấy nàng thật là nữ nhân rất thẳng thắn , hôm nào có cơ hội muốn giúp nàng xem xét một đối tượng tốt.

Lần thứ hai hẹn hò, ước chừng là một tuần lễ sau. Bởi vì Giản Thu Hòa phải sắp xếp thời gian cùng bạn gái chính thức của hấn hẹn hò, nên Tô Nhã An chủ động đề nghị đem thời gian là buổi trưa, đi ăn 1 bữa cơm trưa. Sắp tới 12 giờ, hấn sắp tan ca. Cô nhàm chán chơi đùa di động, đột nhiên nghĩ đến bạn gái hấn cũng làm việc nơi này, vì vậy muốn thăm dò 1 tý.

- Xin hỏi phòng hành chính tổng hợp ở nơi nào?

Nhân viên nữ chỉ cho cô nơi đó, Tô Nhã An lập tức tò mò đi, tìm được khu vực phòng hành chính tổng hợp, núp ở phía xa sau bồn hoa sau to lên lên quan sát đáng vẻ của bạn gái hấn. Quả nhiên như hấn nói, Lý n Trúc là một gái nhân tướng mạo thanh tú, nhìn xa xa làm cho người ta một loại cảm giác nhân từ, cô thậm chí có thể tưởng tượng nàng mang theo nụ cười điềm tĩnh đứng ở trong phòng bếp cho hấn tách.....Cô ấy khẽ giương mắt, cảm thấy hấn sẽ cảm thấy cao hứng, trong lòng lại có một chút buồn.Bị cô nhìn nửa ngày tâm mất Lý n Trúc có chút chú ý tới nàng, kì quái nhìn cô

- Cô đi đâu vậy? Còn chưa đi đến phòng làm việc, kết thúc hội nghị Giản Thu Hòa đã đi ra trước tìm nàng.

- Đi dạo. Cô chợt dạ nói dối, nghĩ thầm nếu cho hấn biết mình đi tới nhìn lên bạn gái hấn có vẻ không tốt lắm.

Hắn nhìn cô chăm chú, nàng mắt ngọc mây ngài nét mặt tươi cười, vừa rồi đã hỏi nhân viên của hắn thám thính qua phòng hành chính tổng hợp, mà nàng từ hướng phòng hành chính tổng hợp đi tới, lại nói chỉ là đi đi dạo, trong mắt tựa hồ còn thoáng hiện lên một cái chút bối rối.....

Lần trước mẹ hắn từng tới công ty tìm bạn gái hắn, ngoài mặt điềm nhiên như không, lại bí mật hung hăng trách mắng bạn gái dừng lại, muốn nàng biết rõ mình chỉ là thân phận 1 kẻ bình thường, biết khó mà lui. Cho nên bây giờ nhìn về mặt tươi cười Tô Nhã An, trong lòng hắn không khỏi có chút hoài nghi, nhưng lại cảm thấy nàng sẽ không làm loại chuyện đó. Mặc dù gặp nhau mấy lần, nhưng trực giác của hắn nàng là cô gái ngay thẳng, sẽ không ở sau lưng dùng thủ đoạn.

- Ách! Bạn gái của anh kia . Cô lo thoáng nhìn trông thấy Lý n Trúc đứng cách 1 đoạn bên ngoài.

Giản Thu Hòa quay đầu lại, vừa thấy được bạn gái sắc mặt tái nhợt, ánh mắt của hắn cũng biến sắc, lông mày nhăn.

Tô Nhã An biết Lý n Trúc là bạn gái hắn, vậy thì vừa nãy nàng thật sự đi từ hướng phòng hành chính tổng hợp, mà không phải đi dạo, lời nói dối tự vạch trần. Bất quá tình huống lúc này không phải cho hắn ngẫm nghĩ quá nhiều.

Lý n trúc đau khổ quay đầu đi, hắn vô ý thức muốn đuổi theo, nhưng lại bận tâm trước mắt còn có một người.....

- Anh đi đi, chúng ta hẹn khi khác gặp lại. Nhìn hắn về mặt lo lắng, cũng không có tâm tình cùng mình ăn cơm. Hơn nữa cô cũng sợ bạn gái hắn hiểu lầm cái gì, hai người bọn họ lại tình cảm rạn nứt, cho nên nhắc hắn nhanh đi tìm bạn gái giải thích rõ ràng.

- Thật xin lỗi... Hắn vội vàng bỏ lại một câu liền đuổi theo, nội tâm âm thầm cảm tạ nàng đã thông cảm, bởi vậy cảm thấy nàng dù cho đã đi tìm bạn gái hắn cũng không phải là xuất phát từ ác ý, điểm này chỉ cần tìm bạn gái hắn chứng thực là được.

Tô Nhã An nhìn qua bóng lưng chạy nhanh như bay của hắn ngực nhói đau...Biết rõ muốn chúc hắn hạnh phúc, nhưng thấy trong mắt của hắn đối với 1 nữ nhân khác quyến luyến thật sâu, trong lòng cô có một tia khổ sở, nụ cười cũng đông cứng. Cô chậm rãi đi về hướng thang máy. Thật may là hắn không nhìn thấy về mặt cô lúc này nếu không nhất định sẽ phát giác cô... Cô cũng chỉ biết rất thích hắn, so với mình trước kia cho rằng còn khác sâu hơn nhiều, thủy chung không quên được thân ảnh anh đứng đó. Cô nhắm mắt lại, môi đang cười nhưng trong lòng lại giống như rơi lệ chua xót, hình như thấy đau.....

Lần thứ ba hẹn hò với Giản Thu Hòa trong 1 tuần quán rượu giải sầu, Tô Nhã An khuyên hắn không ngừng.

- Cô ấy muốn cùng tôi chia tay. Hắn thống khổ, lại cạn một chén rượu.

- Vì cái gì? Bọn họ không phải là rất yêu nhau sao? Khó trách hắn đau khổ uống không ngừng.

- Cô ấy nói cô ấy rất áp lực, ba mẹ ta biết chúng ta còn qua lại, bức cô ấy nghỉ việc, còn tìm cha mẹ cô ấy tạt áp lực cho họ...Hắn không nghĩ tới cha mẹ biết làm đến loại thủ đoạn này, vì bức nàng rời đi ngay cả người nhà của nàng đều lấy ra làm công cụ để uy hiếp. Từ nhỏ đến lớn hắn chưa từng có phản ứng bất kỳ an bài nào của cha mẹ, thi thành tích cao nhất, vào trường học tốt nhất, sự nghiệp vững chắc làm cha mẹ kiêu ngạo, vui vẻ.

n Trúc là việc duy nhất hắn chống đối cha mẹ, cha mẹ không ủng hộ hắn, không từ thủ đoạn nào chia rẽ bọn họ đơn giản là vì nàng không có gia thế hiển hách, không môn đăng hộ đối. Hắn đau lòng vì tình cảnh của bạn gái, oán giận đến nghĩ nháo loạn gia đình làm cách mạng nhưng bạn gái hắn không tán thành hắn và cha mẹ đối lập, sợ hành động lần này sẽ khiến cho bọn họ đối với nàng càng thêm phản cảm, không thuyết phục được cha mẹ, bạn gái sinh ra dao động, hắn mấy ngày nay tâm tình cũng bị dày vò.

- Nếu là..... Tôi đi khuyên như bá phụ bá mẫu, anh cảm thấy có tác dụng không? Cô không đành lòng thấy hắn vì chuyện này thương tổn, cô muốn hết sức xem cú giúp được chút gì không.

- Bọn họ sẽ không nghe, đến bây giờ tôi mới biết được thì ra trong suy nghĩ của bọn họ tâm tình của con trai không bằng mặt mũi của bọn họ. Cha mẹ là cây cổ thụ bảo thủ, há để cho nàng nói vài câu là có thể thay đổi sao? Nhưng vì thành ý của nàng, hắn nâng ly kính...

- Đừng uống. Cô giành lại ly rượu của hắn, đại nam nhân say đến không phản kháng, thân thể cao lớn tựa trên ghế dài, ý thức hỗn loạn, lười mở mắt. Thấy hắn kẻ khổ, tâm tình cô cũng đau...Muốn hắn hạnh phúc!

Vài ngày sau, buổi sáng công ty Giản Thu Hoàn có chuyện, buổi chiều liền mang theo hành lý chuẩn bị đi ra sân bay ngay để đi công tác. Khi dừng lại ở đèn đỏ hắn giật mình nhìn thấy quán cà phê đối diện có 1 bàn khách

Là bạn gái của hắn cùng Tô Nhã An!

Hắn hạ xuống cửa xe cho tầm mắt rõ ràng hơn, chứng kiến Tô Nhã An đang nói chuyện, bạn gái hắn giống như đang nghe giáo huấn cúi đầu xuống, cầm lấy khăn tay lau nước mắt. Nhận từ Tô Nhã An 1 phong bì màu trắng

Cách một đường lớn, Giản Thu Hòa vẫn có thể nhìn thấy bạn gái hắn trên mặt đau thương, hắn trông thấy bạn gái hắn lúc đầu đem thư phong lui về, buông thõng hai vai, che mặt khóc thút thít.....Một chiếc xe vận tải nhỏ ngăn trở tầm mắt, dòng xe cũng bắt đầu đi di động.

- Quay lại, đi xe tới nơi kia. Hắn kích động khi nhìn thấy bạn gái hắn khóc

- Nếu quay xe lại, chúng ta sẽ trễ máy bay

Hắn nhìn thời gian, nhìn đồng hồ sau . Chuyến đi này liên quan đến một khoản tiền hợp tác trên trăm triệu đồng, hắn thực không thể bỏ chuyến bay. Xe tiếp tục chạy nhanh, hắn lo lắng tìm ra điện thoại di động gọi cho bạn gái. Phải đến lần thứ 5 nàng mới nhận máy

- Chúng ta..... Hay là chia tay đi. Đầu dây bên kia điện thoại truyền đến tiếng nghẹn ngào khàn khàn thỉnh cầu, làm hắn tan nát cõi lòng
- Ừ
- Em thực sự cảm thấy rất mệt, Tô tiểu thư mới là 1 cô gái tốt thích hợp với anh, về sau chúng ta không cần gặp lại ... rồi nàng dập máy
- n Trúc... n Trúc !!!!!!!!!!! Hắn gọi to, kinh hoàng, ngây ra như tượng, dập máy bay đi...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Hơn một tháng sau, Giản Thu Hòa hẹn Tô Nhã An đi ra ngoài gặp mặt. Đây là lần đầu tiên chủ động mời nên cô đương nhiên sẽ không cự tuyệt. Nhưng thấy mặt, ánh mắt của hắn không trong sáng ấm áp mọi khi, mà là ánh mắt nhìn chằm chằm vào mặt của cô rất tối tăm, lạnh lẽo.

- Chúng ta kết hôn đi. Hắn ngừng khí kinh người, hai nàng thiếu chút nữa làm rơi đồ uống.
 - Như cô mong muốn, n Trúc rồi đi, nàng thừa dịp ta đi công tác mà biến mất hút, vô luận như thế nào ta tìm cũng không được tung tích của nàng. Trong một tháng này, hắn giống như nỗi điên phẫn người truy tìm tung tích bạn gái, bốn phía hỏi thăm tin tức của nàng, kết quả không tìm được, ngay cả người nhà của nàng cũng không biết nàng ở phương nào, chỉ có bị động mong rằng nàng sẽ bình an. Có thể biến mất như vậy, hắn nghĩ chắc có "cao nhân" chỉ điểm
 - Anh nói cô ấy ra đi không nói 1 lời? Cô rất kinh ngạc hơn nữa hắn lại còn nói "như cô mong muốn" như vậy là ý gì? cô chưa từng có ý nghĩ như vậy
 - Cần gì phải giả bộ gạt mình như vậy? Chẳng phải cô rất tốn công sức diễn trước ta 1 bộ mặt, sau lưng ta lại giờ trò, không phải cô muốn làm vợ ta sao? Hắn nghĩ cô không hổ danh sinh gia trong 1 gia đình chính trị đầy âm mưu và thủ đoạn, thật là cao minh... Trước kia hắn thực đánh giá quá thấp vẻ xảo trá của nàng, mới có thể cho cô ta có thời cơ lợi dụng, ở trước mặt hắn làm bộ làm tịch giả bộ người tốt, sau lưng lại âm hiểm đối với hắn bạn gái ra tay, khiến hai người bọn họ chia tay. (L : anh này tự cao thế, làm như ko cưới anh ko có ai lấy chị ấy ko = mà phải chơi trò đó, muốn ra tay thì thiếu gì cách. [cười nham hiểm])
 - Xin lỗi, em nghe không hiểu anh nói gì? Tô Nhã An có nét sợ hãi, càng nghe càng cảm thấy hình như có gì đó không đúng, cảm thấy Giản Thu Hòa giống như hiểu lầm cô rất lớn.
- Kết thúc 3 lần hẹn hò, cô dựa theo lời hứa trước nói với cha mẹ mình không vừa ý với hôn sự này nên không thể tiến thêm, nhà họ Giản cũng không hỏi gì cô tưởng rằng mọi chuyện sẽ kết thúc, nghĩ hắn và bạn gái sẽ có thể sống hạnh phúc, cho nên thoải mái...nhưng bây giờ...
- Cô cứ tiếp tục cái bộ mặt thiên sứ của mình đi, đừng giả ngu, cô đã đi tìm n Trúc bức cô ấy rồi đi. Hắn cười lạnh mỉa mai, nhớ tới hôm đó cô tại quán cà phê bức bạn gái hắn, trong nội tâm nổi lên 1
- ừa giận cho "kẻ lừa gạt" này. Nhưng hắn sẽ không đau 1 mình, hắn phải lôi nữ nhân đáng hận này phải đau khổ theo (L : anh thật tàn bạo, thâm độc, ta ghét... tác giả đâu? đôi người — tác giả : dạ có em... xin lỗi quý vị nhưng mà độ này giá cả leo thang, ta không có tiền thuê diễn viên khác, ko thể phá hợp đồng được. có gì dùng nấy, thông cảm nhiều...[khóc sụt sùi])
- Đúng là em đã đi tìm cô ấy, nhưng không phải như anh nghĩ, em là vì...
 - Tôi biết, cô cùng cha mẹ ta 1 ruột, đi tìm nàng tâm sự nhưng thực chất lại nhắc gia thế của ta có nhiều cách xa, hơn nữa gia đình cô lại hiển hách như vậy...Hắn bén nhọn chế nhạo, nếu không phải hắn tận mắt nhìn thấy khả năng cũng sẽ không tin nữ nhân này nhìn như ngay thẳng vô hại như vậy lại diễn trò đùa giỡn
 - Em không có..... Cô sợ hãi, phủ nhận sự lên án của hắn. Hôm đó đi gặp bạn gái, hắn là vì thấy hắn vì yêu hao tổn tinh thần, không vui cho nên mới gạt hắn lên lút hẹn Lý n Trúc gặp, hi vọng đối phương đừng bỏ cuộc. Hắn bị ba mẹ quản chế, sẽ không thể giúp bạn gái xử lý mọi chuyện, cô thậm chí còn cho cô ấy mượn 1 khoản tiền để bạn gái hắn thuê phòng ở, an bài cho gia đình cô ấy, để cô ấy không chịu áp lực nữa, yên tâm làm việc, do cô xúc động mà làm, không nghĩ lại cho kết quả như vậy...!
 - Tùy cô nói thế nào, tóm lại tôi đồng ý hôn sự này, câu trả lời của cô? Hắn lạnh lùng nhìn nàng

Nghe thì như hắn đang cầu hôn cô, nhưng giọng điệu thì như 1 cuộc cò kè mặc cả làm ăn, đồng ý hay không do mình trả lời

- Thư Hoàn...anh nghe em nói, ngày đó...

- Đáp án của cô! Ta chỉ muốn biết cái này. Hấn lạnh lùng cắt đứt vẻ mặt điềm đạm của cô.

- Tô Nhã An ánh mắt khổ sở, nếu thực hấn muốn cầu hôn thì cô rất cao hứng, nhưng bây giờ đầu óc loạn lên

- À! Thiếu chút nữa tôi quên mất, trước mặt tôi cô có bao giờ nói thật. Hấn giễu cợt nói một tiếng, đứng dậy liếc nhìn nữ nhân giả bộ đáng thương.

- Trước trưa mai cho tôi đáp án. Nói rồi quay đầu rồi đi như 1 cơn gió.

Cô giật mình ngồi tại chỗ, sững sờ nhìn vị trí đối diện không có một bóng người, thân thể mảnh mai giống như 1 cành lá rụng, run rẩy cuốn vào giữa cơn lạnh.

Trưa hôm sau, Giản Thư Hòa vô tình nhận điện thoại của Tô Nhã An.

- Như thế nào?

- Thư Hoàn, em nghĩ...nhờ ba của em giúp anh tìm tung tích của Lý tiểu thư được chứ? Bọn họ quan hệ rộng, có thể sẽ tìm ra tung tích của cô ấy!

Hấn liền giật mình, không nghĩ tới nàng không phải là vội trả lời, mà là giúp hấn tìm người. Chẳng lẽ không phải cô bức n Trú đi sao? Cô ta định làm trò gì vậy?

Ngày hôm đó hấn rõ ràng nhìn thấy không phải là ảo giác, chính ta cô buộc n Trú mất tích, hấn sẽ không tin

- Ý của cô là không muốn cùng tôi kết hôn? Hấn lấy dao đâm thẳng vào không để cho cô có cơ hội vòng quanh. Hấn chỉ biết trước mắt hấn đã mất đi nữ nhân mình yêu mến, trong đầu chỉ có 1 ý nghĩ duy nhất là ” trả thù ”

- Anh thật sự muốn cùng em kết hôn? Cô thờ dài nói, đêm qua vì vấn đề này lăn lộn khó ngủ đến gần sáng cũng không ngủ ngon. Ai chẳng muốn kết hôn với người đàn ông mình yêu, nhưng người này không yêu mình. . .

- Cô nghĩ rằng tôi có tâm tư nói giỡn? Hấn khẩu khí không kiên nhẫn, phiền chán.

Cô trầm ngâm trong chốc lát.

- Thôi được, chúng ta kết hôn. Đây có lẽ cũng là cô đền bù tổn thất cho hấn. Mặc dù cô chưa từng có ý muốn bức bạn gái hấn đi, nhưng cuối cùng kết quả như vậy, cảm giác mình cũng có liên quan, nên sẽ ở cạnh an ủi hấn, giúp hấn lành vết thương lòng. (L : sao chị hiền thế, phải e đá cho phát... – tác giả : ấy, cao thủ bình tĩnh, hấn chưa hết hạn hợp đồng, chết ta lại phải phí bảo hiểm, ta phá sản mất...[hu hu...])

Nói là từ đền bù, nhưng cũng là coi như mình tự chuốc lấy, không lối thoát

- Rất tốt, những chuyện khác giao cho tôi. Hấn cười, nụ cười kẻ tàn nhẫn

Tin vui tới bất ngờ, mới đầu hai nhà biết được tin tức này phản ứng kinh ngạc, nhất là Tô gia, đối với nữ nhi thoả cái thích bỗng chốc... lại cười, nhưng vẫn khoa trương thu xếp hôn sự này.

Nghe nói nhà trai đối với nhà gái tình yêu sét đánh, muốn nhanh chóng đem về làm lão bà vì vậy đề nghị trong thời gian ngắn nhất thành hôn, thậm chí còn tìm đại sư đi xem ngày lành nói chỉ có tháng sau ngày tốt, nếu không phải đến tận nửa năm sau.

Nhưng trên thực tế Giản Thư Hòa sợ dĩ vãng như vậy đem Tô Nhã An cưới vào cửa, chỉ là vì muốn sớm một chút thực hiện tâm nguyện hành hạ nàng, đem nàng đẩy vào vực sâu thẳm khổ.

Hôn lễ thuận lợi tiến hành long trọng tại 1 khách sạn 5 sao, mấy trăm bàn khách, ai ai ca ngợi hôn lễ long trọng, xứng đôi. . .

Đêm đó, Tô Nhã An rửa mặt xong, mặc một bộ đồ ngủ ngồi ở tân phòng, chờ đợi. Bắt đầu từ hôm nay, bọn họ chính là vợ chồng. Cô vuốt đốt ngón tay nhìn chiếc nhẫn kim cương chiếu sáng, tâm tình lại không giống như cô dâu mới gả vui sướng.

vì cô biết anh ta lấy cô không phải vì tình yêu, chỉ cùng Tô gia kết hôn như ký kết 1 hợp đồng làm ăn. Trong quá trình chuẩn bị hôn lễ, hấn thụ động phối hợp người ta nghĩ hấn tích cực, nhưng chỉ có người trong cuộc là cô mới biết rõ ràng nhất, mọi chuyện đều giao cho cô tự quyết, ngoại trừ việc chụp ảnh cưới, ngay cả nhẫn cũng là mua rồi sửa lại cho vừa cỡ tay mình

- Biết rõ tôi đối với cô không có hứng thú, vì sao lại nguyện ý gả cho tôi? Giản Thư Hoàn đứng tựa cửa nói, khuôn mặt anh tuấn vài phần say, khoe miệng nửa cười nửa không.

- Mặc kệ anh nghĩ em thế nào, em chỉ thật lòng thích anh! Cô đứng lên, vẫn muốn có cơ hội giải thích, nhưng hấn cho cô có cơ hội nói về Lý tiểu thư, còn phản ứng gay gắt...

- Tôi cũng tin tưởng điều đó, nếu không sẽ uống phí công sức chia rẽ chúng ta. Hấn chế nhạo cô tính kế, bước chân đi về phía giường lớn, tay tháo lỏng

cà vạt.

Đúng vậy, hẳn chính là biết rõ nữ nhân này thích mình, đã sớm phát giác cô đối với hắn ” hoa rơi hữu ý” cho nên mới nắm chắc nhất định sẽ đáp ứng việc hôn sự này, ngoan ngoãn nhảy vào trong bẫy.

- Thư Hoàn, em thật không muốn cô ấy rời anh đi. Cô định đỡ hắn, nhưng tay hắn lại vung ra

Cô cảm thấy tổn thương khi hắn dùng thái độ lạnh nhạt này với mình, biết rõ lòng hắn đang khốc chịu không muốn cưỡng cầu chỉ hi vọng bọn họ có thể làm bạn. Chờ mấy ngày nữa, hẳn sẽ tỉnh táo lại, tin tưởng cô thật không có ý xấu. Cô sẽ lui về phía sau cố gắng làm 1 thế tử tốt để hắn tiếp nhận mình

- . Đừng nói những thứ kia. Tối đây cho tôi nhìn xem cô yêu thích tôi bao nhiêu. Hắn cởi áo khoác ngồi ở mép giường, khuôn mặt tuấn tú gương cao giọng nói càng giống như khiêu khích.

Cô thấp thỏm thờ dãi, không quen với vẻ mặt này của hắn. Giờ phút này Giản Thư Hòa không có nửa điểm nào ôn nhã, ngược lại giống như ác ma, muốn chỉ thị phạm nhân là cô. Cô sợ hãi đi về phía trước vài bước, vừa mới bước vào phạm vi tầm tay hắn ra tóm. Hắn gạt áo khoác ngoài của cô, ấn lấy thắt lưng mềm mại, ngẩng đầu lên, mũi liền áp vào trước ngực nàng, nhẹ nhàng đùa bỡn. Người thấy mùi thơm từ thân thể nàng, như 1 con thú khát vọng. Một tay hắn dọc theo sống lưng này di động, 1 tay lại phủ lấy ngực nàng, bừa bãi xoa nắn

Tô Nhã An bởi vì động tác to gan của hắn run sợ, không thích ứng, kinh sợ mà ngưng ngừng, khẽ cắn môi dưới. Hắn giương con ngươi nhìn sắc mặt cô ửng đỏ, đỏ mọng môi, bàn tay nhẹ nhàng như thương tiếc. Nhưng một giây sau, hắn càng làm càn, mở rộng phạm vi trên chọc, hai tay đồng thời xoa nắm mụ hoa mềm mại như bông, vài móng nhìn thấy nụ hoa kia dựng đứng, toàn thân nóng lên.

- Thoải mái sao? Hắn duy trì liên tục dùng đốt ngón tay trên nàng đỉnh núi nhạy cảm của nàng

- Ừ. Cô kiều đáp ứng một tiếng, hai chân mềm yếu đối với hắn không lực chống đỡ, hô hấp cũng giống như bị hắn kèm, theo hắn ám áp vỗ về chơi đùa, cảm giác lâng lâng.

- n Trúc cũng thích vậy ! Cô như bị sét đánh, bỗng nhiên chấn động.

- Làm sao vậy? Hắn tàn nhẫn biết rõ còn cổ hủ, vung lên đồ ngủ của nàng

Cô ngăn chặn tay của hắn, nhìn xem người nam nhân trước mặt , xác định hẳn không phải là say, mà là vẻ mặt lãnh khốc hai tròng mắt lạnh nhạt nhìn chằm chằm mình.

- Anh dự định đem tôi là vật thay thế ?

- Làm sao có thể, cô vĩnh viễn không bao giờ có vị trí trong lòng ta, cô lấy ta cũng chỉ được cái danh phận trên danh nghĩa âm thôi, Giản phu nhân. Hắn đùa cợt cô tự nâng giá trị của mình, cho cô 1 đáp án càng thêm tàn khốc đã thương người. Hắn muốn cho cô nên tự vị vĩnh viễn không có được tình yêu

- Đi phòng khách ngủ, về sau không cho phép xuất hiện ở trong phòng tôi .Hắn đẩy cô ra

Nàng lao đảo vài bước đứng vững mặc lấy áo, mắt hơi đỏ nhìn anh ta.

- Anh căn bản không muốn kết hôn với em!

Nàng sớm biết rằng hẳn không phải là cam tâm tình nguyện cùng nàng kết hôn, nhưng so với nàng nghĩ còn nghiêm trọng hơn. Ngọn lửa của hận thù có lẽ đây là nguyên nhân hẳn kết hôn với nàng.

“Cô đi ra!..”

Hắn tự mình đi về phía phòng tắm. Tiếng đóng cửa sầm 1 cái làm cho Tô Nhã An giật mình, chân lê từng bước đi. đến tủ quần áo, lấy quần áo của mình. Ai sẽ nghĩ tới, nàng phải trải qua đêm tân hôn như vậy, bị trượng phu chán ghét, đuổi khỏi tân phòng.

Người đó là Giản Thư Hòa ư ? không giống ? không hề ! Nàng nhớ đó ;là 1 nam nhân ôn nhu, hiền hòa, tại sao giờ này lại lạnh lùng như vậy. Từng giọt nước mắt lăn dài trên gò má xinh đẹp, nhưng nàng phải nhanh chóng lau nó, nếu không chọc hắn lại càng không vui vẻ. Mặc dù bây giờ hắn đang giận, nhưng Tô Nhã An vẫn tin tưởng sẽ có một ngày chuyển biến tốt đẹp chỉ cần nàng cố gắng, quan hệ của bọn họ nhất định sẽ được cải thiện. Nếu đã lựa chọn kết hôn, nàng sẽ đem hết toàn lực duy trì hôn nhân của bọn họ, vấn đề tâm của hắn.

Không được khốc nữa, lời hành lý ra khỏi tân phòng, phải càng thấy kiên cường hơn.

Tân hôn cuộc sống chính thức mở màn.

Không có tuần trăng mật không có cùng phòng, Giản Thư Hòa lấy lý do nhận chức chủ tịch, có đưa cô qua Hồng Kông 3 ngày đương nhiên cũng phân là giường, hơn nữa hẳn toàn bộ hành trình đều xử lý công việc, chỉ có ngủ mới trở về khách sạn ngủ đầu đi nằm ngủ một ngày không nói với nàng câu nào. Trở lại Đài Loan hẳn suốt ngày bận rộn, xã giao càng ngày càng nhiều, về nhà càng ngày càng muộn, hành lý luôn để ở vali để tùy ý đi nước ngoài công tác, hẳn như sống 1 cuộc sống độc thân r

ắt “tiêu diêu”Mà nàng là kẻ ngoài cuộc, không được tham dự

Khi gặp gỡ người thân, bạn bè nàng không nói với bất kì ai về tình trạng hôn nhân của mình. Sợ lộ ra cha mẹ biết được sẽ dùng biện pháp can thiệp thì với anh ta mà nói càng trầm trọng hơn, khó có thể vẫn hồi. Cho nên nàng lựa chọn một mình phấn đấu, yên lặng gieo mầm hôn nhân của mình.

Mặc dù trọng phu đối với nàng không có bất kỳ thiện ý nào, một mực hờ hững mà chống đối, thậm chí sẽ xen kẻ vài câu châm chọc ai nghe cũng khiến cho sự lương thiện của nàng mệt mỏi. Nhưng là nàng vẫn lạc quan tràn trề ý chí chiến đấu, không bị đánh bại, tiếp tục hướng tới mục tiêu của mình.

“Em hôm qua đi học nấu ăn, anh thích ăn món gì? Chờ em học được làm cho anh ăn.” Thừa lúc hân ăn điểm tâm nàng mới có cơ hội cùng trọng phu nói thêm vài câu, chia sẻ một tí cuộc sống, mặc dù chủ yếu là nàng nói 1 mình, nhưng vẫn tranh thủ. (chứng tự kỉ của cô vợ bị bỏ quên)

Sau khi cưới nàng tạm hoãn kế hoạch cùng bằng hữu mở cửa chỉ tiếp tục về ít bản thiết kế, đem trọng tâm dồn vào gia đình, làm 1 người vợ hiền. Vì vậy gần đây nàng bắt đầu báo danh nói chuyện về cuộc sống hôn nhân, mong cho hôn nhân của họ có thể biến chuyển.

“Tôi rất ít khi ở nhà ăn cơm.” Giản Thu Hòa đáp giọng điệu, vẻ mặt như cái người máy

“Vậy thì chờ khi nào về nhà thử ăn 1 chút coi sao.” Nàng vẫn như cũ cười, hào hứng bưng bưng bởi vì nàng chỉ biết nướng bánh mì, nhưng tin tưởng sau khi học tập, tài nấu nướng của nàng nhất định biến chuyển.

“Tôi không muốn ăn đồ cô nấu.” Hân để dao xuống, dùng khăn giấy lau miệng, cầm cặp tài liệu đi ra cửa

Không có biện pháp là cô ta buộc hân nói trắng ra nếu hiểu được “Có chừng có mực”, cùng hân giữ một khoảng cách, hân cũng sẽ không chủ động đi công kích nàng. Đây là hân nhân từ lắm rồi (tên chết dẫm, phải ta cho mi mấy cái đập)

Vài ngày sau, khi hân sáng sớm bước ra cửa phòng đã ngửi thấy hương cà phê lan tỏa, không tự chủ đi về phía có hương thơm, đó là phòng bếp..... Trong phòng bếp người không phải là giúp việc, mà là Tô Nhã An.

Hân đang muốn quay đầu lại thì nàng đã ra bưng một ly cà phê, nhìn hân đi tới. Hân liếc nhìn sự lộn xộn chung quanh phòng bếp cũng biết cô ta cũng rất cực

“Uống một chút xem, em đặc biệt tìm danh sư học được, không biết có hợp ý anh không?” Nàng vẻ mặt nhao nhao muốn hân thử, mong đợi thành quả của nàng có thể làm hân hài lòng. Tuy không nói nhưng nàng nhớ rõ hân thích uống cà phê, nên đã cất công tìm thầy giỏi xin học

“Tôi bây giờ không thích uống cà phê.” Hân lạnh nhạt nói, đè nén chính mình coi thường mùi hương cà phê đang lan vào mũi. Quan trọng là hân không muốn làm cho nữ nhân này vừa lòng đẹp ý.

“À thì ra là vậy.....” Nàng nhìn tách cà phê của mình tự biết hân cũng không dám uống thứ này, chắc nàng làm không ra gì...

Tô Nhã An cố gắng không để cho mình đau buồn, nhanh chóng che giấu nội tâm chua xót không ngừng cố gắng nhìn hân nói:

“Vậy em về sau pha trà cho anh uống, nhà của em mọi người rất thích uống trà, cho nên em từ nhỏ liền đối với lá trà rất có nghiên cứu, hơn nữa uống trà cũng tốt cho sức khỏe.....”

Giản Thu Hòa không biết thế nào để ngăn trở nữ nhân này, hoài nghi cô ta đến tột cùng có tinh thần lạc quan hay là gốc không hiểu.

Mấy ngày này mặc kệ hân đối với nàng châm chọc khiêu khích, nàng vẫn có thể mỉm cười chống đỡ, không nổi giận đối với hân, không hề oán càng sấm vai thê tử tốt. Hân rõ ràng nói không muốn ăn, uống bất cứ những gì cô ta làm, nhưng cô ta vẫn sáng sớm làm những chuyện vô dụng này. (thông cảm không làm chắc điên luôn) Làm hân nhân từ như cô ta hiền thực là 1 nữ nhân tốt. Hân đau lòng khi đối với nàng như vậy, nhưng tận mắt thấy đó là sự thật (cái mất nhà ông đeo kính, thấy gì...)

“Tôi đi làm” Hân bỏ lại một bàn bữa sáng, cùng sự quan tâm của nữ nhân, lấy cặp tài liệu đi ra cửa. Tô Nhã An cầm lấy ly cà phê đang nguội dần, ngồi bất động

Nhưng người đàn ông rời đi đó kỳ thật cũng không còn so với nàng vui vẻ tí nào Hân đem hết toàn lực, mới có thể chống cự “hành động tình xảo” của nàng, nhắc nhở chính mình đối với nàng hung ác. Hân không phải là đang khi dễ nữ nhân, mà là đang trả thù tội của cô ta! Khi hân về thấy cô ta chân co rúc ở phòng khách ngồi trên ghế sofa.

Nàng tại sao lại ở chỗ này chờ hân? Nhìn thân hình mảnh mai ôm cánh tay trên ghế run run nhìn là biết ngủ không được thoải mái, hôm trước còn thấy cô ta ho, không sợ lạnh hay sao? Giản Thu Hòa nhân này, đáy lòng bắt đầu sinh một cảm giác không nên có đau lòng..... Không, là đồng tình..... Cũng không đúng! Hân lập tức bỏ qua cái ý niệm trong đầu, một lần nữa vỗ trang lại lòng của mình. Không đưa tay lay nàng tỉnh, nhưng khi hân đứng lên lại chạm phải cái bàn gây ra tiếng động

Tô Nhã An mơ mơ màng màng tỉnh lại, nhìn nam nhân đứng ở bên cạnh, lập tức ngồi dậy, xoa xoa con mắt.

“Anh đã về rồi.” Nàng mắt buồn ngủ nhìn với hân mỉm cười, bộ dáng có vài phần ngây thơ thanh thuần, như 1 tiểu nữ nhân. Nhưng hân biết rõ nàng tuyệt đối không phải là!

“Không phải là bảo cô đừng chờ tôi sao?” Hân nghiêm mặt hỏi, âm thầm ảo não không để ý nàng.

“Em là xem ti vì không cần thận ngủ thiếp đi.” Nàng lấy cốc, vừa nghe liền biết là làm bộ. Có lẽ nữ nhân này chính là như vậy thói quen nói dối cũng có thể có thể là cố ý miêu tả khéo léo lòng người làm hình tượng nhu nhược, làm cho hần sinh cảm giác tội lỗi. Hần không để ý nữa, xoa người rồi đi.

“Chờ một chút.” Nàng vội vàng gọi hần lại, từ bên cạnh bàn bên cạnh lấy một cái túi giấy.

“Em hôm nay cùng bạn đi giúp chồng nàng mua quần áo, cũng tiện chọn cho anh 1 cái anh thử một chút xem có vừa người không?”

Nàng lấy ra một cái áo polo uớng trên người hần khoa tay múa chân, nhìn ra sẽ không có gì khác biệt, đi đánh gôn khẳng định rất tuần tú.

“Cho dù có làm những thứ này, quan hệ của chúng ta cũng sẽ không có bất kỳ thay đổi.” Hần lạnh lùng liếc nhìn nàng, biết rõ nàng liên tục rất cố gắng muốn có được hảo cảm từ hần, sau khi kết hôn làm rất nhiều chuyện tất cả đều là vì hần. Nhưng hần hận tình thân bất khuất đó, muốn xé rách bộ mặt giả nhân, giả nghĩa, cố làm cho hần cảm giác như cô ta vô tội. Hần tận mắt thấy, không sai.....

Sau khi gặp cô ta, n Trúc ra đi đó là 1 sự thực.....

Vì cái gì? Vì cái gì nữ nhân này không chịu thừa nhận chính mình phạm lỗi, sau đó thân nhiên tiếp nhận trừng phạt, vẫn kết hôn, bắt quá là một bi kịch! Giản Thư Hòa càng nghĩ càng nổi giận, phần nộ, khiến cho lương tâm hần có áp lực. Hần đem áo ném vào người nàng, không cảm kích xoa người đi—

“Em sẽ không từ bỏ đâu!” Nàng kiên định hô to, ôm chặt áo trong tay, giống như ôm ấp sự quyết tâm

“Em..... sẽ liên tục đợi sẽ có 1 ngày quan hệ của chúng ta sẽ cải thiện, nhất định sẽ cố gắng làm cho anh yêu em”

Hần không quay đầu, nhưng nghe thấy tiếng cô ấy khóc, tay nắm chặt, chỉ sợ cô ta bị thương như thật, làm cho hần đồng cảm, nhưng vẫn rất uất hận! Hần thật không hiểu sao nữ nhân này lại khẳng khái như vậy? Chẳng lẽ cô ta thích bị ngược đãi (đúng đấy)

Hần chỉ hy vọng báo thù làm tổn thương cô ta... nhưng cô ta quá nhẫn nhục, chịu đựng cảm thấy cô ta rất ngu ngốc.....Giản Thư Hòa mang theo cảm xúc quỹ dị đi về phòng ngủ.

Tô Nhã An đè nén tiếng khóc, tự nói với mình không thể mềm yếu, nàng nhất định có thể làm được. Nàng biết rõ trượng phu tuyệt đối không phải là người xấu, một ngày nào đó hần sẽ bình tĩnh, một ngày nào đó hần sẽ tin tưởng, một ngày nào đó hần sẽ khôi phục sự ôn nhu, một ngày nào đó.....

Hần hận còn nàng thì yêu, 1 trận chiến kéo dài không ai nhường ai

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Thời gian lại trôi đi, hôn nhân của bọn họ bước vào tháng thứ tư, thái độ của Giản Thư Hòa đối nàng vẫn không thay đổi.

Hần thường xuyên làm thêm giờ, 2 hay 3 ngày lại 1 trận say khướt về nhà, trên người toàn mùi nước hoa của phụ nữ. Mỗi lần nàng gọi điện luôn trả lời bằng cái giọng điệu lạnh lùng đó.

Nàng bị đá kích lắm chứ! Nhưng cũng thấy bội phục chính mình, như thế nào lại có thể chịu đựng được như vậy! Đêm nay, hần lại uống say có người dìu hần vào. Nàng chừa hồi lái xe, rồi đi, nhưng cô thư ký xinh đẹp 2 người họ vẫn còn dựa sát vào nhau.

“Phòng ngủ ở nơi nào? Tôi đỡ chủ tịch vào.” Cô ta nhìn xung quanh rồi hỏi, ngay cả lời chào hỏi nàng cũng chẳng thèm chào.

“Thời gian không còn sớm, thư ký Lam hay là về đi, ta sẽ chiếu cố anh ấy.”

Nàng cười từ chối nhã nhặn, trong lòng kỳ thật đối với vị thư ký mới vừa lên chức 1 tháng không có hảo cảm, cảm thấy nàng đối với mình thái độ không lễ phép, mỗi lần nhận được điện thoại của mình khẩu khí không được tốt, phảng phất như đang trách nàng không có việc làm bà chủ nhà quấy rầy chồng làm việc. Bây giờ còn muốn đi vào phòng ngủ. Thật sự là buồn cười!

“Phu nhân kim chi ngọc diệp, tôi sợ cô không có sức lực làm đâu.” Lam thư ký Tư Tư cười quyến rũ. Cô ta không giống với nữ nhân đơn giản chỉ biết dọn dẹp, chăm sóc con cái, nấu cơm. Nhưng cô ta là 1 nữ cường nhân, luôn tự hào về những gì mình làm được. Bất quá đối với Tô Nhã An, nàng lại phá lệ vài phần ghen ghét địch ý, bởi vì từ đi làm ngày đầu tiên, nàng đối với Giản Thư Hòa là 1 nam nhân ưu tú lưu lại ấn tượng tốt, nội tâm ái mộ, cộng thêm quan sát được hần đối với thể tử tình cảm cũng không thân thiện, bí mật đối với vị này thái độ tự nhiên sẽ không tốt hơn, cùng thủ trưởng tham dự hội nghị, xã giao cũng thường ảo tưởng chính mình bay lên, cảm giác mình so với Tô Nhã An thích hợp hơn ngồi ở vị trí chủ tịch phu nhân. (xí thích thì ngồi đi, mi thử động vào con gái yêu của chủ tịch quốc hội đi, xem mi còn muốn sống ko, đừng thấy chị ấy ko nói gì mà lấn lướt, anh at bắt nạt chị ấy được chứ người khác thì còn xem đã)

“Anh là chồng của tôi, tôi sẽ đem hết sức lực đem anh ta về phòng.” Tô Nhã An tức giận, trực tiếp đem lão công “đoạt”. Không biết sao mình lại có lời nói như vậy. Chỉ có thể nói nữ nhân vì lời nói thì mạnh, không thể làm vợ cũng, cũng không thể để nữ nhân khác dẫm lên đầu mình được.

Lam thư ký mặt cứng đờ, không có ngờ tới từ trước đến nay Tô Nhã An khách khí lại đột nhiên đuối ra móng vuốt. biết cô ta có dnah phận phu nhân, nên thư kí như mình cũng phải lui thôi

“Vậy ta đi trước.”

“Không tiế

n.”

Tô Nhã An về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười đưa mắt nhìn nữ thư kí yêu kiều kia, nghe được tiếng đóng cửa mới đón lấy đem trượng phu đỡ hướng phòng ngủ.

Thế trọng của Giản Thư Hòa rất nặng, nàng phải cố gắng lắm rút hết sức lực mới đưa được hắn về phòng. Rồi đem hắn xuống giường, tháo cà vạt cho hắn, thắt lưng

“Cô làm cái gì vậy ? ” Hắn đột nhiên mở mắt, nhử mày nhìn chằm chằm nữ nhân đang kéo thắt lưng hắn

“Anh uống say, em giúp anh buông dây lưng cho anh dễ ngủ.” Nàng đỏ mặt giải thích, bởi vì tay đặt vị trí thực sự có chút ít lúng túng

2 con mắt hắn chừng chừng nhìn, buông lỏng tay. Sau đó nàng mang đến 1 ly nước sôi cho hắn uống, lấy khăn ẩm lau tay cho hắn. Tô Nhã An từ nhỏ thường thấy mẹ hầu hạ phụ thân uống rượu say, chị dâu hầu hạ cha ca uống rượu say, nên cảm thấy không xa lạ. (nhà này làm chuyện tốt gì không biết làm hư chị An rồi)

Gò má nàng hơi hồng, ánh mắt thoáng hoảng hốt, chạm vào da của hắn khiến tay nàng khẽ run, tim đập nhanh.

Giản Thư Hòa ánh mắt liên tục đi theo nàng, nhìn thân hình mảnh mai của nàng vì mình mà bận rộn. khuôn mặt xinh đẹp, ánh mắt ôn nhu...Đột nhiên hắn rung mình, bắt lấy tay nàng đẩy ra

“Ai cho phép cô vào đây? ” Hắn nghiêm nghị trách móc, nhớ tới nàng chính là nữ nhân dối trá. Dám dùng ánh mắt nhu tình đó dụ dỗ hắn...

“Vậy anh nghĩ ngơi đi, em đi ra.” Nàng nhặt chiếc khăn lông rơi xuống, nghi đến hắn say còn nhớ là đuổi nàng đi, môi cười khô. Bắt hắn đắp chăn...

Nàng đứng dậy, làn gió lạnh đưa theo mùi thơm từ nàng vào trong đầu hắn, làm cho hắn có cảm giác mê muội

“Vậy anh ngủ ngon.” Nàng dịu dàng nói tạm biệt.

Mới xoay người, Giản Thư Hòa lại lần nữa bắt lấy tay của nàng, đem người kéo vào trong ngực, khiến nàng nửa người đều áp vào chồng. Thân hình mềm mại trong lồng ngực rắn chắc của hắn. Hơi thở của hắn có mùi rượu, làm nàng cũng say theo (ặc, thế cũng say hả, không phải chứ, rượu gì mà thần kì thế)

Hắn hít sâu, hưởng thụ mùi thơm thanh nhã kia, mông lung hai tròng mắt nhìn như là Lý n Trúc, mon trốn 2 gò mà đó, môi hôn nếm 1 loại hương vị ngọt ngào. Đầu lưỡi nhẹ nhàng mon trốn nàng, trần trọc hút, chưa kịp phòng bị, hàm răng hở ra bị lưỡi thâm nhập, quấn quanh...

Nàng nheo lại mắt, nửa là thất thần lại có điểm hoảng loạn, tay ở trước ngực hắn đẩy ra. Hắn tựa hồ phát giác nàng trốn tránh, bàn tay ôm chặt, đem thân thể ngọc mềm hoa nhu kia áp chế, hôn mãnh liệt hơn.

Tô Nhã An thân thể không thể động đây, tâm lại kịch liệt rung động, nụ hôn của hắn làm nàng mê muội, vô lực không chống lại được, toàn thân nóng lên. Nàng yêu người nam nhân này, tế bào đều bởi vì hắn gần gũi mà sôi trào, nguyện ý đem mình giao cho hắn.....

Hắn vùi đầu vào cổ nàng cổ, thân thể mềm mại của cô , hai tay lôi kéo quần áo nàng, khát vọng càng gần sát hơi thở mê người này.....

“n Trúc.”

Tô Nhã An mở to mắt, như bị giáng 1 cái tát không thể tin mình lại nghe thấy cái gì!

“n Trúc.....” Hắn khàn khàn gọi, ôn nhu lại đụng chạm nàng.....

“Em không phải là...

Giản Thư Hòa phảng phất như không nghe thấy, nhiệt tình vuốt ve thân thể yêu kiều kia, đắm chìm vào vẻ đẹp đó

“Tôi không phải là Lý n Trúc.” Nàng nói to, dùng sức đẩy bả vai kháng cự hắn . Nàng thà rằng cùng hắn hữu danh vô thực là vợ chồng, cũng không nguyện mù quáng trở thành người thể thao.

Lúc này, Giản Thu Hòa mới ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt quan sát nữ nhân dưới thân. Nhìn chằm chằm, véo cằm nàng

“Đúng vậy, gương mặt này không phải là n Trúc.....”

Nàng không phải là n Trúc, mà là Tô Nhã An. Nhận thức này cũng làm Giản Thu Hòa cảm thấy kinh sợ, bởi vì hắn thế nhưng lại đem trong nữ nhân kia thành bạn gái cũ, không phải cô ấy, nhưng hắn vừa rồi khát vọng dò xét sờ đúng là thân thể liễu kiều hoa quyến rũ này, gần như không thể tự kiềm chế hương thơm, hơi thể nhu tình này. Hắn cũng không hiểu sao chính mình lại phạm phải cái sai lầm này, thái quá là hắn lại có cảm giác thỏa mãn cơ chứ...

Khuôn mặt Tô Nhã An u sầu, lần nữa vô tình lên án hắn. Vô luận say hoặc tỉnh, hắn luôn có thể như vậy làm đau nhói lòng của nàng.....

Hắn căng chằm chằm nhìn về mặt thống khổ của nàng, tìm thêm một cớ buồn bực, tức giận tại nàng hại hắn có cảm giác, quấy rối suy nghĩ của hắn (hơ, làm sai đối tại ngoại cảnh, là ai quấy ai hà... Nhã An: là ta...[đỏ mặt]...L: dạ em ko dám nói gì nữa...),

Hắn thật sự thật rất tò mò, vì cái gì như nữ nhân đối trá âm hiểm như nàng luôn có thể đem về mặt vô tội diễn sinh động như vậy, mắt trong suốt vô tội nhìn hắn. Hương vị nhẹ nhàng, ưu nhã trên người cô có 1 loại cảm giác tinh khiết, làm cho hắn say... Cô ta chủ tâm câu dẫn hắn sao?

Hắn ý nghĩ khinh bỉ, lạnh lùng cười, nhìn áo của cô ta không chính tề nằm trên giường hắn, không khó đoán được cô ta vào phòng có dụng ý. Đúng vậy, lúc này mới là cô ta.

Đã như vậy, hắn giống như cũng không cần đè nén nhu cầu của mình, giờ phút này đối với thân thể nàng rất có cảm giác, bị đường cong của nàng khiêu khích tình dục dâng cao. Dưới tác dụng của rượu, Giản Thu Hòa sinh ra ý thức cực đoan mà ý nghĩ xúc động muốn có được nữ nhân này, hung hăng chà đạp nàng.

Hắn lần nữa lần người hôn lên đôi môi đỏ thắm nóng ướt của nàng, hôn xuống cái cổ trắng muốt, quyến luyến da thịt nàng, nụ hôn nóng bỏng, đem nàng dẫn vào ảo mộng. Nàng không thể thoát được, càng lúc càng quấn lấy, ý thức bị lung lay...

“Anh thật sự biết rõ em là ai?” Nàng cực lực giữ một chút thanh tỉnh, níu lấy tóc của hắn, nghĩ xác nhận hắn thật sự biết mình đang làm cái gì.

“Kẻ đáng ghét, xấu xí Tô Nhã An.” Hắn ánh mắt hơi lạnh, mắt đen lóe lên sâu đậm đặc ham muốn bàn tay đầy tay của nàng ra, xoa lên bộ ngực sữa, yêu thích không buông tay, vuốt ve nơi mềm mại, xúc cảm kia. Gạt bỏ đồ ngủ vướng bận, cúi đầu ngậm lấy nhũ hoa mát, hấp thụ nơi ngọt ngào đó trên trọc thân thể của nàng.

“Ngô.....” Hè mở môi, hắn thấy không đủ dò xét hướng giữa hai chân nàng, cách lớp vải mỏng của quần lót đụng chạm khu vực nhạy cảm làm nàng thẹn thùng. Nàng kẹp chặt 2 chân hắn lại bá đạo đem tách ra, dùng đầu gối giữ chặt, gỡ bỏ chướng ngại vật kia, ngón tay trực tiếp vỗ về, chơi đùa nụ hoa mềm mại, đẩy cánh hoa rung động, vuốt khê nhụy hoa....

“A....” Nàng thấy hắn linh hoạt chỉ nức nở, cảm giác xấu hổ khi bị hắn xâm lấn chỗ tư mật kia, gây cho nàng kích thích chưa từng trải nghiệm, cùng vui thích.

Hắn ngừng đầu, nhìn bộ dáng của nàng.....

Nàng lắc lắc thân thể, mở miệng thờ khể tư thái quyến rũ, thật là đẹp không gì sánh được, kiều diễm kinh người. Làm cho nửa người dưới của hắn sôi trào, dục vọng đè nén muốn phóng thích, ngón tay chạm nơi ướt át đó. Rồi không hẹn trước mà vọt vào

“Aaa!” Nàng bị đau la lên, thân thể cứng ngắc không dám hành động thiếu suy nghĩ, như xé rách thân thể nàng, đau đớn.

Hắn đưa mắt nhìn nàng về mặt đau đớn nội tâm giao nhau sự vui sướng cùng yêu thương. Lòng ngực hắn do chiếm hữu được sự hồn nhiên đó mà mừng rỡ, sinh ra thương tiếc nàng, giống như nàng không nên xuất hiện trong lòng hắn...

Hắn hỗn loạn, mơ hồ cho là mình không nên đối với nữ nhân này có những cảm giác này, nhưng tiếp theo trong nháy mắt thân thể của hắn dĩ nhiên tự có chủ trương thả chậm chiếm hữu nàng, đôi môi hôn ôn nhu, hai tay đỡ dành lấy thân thể mềm mại, trợ giúp nàng thích ứng sự hiện hữu của hắn.

Tô Nhã An hoài nghi mình có thể là đau nhức váng đầu, bởi vì trên người nam nhân kia đang dùng động tác ôn nhu vô cùng che chở nàng, mỗi cái hôn mỗi xúc giác đều như cơn gió dịu dàng, phát qua trên mỗi chỗ nhạy cảm, hóa giải đau đớn giữa 2 chân. Nàng cũng biết, hắn là nam nhân rất ôn nhu.....

Nàng ngược mắt, xấu hổ, e sợ xoa lên cánh tay, trên lồng ngực, ám hiệu mình đã chuẩn bị tốt tiếp nhận sự chiếm hữu của hắn, cũng khát vọng hắn gần hơn. Đem dục vọng vào chỗ sâu nhất, xông tới chuỗi khoái cảm ở toàn thân

Hắn chậm trong nàng chốc lát mới hoàn toàn phóng thích, xoay người nằm ở trên giường thấp giọng thở gấp, không thể tin được mình ở trên người nàng đạt được thỏa mãn, phảng phất như bọn họ đã hoan ái qua rất nhiều lần, hai thân thể như phù hợp, ngoại trừ nàng luôn có chút bị động, bọn họ kết hợp có thể nói là hoàn mỹ, tốt đẹp phải..... Làm hắn sợ hãi.

Lúc này như còn đã hết phát huy tác dụng, hắn không khỏi ảo não về hành vi của mình, hắn thấy uy hiếp phòng tuyến của mình, mấu thuẫn

Hắn không nên đụng nàng.....

“Ngày mai nhớ rõ đi tìm bác sĩ kê đơn thuốc, tôi không muốn cô có thai.”

Tô Nhã An không thể tin, xanh mắt đứng dậy nhìn chăm nam nhân vô tình kia, không thể tin tưởng hán trong nháy mắt trở nên tàn nhẫn, nói ra những lời đã thương người khác.

“Nếu như anh sợ, cũng không nên chạm vào tôi.” Dù có đứa bé trong bụng của nàng, là con của hán! Hán tại sao có thể điềm nhiên như không nói ra những lời này?!

“Thật sự tôi rất hối hận.....” Hán hối tiếc hành vi mình và nàng thân mật, chuyện như vậy chỉ làm cho nàng càng nhiều hi vọng, nhưng hán biết rõ là không thể thực hiện được. Hán sẽ không, cũng tuyệt không thể yêu nữ nhân này. Mặc dù hán quyết định cùng nàng kết hôn, hơn nữa có thể cảm giác vừa rồi trong sự kích tình không chỉ có giác quan thỏa mãn còn có tâm hồn hấp dẫn, nhưng là không muốn thừa nhận chính mình đối với Tô Nhã An có tình cảm, chẳng phải đánh đồng hành vi của cô ta làm tổn thương bạn gái của hán ư? Không, hán không cách nào tiếp nhận chính mình sẽ đổi động tâm với một nữ nhân đầy âm mưu, hán nhất định phải đem nàng trục xuất khỏi tim, không nên dính líu. Bất quá, vì cái gì hán lại đau lòng? Cho nên, hán mới nói bọn họ không nên có quan hệ, hán cần bản không nên đụng nàng!

Tô Nhã An kinh ngạc nhìn qua hán, đột nhiên không hiểu mình nên làm gì! Hán hối hận..... Thì nàng nên làm cái gì bây giờ? Thừa nhận hán say rượu chiếm tiện nghi của nàng thôi sao? Nàng đưa lưng về phía hán, mặc quần áo vào trong lòng tự giấu tình cảnh của mình.

“Đó là chuyện của anh, còn con là của tôi...” Nàng hòa hoãn mà kiên định ném ra những lời này, đi ra khỏi phòng ngủ. Khi ra phòng khách không chịu nổi, che mặt khóc òa

Kết quả, nàng không có mang thai. Mà hán lại không có chạm qua nàng nữa. 2 người tuy sống chung 1 mái nhà, nhưng hán bảo trì khoảng cách với nàng, không đến gần

n làm ngôi nhà càng thêm hiu quạnh. Quan hệ của hán và nàng thay vì là vợ chồng, giống với chủ cho thuê nhà và khách trọ hơn, chỉ là không thu tiền thuê, gặp mặt cũng keo kiệt không cười với nàng một cái, lạnh lẽo vô cùng. Chớp mắt, hôn nhân đó đã trải qua 1 năm

Ngày kỷ niệm, nàng cho là hán cũng có thể giành cho nàng một – hai giờ, ít nhất cùng nàng ăn bữa tối,.....

“Tiểu thư xin lỗi, nửa giờ nữa nhà hàng chúng tôi đóng cửa, cô không gọi món sao?” Trong nhà ăn, phục vụ vẻ mặt có điểm lúng túng, trong buổi tối đã hỏi nàng không biết bao nhiêu lần

“Xin lỗi, xin chờ một chút.” Tô Nhã An gọi điện thoại cho trợ lý phụ, vang lên hai lần, rốt cục cũng nghe máy.

“Vẫn còn ở làm thêm giờ sao?”

“Tôi cùng Đàm Nhiệm Khải ở bên ngoài.” Đàm Nhiệm Khải là tổng giám đốc, cũng là hán thuộc hạ kiêm bạn tốt của hán, khi tan việc sẽ tụ cùng một chỗ uống mấy chén.

“Sẽ về rất muộn sao?” Thì ra là hán rời đi công ty, không có tới tìm nàng, cũng không nói cho nàng một tiếng.

“Không biết, tôi nói rồi không cần chờ tôi.”

“Ừm! đừng uống quá nhiều.” Nàng trước sau như một mềm mại bao dung, không nổi giận, cuối cùng còn kèm trên dặn dò, cúp điện thoại. Nửa giờ sau thì gọi phục vụ, ra đi với vẻ mặt tái nhợt

Tô Nhã An xách theo hai người phàn “Ăn khuya” đi ra nhà hàng, mỉm cười qua mọi người, tâm tình ngược lại rất đau thương, bởi vì nàng sớm có thói quen chờ đợi, đối với chồng vắng mặt cũng ngoài dự định. Điều do nàng tự nói, mọi người đều nói hán không tới, nàng kiên trì ngồi ở chỗ này đợi hán một buổi tối.....

Được rồi, nàng thừa nhận chính mình khổ sở, bởi vì không có ai sẽ một mình ăn mừng ngày kỷ niệm, cho dù thái độ lạnh nhạt nàng cũng chỉ biết hi vọng hán có thể ở bên nàng, ở nơi này đối diện cùng nàng ăn một bữa cơm, như vậy nàng sẽ vui mừng có 12 tháng cố gắng, nỗ lực mình không nổi giận, tương lai còn phải vượt qua nhiều ngày tháng nữa...

Bất quá thực tế chính là thực tế, trên thực tế hán cũng không xuất hiện, cho dù nàng nửa tháng trước đã hẹn hán trước, nhiều lần nhắc nhở hán, sáng còn nhắn tin địa chỉ nhà hàng, nhưng hán vẫn chọn tăng ca, sau đó cùng bạn bè đi tụ họp. Nàng ngồi trên xe cười khổ, yên lặng nghe nhạc. Tháng ngày qua đi nàng rèn luyện công lực cảm giác như không cảm giác, không còn đau đẽ tê dại, cứ tiếp tục trôi nổi theo cuộc hôn nhân băng lạnh lẽo đó. Đêm nhạc vượn to cho át đi phiền muộn, thất vọng an toàn chạy xe đi.

Đối diện bên đường có 1 chiếc xe đã đỗ ở hàng giờ, thấy xe Tô Nhã An rời đi, cũng nổ máy.

“Lần sau người gạt ta đến cho muỗi đốt ta sẽ cắn người đó.” Đàm Nhiệm Khải đánh đến con muỗi thứ 13 về mặt hồn nhiên cho bạn mình 1 cái tát.

Giản Thư Hòa nói muốn hẹn hán đi uống rượu, kết quả nửa đường bị hán lái xe lừa gạt đến nơi này nhìn nhà hàng đối con mắt một cách vô ích làm cho những con muỗi ăn no nê. Nếu lão bà hán biết bọn họ ở ngoài chịu khổ như vậy chắc sẽ cảm động ôm hán ta mà khóc

“Ta sẽ trả cho người tiền làm thêm giờ.” Giản Thư Hòa cười nói, có thể xuất phát đến quán bar.

“Gấp năm lần.” Đàm Nhiệm Khải đập xuống chân ga, không có khách khí.

“Ta nhớ được người không phải là chòm sao Sư Tử.” Hắn trêu chọc bằng hữu công phu sư tử ngoạn.

“Máu của ta rất quý.” Con muỗi hút máu của hắn, hắn đương nhiên muốn từ thủ trưởng trong túi xuất ra bỏ lại, dù sao thủ trưởng túi rất được, không đào thấy áy náy với lương tâm của mình.

Đảm Nhiệm Khai từ nhỏ lớn lên ở cô nhi viện, cho nên đối với tiền tài cùng quyền lực có so với người bình thường nhận thức rất sâu sắc, cũng bởi vậy kích thích hắn mãnh liệt mưu tính.

“Tốt, ta sẽ trả, như thế này tiền thưởng cũng do ta tính rồi.”

“Đó là đương nhiên.” Khuôn mặt phóng khoáng câu dẫn một cái cười yếu ớt, tay lái theo hắn rắn chắc

“Bất quá hôm nay là ngày các người kỉ niệm 1 năm kết hôn, thật sự không quay về cùng lão bà?”

Giản Thư Hòa không chút nào suy tính:

“Không cần.”

“Nghĩ đùa bọn chơi cũng đừng có đặc biệt chạy đến cửa nhìn lên, làm cho nàng đợi đến núi mòn, đá lở như vậy..”

Chuyện vợ chồng bọn họ, Đảm Nhiệm Khai đại khái cảm kích khi hắn nhìn ra bạn tốt là con vịt đến chết vẫn mạnh miệng, như thế nào cũng không chịu thừa nhận chính mình đối với Tô Nhã An có cảm giác, đơn giản chỉ cần cảm thấy đó là một sai lầm cực lớn, làm cho chính mình thần kinh thác loạn, nói mâu thuẫn với làm.

“Ta không có đặc biệt, chỉ là thuận đường nhìn một chút.” Hắn quả nhiên đánh chết không nhận, một mực phủ nhận chính mình đối với Tô Nhã An có cái gì “đặc biệt”.

Kỳ thật, có lẽ hắn cũng không rõ chính mình đối với nữ nhân kia đến tột cùng là gì, rõ ràng đã lãnh khốc cự tuyệt lời mời của nàng, ban ngày còn cố ý không nhận điện thoại, muốn thư ký nói là làm thêm giờ. Nhưng là vừa nghĩ tới nàng có khả năng ngồi ở trong nhà ăn chờ hắn, hắn lại không nỡ bỏ mặc, xúc động đi vòng qua nơi này xác nhận một cái. Nhìn thấy xe của nàng đậu ở bên ngoài hắn không khỏi tức giận thật muốn xông đi vào mắng nữ nhân kia làm sao lại học không được cái gì gọi là hết hy vọng, liên tục làm những thứ này làm cho người ta lương tâm bất an. Nội tâm mâu thuẫn hỗn loạn, hắn coi thường tiếng lòng của mình, lại đi mai phục ở nơi này cho chính mình bị muỗi đốt, tâm tình giằng co khi nàng rời đi.

Nàng đi trước hình như là hắn thắng. Bất quá nữ nhân kia xách theo túi giấy, thân ảnh cô đơn lên xe làm tim hắn nặng trĩu, muốn uống say, quên đi. Hắn không thể..... tuyệt đối sẽ không đối với nữ nhân kia có cảm giác!

“Tận 1 giờ, chủ tịch đáng quý biết thời gian của tôi là vàng bạc hay không?.” hắn chế nhạo bạn tốt.

“Người không chuyên tâm lái xe ư?” Nữ nhân kia cũng làm hắn đủ phiền lắm rồi, lỗi tai không muốn bạn tốt chế nhạo nữa

“Gấp mười lần.”

“Người dám ra giá cao vậy ư?”

“Hôm nay là kỷ niệm người kết hôn, giá đặc biệt của ngày nghỉ nên phải tăng giá. “.....”

Mặc dù biết bạn tốt sẽ cho hắn tiền làm thêm giờ, nhưng Đảm Nhiệm Khai lấy tiền làm lý do Giản Thư Hòa một hồi không nói gì, càng lúc càng không muốn bảo trì im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Ngày hôm đó buổi sáng, Tô Nhã An ở trong phòng thay mấy bản thiết kế, cô giúp việc đến gõ cửa, cầm hé ra danh sách nguyên liệu nấu ăn dành cho nàng.

“Cháu tôi nay sẽ đi mua không có việc gì cô về trước đi.”

Mặc dù trọng phụ không ăn gì nàng nấu, đến nỗi nàng tập nấu nướng ít có đất dụng võ, nhưng trong nhà thức ăn cùng vật dụng hàng ngày phần lớn do nàng tự mình chọn mua. Chỉ ít nàng có thể làm được gì đó cho hắn, cảm giác như đó là chuyện của phụ nữ. Buổi trưa ăn cơm xong nàng thu thập đồ,

chuẩn bị lái xe ra cửa, đem bản thiết kế mới nhất cho người bạn tốt Kỳ Kỳ, thuận tiện đi mua đồ ăn luôn.

“Thôi cậu đừng tới, tớ hôm nay rất bận rộn, cả ngày đều ở bên ngoài nhà xưởng. Còn có tớ nói cho cậu biết, mấy ngày hôm trước tớ đi tìm địa điểm đặt cửa hàng đã tìm được rồi, chỉ cần cậu đồng ý là chúng ta lập tức trở thành bà chủ” Dù nàng biết bạn mình gả cho 1 người giàu có, không phải lo ăn mặc, nhưng nàng muốn cùng bạn mình thực hiện ước mơ mà thôi.

“Tốt, để mình suy nghĩ.” Bởi vì Tô Nhã An biết bạn bè xung quanh không ai biết chân tướng của cuộc hôn nhân của họ, dù có manh mối nàng cũng cố che dấu, thay hân giải thích, cười trừ.

“Nghĩ cái gì, cậu đã suy nghĩ đã hơn một năm rồi cơ hội là không đợi người đâu.”

“Cho tớ thêm một chút thời gian.” Gần đây nàng thật sự có nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này, bởi vì này đã hơn một năm vợ chồng quan hệ không có gì lớn tiến triển, thời gian rảnh ngược lại càng ngày càng nhiều.

“Vậy cậu suy nghĩ đi, giờ tớ bận rồi, không muốn nghe cậu làm nũng nữa.. thôi nhé!” Kỳ Kỳ vội vã cúp máy.

Tô Nhã An đem bản thiết kế để lại trong phòng, lái xe ra cửa. Nhưng đi đường nàng gặp phải tai nạn, phải vào bệnh viện. Bên bức tường trắng Tô Nhã An rút lại hai vai, che lấy điện thoại di động nói chuyện, giọng nói chứa vẻ sợ hãi vẫn còn kinh hoàng, da tái nhợt. Đột nhiên xảy ra tai nạn xe cộ, tay chân luống cuống, chỉ có thể toàn thân phát run, gọi điện thoại hướng trọng phụ cầu viện, nhưng hân đang họp.

“Không phải tôi đã nói alf chủ tịch đag họp, sau khi họp xong tôi sẽ nói chủ tịch gọi lại cho phu nhân hay sao?” Lam thư ký giọng điệu đắc thắng, gần nửa năm qua đối với vị chủ tịch phu nhân không được sùng ái càng lúc càng không có hân nại, tự mình suy nghĩ đi bên cạnh chủ tịch cùng làm chuyện lớn nhỏ. Thật không hiểu thủ trưởng cùng nữ nhân này tình cảm rõ ràng không tốt, bọn họ có lời đồn đầy thị phi, như thế nào không dứt khoát về nhà cùng vợ cả ly hôn đây? Như vậy mình mới có cơ hội gần lâu dài, bay lên làm phượng hoàng chứ? Sau đó Lam thư ký cảm gương to thêm son môi

“Là.....”

Tô Nhã An giọng nói thấp thỏm bất đắc dĩ, nàng biết rõ trọng phụ sự nghiệp rất lớn, nhưng là –

“Thật sự không thể gọi chủ tịch nghe điện thoại vài phút sao? Tôi có chuyện rất quan trọng. Thật sự là gấp vô cùng nhanh chóng chuyện muốn tìm hân.”

Nàng không muốn phía nói chuyện này cho thư kí, chỉ muốn chồng nghe máy, nhưng tay lại đang run rẩy.

“Chủ tịch có hội nghị cũng rất quan trọng, thỉnh phu nhân thông cảm.” Lam thư ký thì ngược lại muốn nàng hiểu được.

“Vậy khi nào họp xong, nhờ cô nói là gọi điện lại cho tôi !.” Tô Nhã An không phải là không phát hiện đối phương lớn lối kiêu căng, chỉ là không muốn so đo.

”Tôi sẽ nói lại khi chủ tịch họp xong” Nói rồi cúp máy, việc cấp trên có gọi hay không, không phải chuyện của nàng

Thu ký cúp điện nàng cũng không lấy làm lạ cô ta là như thế. Lòng chua xót với thân phận mình làm nội tâm rỉ máu, thấy mình thật bé nhỏ. Hơn một năm, hân vì sao vẫn không chịu tin tưởng nàng, vẫn như xưa hận nàng như vậy.....

Nàng mệt mỏi xoay người, ổn định tâm tình đi chưa được mấy bước, lập tức bị một đám người bao bọc vây quanh.

“Tiểu thư, người nói rút cuộc hiện tại là muốn làm sao? Con ta bị xe cô đụng thương, người cũng phải nằm trong bệnh viện, chẳng lẽ chẳng lẽ cô không có gì để nói sao?”

“Xin lỗi, nhưng anh ta phạm quy trước...”

“Đụng người chính là không đúng a! Cô trốn tránh trách nhiệm, đụng vào người còn muốn đổ thừa !” Một gã khác mặt mũi tràn đầy dữ tợn nói rồi còn đẩy nàng 1 cái. Thân hình mảnh khảnh chao đảo, liêu xiêu, khuỷu tay bị đụng vào tường lạnh buốt. Đi đ

ược 2 bước có 1 cô gái túm lấy cổ áo nàng

“Cô đừng mơ tưởng bỏ chạy!”

“Thật là... nhìn cô một thân hàng hiệu, không cần phải giả nghèo đó, nếu không ta sẽ cho người đẹp mặt.....”

Năm, sáu người vây quanh nàng, không phân tốt xấu chỉ trích.

Kỳ thật nàng không có phạm quy, mà là đối phương đột nhiên quay lại, tốc độ xe quá nhanh quệt vào xe của nàng.

Vừa rồi tại hiện trường tai nạn, họ trốn cảnh sát thừa dịp loạn lộn nàng ra chửi, thậm chí đẩy ngã nàng xuống đất, không ngờ bọn họ còn theo đến bệnh viện làm loạn.

Tô Nhã An ôm túi sách, bị một đám người gây sự bức đến góc tường, trong lúc nhất thời hoang mang lo sợ. Chiếc xe là quà tặng của cha, phí bảo hiểm,

hay bảo dưỡng là chồng phụ trách, nàng cũng chẳng biết gọi ai để giúp mình, không muốn về nhà mẹ đẻ tranh cãi với họ. Nếu là hắn có thể nghe điện thoại thì tốt rồi.

Tô Nhã An nắm chặt di động trong lòng bàn tay, không biết làm sao mà phải đối diện lần lượt khuôn mặt dữ tợn xa lạ, trong lòng thật sự rất sợ, rất sợ, thật hy vọng trượng phu lúc này ở bên cạnh nàng, ít nhất nói cho nàng biết nên làm như thế nào.....

“Mọi người tỉnh táo một chút, không thấy vị tiểu thư này cũng bị thương sao?” Đột nhiên có một thanh âm xuyên qua đám người, đem nàng kéo ra ôm chặt.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện chính là một vị bác sĩ tướng mạo nhã nhặn trẻ tuổi, phía sau còn có hai vị cảnh sát.

“Bác sĩ xem qua vết thương, giúp cô ấy bôi thuốc. Còn chúng tôi ghi chép, đối chiếu sự việc, các người không được chen chúc ở đây làm loạn, gây trở ngại cho người khác..”

Nhân viên cảnh sát hoà giải, vừa nói vừa thay bác sĩ mở đường, để hắn mang Tô Nhã An đi đến phòng cấp cứu đầu, giúp nàng kiểm tra vết thương, bôi thuốc vào đầu gối, khuỷu tay bị trầy.

“Sao cô không liên lạc cho người nhà của cô?” Thấy nàng cứ cầm di động nắm chặt, mặt bối rối, làm cho người khác phải quan tâm

đều muốn nhìn không được sinh lòng đồng tình.

“Bác sĩ, xin hỏi người vừa rồi bị tai nạn xe cộ, vị tiên sinh kia bị thương rất nặng sao?”

Nàng lo lắng hỏi, thấy người nhà họ cuống cuống, tên nam tử kia tựa hồ bị thương không nhẹ.

“Không cần phải lo lắng, hắn không có nguy hiểm tính mạng, kết quả kiểm tra sơ bộ không có nghiêm trọng, mặc dù bị gãy xương sườn, nhưng không làm tổn thương khí quản. Điều trị 1 thời gian sẽ khỏi..” Hắn bình tĩnh nói, chắc hẳn những người kia kích động hơn một nửa trên người nàng mặc toàn hàng hiệu.

Tô Nhã An nghe cuối cùng hơi yên tâm một chút.

“Phiền toái các anh chiều cổ hắn thật tốt, tiền thuốc thang tôi sẽ chịu toàn bộ.”

Bác sĩ giương mắt nhìn nàng, ánh mắt tựa hồ có điểm kinh ngạc lại trộn lẫn một nụ cười.

“Chăm sóc bệnh nhân là của trách nhiệm của chúng tôi, bất quá cô có muốn hay không chịu toàn bộ trách nhiệm phải đợi cảnh sát điều tra mới có thể phán đoán, không cần gấp gáp như vậy.”

Hắn mặc dù thật coi trọng nữ nhân dám nhận trách nhiệm có thái độ tốt, nhưng đôi khi làm người không nên quá dứt khoát, không nên nhận hết lỗi lầm về mình, gặp phải kẻ lừa đảo sẽ bị thiệt thòi.

“Cô còn có chỗ nào không thoải mái?” Trong nháy mắt, hắn đã xử lý tốt ngoại thương trên người nàng.

Nàng giật giật tay chân.

“Mắt cá chân có chút đau.”

“Có thể là bị trật.” Hắn gỡ ra giày cao gót, đề nghị nàng nên bớt chút thời gian đến chụp X quang, dặn dò chú ý

“Mang giày cao gót lái xe ảnh hưởng việc đạp cần ga nhấn ga, cô nên lái xe khi mang 1 đôi giày bệt, như vậy sẽ không bị nguy hiểm”

“Cám ơn anh bác sĩ. Lâm” Nàng liếc mắt nhìn tên trên áo blue trắng, đôi môi hơi gấp, nàng trên mặt tái nhợt.

Hắn hảo ý nhắc nhở có một chút ảm áp, khiến nàng nhớ tới trượng phu của mình. Hắn cũng từng là rất ôn nhu, không giống hiện tại, đều khiến nàng khó gần, vừa đụng liền bị thương.

“Không có gì.” Lâm Đăng Hàn không có thói quen bị mỹ nữ nhìn chăm chú, xoay người đi trị liệu cho bệnh nhân khác.

Nàng cúi đầu mang giày, ánh mắt lại trở lại tĩnh lặng đưa di động làm bầm khăn cầu.

“Mau gọi cho em, van anh đó.....”

Nàng thật sự rất cần hắn! Đêm khuya 11 giờ, Giản Thu Hòa trở lại khu nhà cấp cấp, thân hình cao lớn rần rỏi đi qua cửa trước, khuôn mặt tuần mỹ ánh mắt có một chút mỏi mệt, nhưng không làm ảnh hưởng đến khí chất, phong thái của hắn. Đi đến phòng khách, thấy trên ghế sa lông có 1 thân hình ảnh nhỏ nhắn

“Như thế nào không bật đèn?”

Vừa thấy thê tử, sắc mặt hần lập tức trầm xuống ánh mắt hiện ra sắc bén, giọng nói lộ vẻ lạnh thấu xương.

“Em buổi chiều thỉnh Lam thư ký nhờ nói lại cho anh, vì cái gì không có gọi điện thoại lại cho em?” Nàng khắu khí chậm chạp, cảm giác mình hình như độc khí lực cuối cùng nói chuyện với hần, trong lòng tràn đầy cô đơn, ngực đau nhói. Kết quả, hần không có gọi điện thoại cho nàng, từ ban ngày đợi đến đêm tối, 1 tin nhắn cũng không có.

“Tôi có nghĩa vụ nhất định phải điện thoại lại cho cô sao?” Hần lạnh lùng nhếch môi, khuôn mặt phảng phất một tầng sương, khiến cho càng lộ vẻ lãnh khốc, đầy khoảng cách.

“Không có, đúng là em thật sự có chuyện rất quan trọng mới tìm anh, gọi điện cho em khó với anh như vậy sao?” Nàng trái tim băng giá hỏi thực tại không hiểu người nam nhân này làm sao lại trở nên như thế hung ác tuyệt tình, mình cũng đã khai báo có chuyện khẩn cấp muốn tìm hần, hần hay là nhân tâm đem nàng bất chấp, nàng cầu cứu mắt điếc tai ngơ.

Hần không đáp lại, hôm nay nàng một mình tại trong bệnh viện đối với đám kia giương nạnh múa vuốt, làm cho nàng rất khủng hoảng, họ hành hạ nàng, chồng lại không thêm quan tâm, cảm giác anh ta cũng như họ đồng dạng... Cho dù nàng thật sự phạm vào tội chẳng lẽ dùng thời gian lâu như vậy chuộc lỗi còn chưa đủ sao? Vì cái gì hần không thể đối với nàng có 1 chút nhân từ? Chỉ cần một chút là tốt rồi.....

“Chuyện gì?” Hần bức mình hỏi, vẻ mặt lãnh đạm, giống như cực độ chán ghét giọng nói của nàng, thống hận nghe được có quan hệ với nàng. Hần cực lực lẩn tránh nhìn khuôn mặt đó

Tô Nhã An con mắt u oán nhìn khuôn mặt lạnh lùng của trượng phu lạnh lùng nàng cô độc..... Còn có thể làm cái gì?

Nàng hốt hoảng suy tư, móng tay nhéo vào lòng bàn tay, đau đến bình tĩnh. Sau đó nàng mới mở miệng:

“Hiện tại thì không sao rồi.”

“Tô Nhã An! Cô đùa giỡn tôi sao?” Hần bị nàng phản ngược, thái độ chọc giận.

Kỳ thật buổi chiều Lam thư ký chỉ bảo hần biết thê tử có điện tới, nhưng cũng không đề cập là có chuyện gì gấp gáp. Hần nghĩ tới đi nàng gọi điện tới chỉ hỏi vài chuyện lặt vặt, nên không để ý. Nhưng nét mặt của cô ta bây giờ như phải chịu 1 ủy khuất rất lớn

“Không có.” Nàng bình tĩnh phủ nhận. Trải qua mấy ngày nay nàng vẫn luôn lừa gạt chính mình, cho là mình làm được chỉ cần kiên trì bền bỉ chân tình, dụng tâm duy trì hôn nhân, cuối cùng có một ngày có thể giữ chỗ đứng tổng lòng hần. Nhưng thái độ không thiện ý, vô số lần tổn thương nàng, mình đây thương tích.

“Vậy có rốt cuộc muốn nói với tôi cái gì?” Hần bỏ lại cặp tài liệu hỏi.

“Em gặp tai nạn.”

“Cái gì?!” Hần kinh ngạc sửng sốt.

“Buổi chiều lái xe ra cửa, ở trên đường cùng người khác phát sinh, vốn là muốn tìm anh..... Hỏi về công ty bảo hiểm, bất quá về sau tìm được trung tâm hỗ trợ, chuyện đã giải quyết.”

“Cô..... Không có sao chứ?” Hần quan sát bề ngoài của nàng, sinh ra ảo não giọng nói không tự chủ có chút thảng thốt..

“Không sao, là em đụng vào người ta, em không có bị người ta đụng.” Nàng thống khổ mỉm cười.

Hần kinh ngạc nhìn nàng nói như mây trời nước chảy, phảng phất đó là chuyện xảy ra của người khác mà không phải của mình.

Cho đến nàng đứng dậy đi về, hần mới nhìn rõ đầu gối, khuỷu tay trầy da bước thấp bước cao.

“Bàn chân của người.....” Hần vô thức thốt lên, tim phút chốc níu chặt.

“Chỉ là bị trật thôi, không có gì đáng ngại.” Nàng không có quay đầu lại, tiếp tục đi, mỗi một bước đều rất đau..... Không phải là chân, là tim.

Nàng ngồi ở mép giường, khuôn mặt đầy ưu thương, cảm lấy khung ảnh cười trên đầu giường chạm vào khuôn mặt nam nhân kia, nước mắt từng giọt rơi tanh tách trên khung ảnh, làm mờ đi tất cả.

“Vì cái gì anh không chịu tin tưởng em? Rốt cuộc còn muốn em làm như thế nào.....” Nước mắt từ từ rơi, Tô Nhã An cảm thấy quá sức chịu đựng của con tim. 1 năm không nhiều, nhưng cũng không ít, nàng đã cạn kiệt sức lực. Kết quả, một năm trước cùng một năm sau không có gì thay đổi? Nàng cũng chỉ ngu 1 mình, một mình sống qua ngày, một mình ăn mừng ngày kỉ niệm kết hôn, một mình ngốc nuôi hi vọng.....

Tình cảm của nàng đã kiệt sức, mệt mỏi, như lạc ở 1 mê cung không đường thoát. Trải qua trận tai nạn xe cộ này, nàng vết thương chồng chất, tim tan nát, nhận rõ sự bất lực của mình, thừa nhận mình đã thua. Có lẽ, nàng không nên kiên trì nữa bởi vì mọi cố gắng đều là vô nghĩa, như hần đã nói bọn họ không có gì thay đổi. Mà nàng, mệt mỏi thật sự.

Bên kia, Giản Thư Hòa cũng trở về phòng ngủ. Hần mệt mỏi tựa ở cánh cửa, ngửa đầu nhắm mắt lại, không hiểu chính mình tại sao lại vì nữ nhân kia bị

thương mà cảm thấy đầy buồn bực. Hắn quyết tâm không thể nảy sinh cảm giác, cũng thường xuyên nhắc nhở chính mình nàng bắt quá là 1 nữ nhân hèn hạ. Cho dù hắn không vui thấy nàng bị thương, nhưng cũng không có lý do gì thay nàng quan tâm. Nhưng, vì cái gì tim của hắn không an tĩnh được? Trong đầu không ngừng hiện lên khuôn mặt bị thương của nàng, nụ cười yếu ớt.....Nhìn nụ cười đó với trước kia khi gặp ở lễ xem mắt thật khác lạ. Vì cái gì! Đáng giận.....

Hắn bực bội lấy điện thoại di động ra, gọi cho trung tâm phục vụ, muốn đối phương cho hắn biết có chuyện gì xảy ra, trong 5 phút họ đã cho anh kết quả. Hắn muốn biết, hôm nay cô ta gặp phải chuyện gì?

Đêm hôm trước, Tô Nhã An khóc quá đã, sắc mặt mệt mỏi, trắng bệch, mắt ngủ như không. Ngủ thiếp đi, không biết lúc đó nam nhân vào phòng nàng nhìn nàng.

Sáng nay hắn như thường lệ 7 giờ dậy giờ nghỉ ngơi 1 chút, nghĩ cô ta hôm nay không có ra ăn cùng hắn, làm hắn tâm thần bất an, hắn cả đêm qua ngủ không được vì sợ cô ta có bị xui không nữa. (anh này nghĩ cái quái gì vậy, ngủ nhiều cho là vk bị xui hả)

Nghe họ nói nàng chỉ bị thương nhẹ, nhưng Giản Thu Hòa không an tâm, cho nên tại phòng khách đi loăng quăng vài vòng, rốt cục giờ tay gõ cửa. Trong phòng không có động

tình gì, hắn lại càng lo lắng, trực tiếp đẩy cửa vào, đi về hướng giường Tô Nhã An.....

Nàng hai mắt sưng đỏ, xinh đẹp khuôn mặt đầy nước mắt xem ra là khóc suốt cả đêm. Hắn sờ nhẹ gò má tiều tụy, phát hiện nàng chỉ là ngủ say, thờ phào nhẹ nhõm, nhưng cảm cú trong ngực đè nén đag lộ ra, nhìn bộ dạng đáng yêu đó đang lên án hắn tàn nhẫn. Trải qua đêm hôm đó, hắn đã phát hiện nữ nhân này nài hướng đến tâm hắn. Vì vậy hắn muốn tránh đem khoảng cách bọn họ thật xa, không cho mưu mô của cô ta thành được. Hắn liên tục thôi miên chính mình đối với nàng không có cảm giác, trong lúc vô tình ý thức được thời gian cùng nàng không nhớ tới bạn gái trước nhiều nữa, nhưng vẫn muốn phản kháng, thống hận nữ nhân này.

Nhưng nội tâm của nàng biểu hiện ra làm hắn như thấy mình rất ác, lên án mình tàn nhẫn. Đáng giận là chỉ cần nàng nhìn hắn thì hắn tạm trạng lại ác liệt, tội ác như tăng gấp bội, nàng khóc như thảo phát lương tâm của hắn.

Hắn cau mày, nhẹ nhàng kéo chăn lên cho nàng, yên tĩnh đi ra khỏi phòng. Hắn dặn dò cô giúp việc dọn đồ gọi điện về cho cha mẹ, mới đi làm

40' sau, Giản Thu Hòa đến công ty.

“Chủ tịch hôm nay tới muộn, em đang định gọi điện thoại cho ngài đây!” Lam thư ký đứng dậy chào đón, nụ cười xinh đẹp quyến rũ.

Hắn dừng lại bước chân, đứng ở bàn làm việc của nàng, nhớ tới có chuyện muốn hỏi nàng.

“Ngày hôm qua phu nhân ta nói có chuyện quan trọng tìm tôi, cô vì cái gì không có nói cho tôi?” Nếu như thư ký có đặc biệt báo cho hắn ít nhất nàng sẽ không phải đối mặt với bọn người hung ác kia. Theo tên nhân viên phục vụ nói, đối phương thái độ bất nhã thỉnh thoảng kêu gào, mắng chửi Tô Nhã An, hắn nghĩ cũng biết nàng sẽ có nhiều kinh hoàng, càng giận chính mình không có kịp thời giúp đỡ nàng. Dù thế nào Tô Nhã An cũng là thể tử của hắn, cho dù không có tình cảm, hắn đối với nàng cũng có trách nhiệm, không thể để nàng bị người khác khi dễ. Hắn tức giận chính mình

“Đó là... tôi đã quên.” Lam thư ký giả bộ mơ hồ, kỳ thật căn bản sẽ không nhớ chuyện này, không nghĩ tới lão bản còn có thể hỏi.

Nàng lên lút đối với Tô Nhã An không khách khí, nhưng ở trước mặt Giản Thu Hòa cũng không dám kiêu ngạo, phải mềm mại giữ hình tượng nữ nhân, mềm mại để hắn bảo vệ.....

“Chuyện như vậy cô cũng quên, về sau tôi sao có thể yên tâm giao công việc cho cô giải quyết hả?” Hắn nhàn nhạt hỏi, khuôn mặt nghiêm túc lạnh lùng đầy áp bức kẻ khác.

“Thực xin lỗi, lần sau.. à không có lần sau sẽ không như vậy nữa.” Lam thư ký thức thời bảo an, tạm dừng tất cả ảo tưởng. Giản Thu Hòa không nói một câu, nghiêm mặt đi vào phòng làm việc.

Thư ký nói xin lỗi, tai nạn xe cô đã xử lý, hắn không nên hao tâm tổn trí, Tô Nhã An bình yên vô sự nằm ở trong nhà..... Không có một việc cần hắn quan tâm, tâm tình của hắn cả ngày bực bội.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Hôm nay, Giản Thu Hòa về sớm hơn mọi khi 8 giờ tối đã về nhà. Tô Nhã An ngồi ở trong phòng khách xem ti vi, nhìn qua cửa thấy vị nam nhân này

sùng sốt một chút, hình như mình hoa mắt thì phải.

“Hôm nay như thế nào mà anh về sớm vậy?”

“Chẳng lẽ tôi không được phép về sớm?”

Chào hỏi cái bị đội gáo nước lạnh nàng thành thói quen không có đáp lời quay đầu tiếp tục xem ti vi.

Hắn hỏi hận vì theo bản năng trả lời, nghe cũng cảm thấy chính mình rất chết tiệt, kỳ thật hắn cũng không muốn nói với nàng như vậy, nhưng thấy thần sắc cô ấy khá hơn cũng yên tâm. (lo đến cuồng quyết còn giả đồ, xỉ, làm bộ... ta khinh... Hoàn : liếc xéo...L: lạnh run, hừ...chạy nhanh)

“Tôi đã nhắc nhở lái xe rồi, cô muốn đi đâu cứ gọi anh ta.”

Nàng nhất thời không hiểu ý tứ của hắn, cũng không biết nói gì...

“Xe của cô bị đem đi điều tra, sau đó phải đem đi bảo dưỡng, tạm thời không thể có xe” Dù sao ba mẹ hắn thời gian này đi du lịch nước ngoài, lái xe nhà họ giờ cũng mahr rồi.

“Anh đã biết chuyện của em sao?” Khẩu khí của nàng có chút ngạc nhiên mừng rỡ, ngoài ý muốn hắn đi hỏi thăm chuyện của nàng, có lẽ.....

“Tôi không phải là quan tâm cô, chỉ là sợ không giải thích được rước họa vào thân, cô kỹ thuật lái xe kém không nên lái tốt hơn đỡ phải có người vắt và thay cô dàn xếp chuyện rắc rối” Để tránh nàng nghĩ quá nhiều, Giản Thu Hòa lập tức phủ nhận hành động lần này là quan tâm đến nàng, đem hảo ý thành lời nhiech móc làm đau người khác.

Nàng ánh mắt buồn bã, thầm cười nhạo chính mình lại vẫn đối với nam nhân này có một chút hy vọng xa vời..... Không, hắn sẽ không thay đổi, .. mình phải tỉnh lại thôi

“Không cần làm phiền bác lái xe, em sẽ gọi tắc xi.” Nàng nhẹ nhàng cười một tiếng, tắt đi ti vi, đi về gian phòng.

“Cô.....” Hắn không có ngờ tới nàng lại cự tuyệt quyết định của hắn, muốn mở miệng nói đó là vì an toàn của của nàng nhưng lời nói chẳng sao nói ra được.

Nàng quay đầu lại nhìn hắn, chờ hắn nói.

“Trong nhà có xe làm chi phải ngồi tắc xi?”

Nàng không có tiếp lời, nhìn hắn một cái lại đi vào trong phòng.

Hắn đối với sự im lặng của nàng thấy thất bại, gãi đầu bối rối. Vì cái gì hắn lại nghĩ quan tâm nàng? Vì cái gì hắn lại hi vọng nàng phải vui tiếp nhận sắp xếp của hắn? Cô ấy muốn ngồi xe nhà hay tắc xi quan trọng sao? Vì những lời không thể giải thích được buồn bực. Hắn đang mong đợi cái gì vậy....

Trong phòng, Tô Nhã An gọi điện thoại cho bạn tốt

“Kỳ Kỳ, tớ suy nghĩ rồi tớ đồng ý cùng cậu là bà chủ.”

“Thật vậy ư? Quá tuyệt vời! Chúng ta nhất định sẽ thành công.....”

Nàng mỉm cười, nghe bằng hữu phấn khích thét chói tai, tâm tình như được cổ vũ. Đúng vậy, nàng nhất định sẽ thành công.....

Quá khứ một năm, nàng là một kẻ thất bại. Hiện tại, nàng phải thật thành công chính một lần trở về Tô Nhã An đầy tự tin của trước kia.

Tại nạn ngày hôm qua không đụng chết nàng, nhưng đã đụng chết tình yêu cay đắng đó, nàng phải lui về phía sau thôi. Không muốn sầu muộn qua ngày nữa, cái cuộc hôn nhân này chỉ có kẻ ngốc là nàng mà thôi chờ đợi 1 người không yêu mình. Từ bây giờ phải trở về, về là mình tự yêu bản thân mình thôi !!!

Một tháng sau –

Giản Thu Hòa cùng thê tử về nhà mẹ đẻ ăn cơm, thuận tiện cùng cha vợ thảo luận ít công việc. Trong bữa tiệc nghe được nàng cùng nẫu thân tán gẫu nâng gắp đây đang chuẩn bị cùng bằng hữu hợp tác mở cửa hàng Giấy dếp, ngoài mặt không lên tiếng, trong lòng có chút khó chịu.

“Cô muốn mở cửa tiệm sao không nói cho tôi?” Lúc về hắn ở trên xe hỏi nàng, khẩu khí không vui.

Bình thường Tô Nhã An chuyện gì cũng sẽ nói cho hắn biết, muốn mở cửa tiệm buôn bán lại không nói gì cả, hoàn toàn không có hỏi ý kiến hắn khác với trước kia, đây quả thực không như “lẽ thường”.

“Em cho là anh không quan tâm những chuyện như vậy.” Chuyện của nàng, hắn không phải là luôn không quan tâm đến ư?

Nếu đã người nam nhân này không cần sự nhiệt tình của nàng, như vậy nàng cũng không cưỡng cầu nữa duyên phận không thuộc về mình lui về phía sau,

nàng muốn đem nhiệt tình đặt công việc, thực hiện ước mơ.

Cửa hàng của nàng nửa tháng nữa sẽ khai trương, nàng chủ yếu phụ trách mẫu mã giày, góp vốn cùng bạn. Còn Kỳ Kỳ phụ trách phần quản lý, giao dịch, tiêu thụ, quảng cáo.

“Dù gì cũng nên nói cho tôi biết chứ, không như thằng ngốc cái gì cũng không biết ư?” . Hấn có ý nhắc nhở, lại có cảm giác mình cực kì không vui, như bị cô ta qua mặt vậy .

Tô Nhã An bình tĩnh liếc xéo sắc mặt quan trọng hóa vấn đề của hấn, trầm mặc một hồi lâu, bình tĩnh mở miệng –

“Thư Hoàn, em nghĩ chúng ta ly hôn đi?”

” Cô nói cái gì?! ” Hấn kinh ngạc sững sờ, tuyệt đối không nghĩ tới nữ nhân bên cạnh lại đột nhiên nói ra những lời này! Nếu không phải có lái xe nếu hấn đang lái chắc sẽ đạp chân phanh và sẽ gây tai nạn cho xe bên ngoài ngay có thể.

“Chúng ta sống với nhau, chẳng ai sung sướng gì, có lẽ tách ra sẽ tốt cho cả 2, em sẽ nói với cha mẹ nên anh yên tâm sẽ không ảnh hưởng tới chuyện làm ăn của 2 nhà.” Trong tháng này nàng suy nghĩ rất nhiều, cảm thấy ly hôn đối với hai bên đều là giải thoát, bất quá nàng sẽ không đem toàn bộ trách nhiệm quy tội vì hấn, dù sao năm đó kết hôn cũng là lựa chọn của nàng, cho nên nàng tình nguyện gánh chịu hậu quả, không vì họ mà 2 nhà mâu thuẫn, đối nghịch nhau.

“Như vậy thay tôi suy nghĩ ư? muốn tôi cảm ơn cô hào phóng, hay là khen ngợi cô biết suy nghĩ cho người khác?” Giản Thư Hòa đối với nàng tự tiện “chu đáo” không chút cảm kích, ngược lại tăng thêm tức giận.

Vừa nghĩ tới nàng thế nhưng muốn ly hôn mà đi, thậm chí đã nghĩ thỏa đáng toàn bộ kế hoạch, hấn đáy lòng sôi trào cơn tức, bay thẳng lên não.

“Ta chỉ hi vọng chúng ta còn như vậy chỉ tổn thương lẫn nhau.” Nàng biết hấn nghe quyết định của nàng sẽ cần phải có 1 chút ít thời gian thích ứng.

Ý của cô ấy là cô ấy đang sống rất đau khổ sao ?

Giản Thư Hòa phác thảo môi cười một tiếng, “Tôi hiện tại vẫn thấy rất tốt, tuyệt không cảm thấy thống khổ cho nên tôi sẽ không ly hôn.”

Hấn đã thề cùng nàng dây dưa , trước nữ nhân phá hủy hấn tình yêu sau nàng đừng mơ tưởng cứ như vậy phui mông một cái rồi đi.Hấn tuyệt không cho phép nàng rời đi!

“Chờ anh nghĩ thông suốt, rồi chúng ta nói chuyện.”

Hấn không buông tay, nàng cũng không ép, chỉ là dùng thái độ hòa bình, thuần túy đề xuất ý nghĩ của mình, rồi sẽ thuyết phục hấn. Nhưng về mặt bình thần đó làm cho Giản Thư Hòa cảm thấy hoảng loạn. Yêu cùng hận, biến hóa khôn lường.

Cuộc sống về sau, Tô Nhã An từ từ đem trọng tâm dồn vào công việc, ngày tiệm giày khai trương sắp đến thời gian cô ở nhà ngày càng ít, loay quanh ở cửa hàng rất vui vẻ. Vốn là Tô Nhã An có ở nhà không việc về sớm hay trễ của Giản Thư Hòa sẽ không có ảnh hưởng gì , thậm chí bởi vì bọn họ cần bản không có cùng phòng cho nên cho dù nàng cả đêm không về hấn tựa như “chủ cho thuê nhà” nam chủ nhân khả năng cũng không còn gì cảm giác, dù sao mặc kệ nàng ở nơi nào, bọn họ như 2 vòng của mặt trăng sống khoảng cách mà thôi.

Bất quá, nàng ra khỏi nhà từ rất sớm, nhưng về mỗi ngày thêm muộn, thời gian ở cùng nhau lại càng ít. Bữa sáng trải qua không khí mỗi kẻ 1 phách người thì cầm tờ báo kinh tế, tài chính kẻ thì cầm tạp chí xu hướng thời trang. Công tác như vậy đó mọi oán thán trước kia giờ cũng chẳng có thời gian mà nghĩ tới.

Giản Thư Hòa cũng ăn bữa sáng nhưng sự chú ý lại ở trên báo chí

, mà là không ngừng nhìn đối phương, trên mặt nàng trang điểm nhẹ, làm cho gương mặt càng xinh đẹp, đôi mắt phượng long lanh như thủy tinh chớp nhìn. . . nhưng không nhìn hấn lấy 1 cái. Tình huống này dần thành thói quen, trên bàn ăn cô ấy trầm mặc từ đầu tới cuối không nói với hấn 1 lời nào. Trước kia nàng hay nói vài câu chuyện phiếm, cho dù hấn không thích nhưng vẫn nói còn mỉm cười nữa. Hiện tại, hấn rõ ràng không bằng 1 quyền tạp chí (anh à anh tự kiêu quá rồi đấy, biết chị ấy xem tạp chí thời trang ko ? nơi đó có rất nhiều mỹ nam đẹp trai tầm cỡ vũ trụ đó, anh có là gì. . .nói thế thôi thực ta sao anh lại đi ghen với 1 quyền tạp chí. . .tạp chí : oan quá, em vô tội. .)

“Ngài mai cửa hàng sẽ khai trương ư?” Hấn nhin không được mở miệng. Đây không phải là bởi vì nàng nói cho hấn, mà là vừa này cô ấy nói chuyện điện thoại hấn mới biết

“Ừ.” Nàng tiếp tục lật tạp chí.

“Tất cả mọi chuyện đều chuẩn bị xong?”

“Ừ.” Tay còn lấy ra bút nhớ đánh dấu nhãn hiệu trên tạp chí đang.

Trước nay chưa từng bị xem nhẹ, làm cho Giản Thư Hòa rất tức.

“Xe có vấn đề sao?”

“Ừ?” Nàng rút cục ngẩng đầu

” Cô gần đây rất ít khi lái xe ? Xe bị hư hỏng nặng sao ?” Cuối cùng kéo về chú ý của nàng, trong lòng hần không hiểu lại đắc ý.

“Không sao, đi nhờ xe của bạn, tiện đường mà”

Đại khái là bọn họ gần đây thường xuyên cùng nhau xuất môn.

” Vậy tôi đổi 1 chiếc xe khác cho cô, cô thích màu gì ?” Nữ nhân này cứ đi sớm về khuya đi bộ như vậy thật không an tâm, đi xe có vẻ an toàn hơn.

“Không cần xe kia là cha tặng.” Hần “khách thường” làm cho nàng ngoài ý muốn lại thêm 1 chiếc xe thụ sủng nhược kinh. Lần trước hần không phải là mới nói nàng kỹ thuật lái xe kém sao? Hiện tại tại sao lại muốn mua xe cho nàng?

“Thật sự không cần, nếu cần em sẽ tự mình mua.” Mặc kệ hần căn cứ vào lý do gì có hành vi quan tâm này, nàng cũng không muốn tiếp nhận, tăng thêm ràng buộc. Không muốn lâm vào vũng lầy đó nữa, nên tránh thì tránh cho tâm mình đỡ khổ.

Tô Nhã An gấp lại tạp chí, cầm túi sách bữa sáng ăn được một nửa liền vội vã ra cửa đi làm, vội vàng phải ngay cả câu tạm biệt cũng nói. Giản Thu Hòa không thể tưởng tượng nổi nhìn chằm chằm nữ nhân “tông cửa xông ra”, không thể tin được chính mình lại một lần nữa bị nàng cự tuyệt, so với trước kia rất khác....

Tâm tình của hần tích tụ, không hiểu được chính mình tại sao lại lưu ý đến những chi tiết này, cần gì phải như vậy quan tâm thái độ của nàng có gì khác cơ chứ ? Hần muốn không phải là nàng đối với mình hết hy vọng, đừng mơ hần sẽ yêu cô sao ? vĩnh viễn sống 1 cuộc sống không tình cảm hôn nhân sao ? Hần tự hỏi mình vì sao hần lại buồn bã, không vui ngược lại có cảm giác mình bị thất bại ? Hần đến tốt cùng là làm sao vậy..... Trong lúc vô tình, lập trường hai người giống như đổi chỗ cho nhau vậy.

Tiệm giày của Tô Nhã An đã khai trương được nửa tháng, mỗi ngày đều rúc rúc trong phòng không phải là ở trên lầu về thì cũng ở dưới lầu chào hỏi khách hàng, có vẻ nàng thích cuộc sống như vậy, vừa có thể phát huy sở trường của mình vừa có thể kiếm tiền có thể dùng công việc quên đi nỗi đau. Nàng có thể nói rằng nếu cứ loay quanh cái vũng lầy hôn nhân không biết ngại mai kia thì tự ngược đãi mình chịu khổ, cho nên mới dùng áp lực công tác để đi khỏi nhà. Sớm biết vậy, nàng nên tính ngộ đi làm sớm hơn đỡ phải trôi qua 1 năm lãng phí sức lực và tình cảm. Bất quá nếu là đau nhức đến tê dại, nàng chỉ sợ cũng sẽ không cam lòng tự lừa mình.

“Xin chào, hoan nghênh quý khách.....” Nàng nghe được chuông gió vang lên biết là có khách tới chào đón thì thấy Giản Thu Hòa đi vào trong tiệm

“Làm sao anh lại.....” Càng làm nàng kinh ngạc hơn chính là phía sau hần là Lam thư ký

Giản Thu Hòa quan sát cửa hàng nghe nói do nàng thiết kế – tuy hần không nói mình có để ý nhưng mỗi lần nghe nàng nói chuyện hần đầu vênh tai nghe xem nàng nói chuyện điện thoại với ai, nói gì... (mắt thể diện cho hàng ngũ nữ nam quá, ai đời đi hồng ko kém gì mấy bà tám ko hả ông kia...) Hần quan sát cửa hàng đầu biết 2 cặp mắt xinh đẹp đang chớp chớp nhìn nhau phóng điện

” Thư ký của anh giày bị hỏng, nên em giúp cô ấy chọn 1 đôi giày” Hần suy nghĩ hơn nửa tháng rốt cục cũng có cơ hội tốt, vừa rồi tại bữa ăn nhìn thấy thư ký bị ngã trượt gót giày, hần thiếu chút nữa bật cười. Hần không cho phép thư ký về thay giày mà lập tức đem cô ta tới đây/ Hần muốn xem nơi đây có gì thu hút mà Tô Nhã An suốt ngày ngồi ở chỗ này, đến bữa sáng cũng đóng hộp mang ra tiệm ăn..thật là...

Lam thư ký nụ cười chỉ có thể là cười run rẩy hết cả người để hình dung.

“Dạ không dám nhờ phu nhân đích thân. Em tự mình chọn được rồi !”

Chủ tịch nhất quyết đưa cô lên xe kêu là thuận tiện đi mua giày, còn muốn vợ yêu của hần chọn giày cho mình, xem ra vị phu nhân đó rất được coi trọng để vợ hần tức giận thì phải thật là số tôi !

“Không sao đâu, đã tới đây thì cô là khách, mời tới bên này” Tô Nhã An gặp biến không sợ hãi giúp cô ta, ai bảo nhân viên của cửa hàng đi mua cơm trưa, lại đúng lúc Giản Thu Hòa đến.....

Kì quái, hần rõ ràng muốn đi xem thử cô ta làm gì ở đây cả ngày, vốn dĩ xem nàng có thái độ như nào khi hần tới chỉ đơn giản có vậy. Giờ sao cô ta giúp “khách” giới thiệu, chọn đồ nhiệt tình thế kia.

“Những chiếc giày này đều là em thiết kế hết sao ?” Nhìn Tô Nhã An nói rõ những ưu điểm, nét đẹp của từng đôi giày, nói năng lưu loát rất chuyên nghiệp, phong thái tự tin nụ cười sáng lạn. Lúc trước khi hần nhìn bản thiết kế chỉ nghĩ nàng rằng dối về chơi thôi chứ!

“Phần lớn chúng được thiết kế ở nước ngoài, chúng ta mang mẫu mã về nghiên cứu thiết kế lại cho phù hợp với vóc người và cá tính, môi trường phụ thuộc cho phù hợp” Nàng dùng giọng nói chuyên nghiệp tự nhiên trả lời.

Hần vuốt cằm, lần nữa quan sát lại cửa hàng từ cách sắp xếp tới bày trí đều rất có sự quan tâm đến thị hiếu của khách hàng. Hai người cứ nói qua, nói lại vào câu, đơn thuần thảo luận vài vấn đề không có chút riêng tư nào trong đó. Nhưng đáng tiếc ở giữa chẳng phải đang có 1 người nữa sao, và bầu không khí của chúng ta lại thay đổi!

“Đôi giày này không hợp với màu da của tôi, đôi đằng kia tôi có thể xem được không ?” Lam thư ký thử vài đôi giày vút đầy trên sàn, làm cho Tô Nhã

An có vẻ mệt mỏi, tìm kiếm những đôi giày khác.

“Thử đôi này thử xem, nó rất thích hợp với trang phục cô đang mặc, phối hợp với những phụ kiện của rất đẹp” Tô Nhã An chân thành đề nghị

“Vây sao? Nhưng tôi không thích đôi đó nhìn rất bình thường, đôi kia đi ! Nàng thấy ” chỗ dựa” của vị phu nhân này im lặng, được nước làm tới thoái mái sai Tô Nhã An, thử một đôi lại kêu không hợp lấy đôi khác chẳng mấy khi được phu nhân “phục vụ” “Vây đôi kia.....”

“Được.” Tô Nhã An trên mặt cười, chịu một nhọc khách hàng là thượng đế nhưng lòng cũng bức tức. Mô cửa hàng từ hôm đó đến nay chưa từng gặp vị khách hàng nào khó tính, khó hầu hạ như vậy.

Lam thứ ký cuối cùng cũng chọn được 5 đôi giày vừa lòng...chưa từng có ai chọn 1 lúc 5 đôi giày để mua cả.Quả đúng là kì tích!

Lam thư kí nũng nịu quay đầu nhìn cấp trên hỏi

” Chủ tịch, em thấy nhưng đôi này rất được, em rất khó lựa chọn, ngài giúp em chọn giúp được không ?

Tô Nhã An cảm thấy muốn té xỉu, thật muốn cầm giày gỗ vào đầu vị Lam thư ký này.Cô ta dám ở trước mặt chồng mình làm nũng sao ? Thật đáng giận mà.. cô ta cố tình !

Nàng bỗng dưng sững sờ liếc nhìn nam nhân kia, nghĩ thầm là mục đích chuyến đi này của hắn sao ? Cho nên mới cố ý mang theo nữ nhân đến cửa hàng của nàng liếc mắt đưa tình , mặc dù mặt hắn nghiêm nghị không lên tiếng cũng đủ làm nàng bốc lửa lên đầu rồi. Không đúng! Nàng cũng đã quyết định buông tay với anh ta rồi, quan tâm tới hắn với ai làm gì cơ chứ ?

Định thần, Tô Nhã An trên mặt nở 1 nụ cười rộ như 1 đóa hoa xinh đẹp, không cam lòng yếu thế nhìn Giản Thư Hòa.

“Đều mua đi, tôi tin tưởng chủ tịch không phải là người hẹp hòi, mua vài đôi giày coi như thưởng cho cấp dưới cũng không vấn đề gì .” Nàng tự nhủ chính mình coi hắn trở thành khách hàng bình thường, nàng chỉ muốn kiếm được tiền của hắn còn cái khác không muốn nghĩ nhiều. Không thèm để ý, không thèm để ý, không thèm để ý.....

“Em thật sự hi vọng anh mua tặng những đôi giày này cho cô ấy ?” Giản Thư Hòa nhìn chăm chăm nàng cười híp mắt xinh đẹp. Nữ nhân này rõ ràng mặt mày hơn hờ khích lệ chồng mình mua đồ cho những nữ nhân khác?! Nàng có thể độ lượng vậy sao !

Rõ ràng không nên để ý nàng ta, nhưng thấy nàng ta không có thái độ gì Giản Thư Hòa cực kỳ khó chịu, trong lòng như một mồi lửa. (chị kia lửa bốc lên đầu, anh này là mồi lửa 2 người sẽ đem tới hỏa hoạn gọi 115 mau bà con...)

“Đương nhiên em rất hi vọng.” Nàng khẩu thị tâm phi nói ra, nam nhân này chẳng phải luôn lên án nàng dối trá, nàng liền diễn trường trò hay cho hắn xem

“Tất cả đều gói lại.” Hắn giận dỗi móc ra thẻ tín dụng.

“Thỉnh ký tên.” Nàng người nhanh nhẹn, nhanh chóng hóa đơn đưa tới trước mặt hắn. Hắn hai mắt thẳng nhìn chăm chăm nàng, nặng nề ký tên. Có qua có lại, 2 bọn họ như đôi chọi gay gắt vậy

Tô Nhã An không phải là không có giận, cũng không muốn gây gổ, chỉ là trước kia không muốn cùng hắn có tranh chấp, nhưng bây giờ hắn đừng hy vọng nàng có thể ngoan ngoãn cho hắn định đoạt!

“Cám ơn chủ tịch.” Lam thư ký nói lời cảm ơn.

“Đừng khách khí, cô bình thường giúp tôi nhiều như vậy, coi như ban thưởng cho thành quả của cô” Hắn nói nhưng mặt lại quay về phía thê tử. Tô Nhã An ở bên cạnh đóng gói giày, giọng nói chói tai làm tim nàng hơi đau.

“Cám ơn 2 vị đã mua giày ở cửa hàng chúng tôi hi vọng sau này còn có cơ hội phục vụ.” Nàng cố gắng nụ cười, chỉ muốn nhanh đem hai người kia đuổi đi.

Hắn tiếp nhận nói túi giận dữ quay đầu rồi đi, không quay đầu lại. Lam thư ký đi theo lên xe, nhìn thấy thủ trưởng sắc mặt khó coi, lập tức quan tâm.

“Chủ tịch làm sao vậy? Có phải hay không mệt mỏi? Em giúp anh mát xa --”

Hắn bắt lấy tay nàng, khuôn mặt tuấn tú xích tới gần

“Lam thư ký.” Hắn khẽ gọi.

“Dạ ” Nàng mê muội nhìn vào trong mắt hắn.

“Tôi dùng tiền là tìm cô giúp tôi công việc, không phải là mát xa.” Hắn bỏ tay, trong mắt lộ ra tia nguy hiểm.

“Vâng !” Nàng vẻ mặt lúng túng ngồi thẳng, cách hắn xa một chút.

..

Còn có, tôi thấy thái độ của cô gây khó dễ cho phu nhân ta, sau này không nên tái phạm” Vừa rồi tại trong cửa hàng hấn không thích thư ký sai Tô Nhã An này nọ, muốn mở miệng uốn nắn nhưng cái người kia vẻ mặt như cười mà không cười, sáng lạn làm hấn tức chết !

“Là..... Tôi thật xin lỗi.” Lam thư ký giọng run rẩy, không nghĩ tới chính mình chọc giận cấp trên, ôm “lẽ vật” trong lòng mà không vui vẻ nổi.

Giản Thư Hòa mặt nhăn nhó, không nói nữa ánh mắt nhìn qua cửa kính ô tô. Nghĩ lại thấy thái độ của vợ với cô thư kí có vẻ có hiềm khích thì phải, rất khác lạ. Cô ta cư xử không bình thường chút nào ! Hấn không thể để cô thư kí này “cáo mượn oai hùm” không coi vợ hấn ra gì được !

Giản Thư Hòa không thừa nhận mình vì Tô Nhã An tổn thương nên thấy bất công, nhưng tâm tư nhớ thái độ nàng vừa nãy làm hấn chỉ uốn tức điên! Nữ nhân kia rốt cuộc xảy ra chuyện gì ! Chẳng lẽ kiếm tiền mà ngay cả chồng cũng không cần sao?! Hấn sắc mặt xanh mét nghĩ như thế khó chịu, thật không hiểu vợ hấn...cũng không phát hiện mình quan tâm nàng ta nhiều như vậy.

Trong cửa hàng Tô Nhã An một mình thu thập giấy, tâm tình vừa tổn thương vừa tức, muốn cầm giày cao gót gõ anh ta, anh ta không phải kẻ xấu nhưng sao không có việc gì hay sao lại tới chọc nàng vậy, hại nàng khổ sở

Nàng cũng muốn vứt bỏ tình cảm này, chỉ muốn làm việc của mình thật tốt chẳng lẽ như vậy cũng chọc tới hấn sao? Vì cái gì hấn còn muốn tới cửa đập phá. Ai.....Nàng không tự chủ thở dài, chuông đi động vang lên.

Là Lâm Đăng Hấn. Lúc trước đi khám gặp hấn, có hấn tâm sự 2 bọn họ người quan hệ là bác sĩ và bệnh nhân giờ còn là bạn bè.

” A lô”

“Cô bây giờ có rảnh không?”

“Rảnh ! Có chuyện gì nói đi!” Nghe giọng hấn có vẻ gấp gáp. Đối phương nói quanh co mấy giây.

“Kỳ thật..... Tôi hai ngày trước cùng bạn gái có chút tranh chấp, buổi sáng lại ốm ỉ một trận nữa , nghĩ muốn tặng gì đó để chuộc lỗi, nhưng không biết tặng cái gì, nghĩ cô có mở cửa hàng giày nên hỏi thử ?”

Nàng đoán quả nhiên đúng vậy, nam nhân này là tới tìm nàng hỗ trợ cứu chữa tình yêu , đúng là

“Anh đừng nghĩ là mua giày tặng cô ấy đó chứ ?”

“Không được sao ? Tôi thấy cô ấy cũng thích giày dép.”

“Hai người yêu nhau tặng giày sẽ chia tay nhau, điều này là cấm kỵ đó !”

Nam nhân này nếu là muốn tặng đôi giày để xin lỗi bạn gái, chỉ sợ chia tay nhanh chóng mà thôi.

” Có cả điều đó à!” Hấn chưa từng nghe qua, càng khẩn trương hỏi:

“Vậy cái gì có thể tặng được? con gái thường thích cái gì ?”

“Nếu được khi nào người được nghỉ phép, tôi cùng anh đi bách hóa chọn đồ tặng cho cô ấy.” Nàng xưng phong nhận việc, vừa vặn cũng có thể đi xem một chút xu thế hiện tại rất có ích cho việc buôn bán của nàng.

“Như vậy có làm phiền cô quá không ?”

“Đi dạo phố có cái gì là phiền, coi như cảm ơn anh đã chữa lành chân cho tôi”

“Vậy ta sắp xếp được thời gian sẽ gọi cho cô” Hấn cao hứng nói cảm ơn, may mắn tìm được cứu tinh.

Cúp máy, Tô Nhã An thấy mình có thể giúp đỡ bằng hữu thấy mình cũng có giá trị, không giống như kẻ kia không cần nàng, đều tại bản thân mình cả... Ở sao lại nghĩ tới hấn nữa rồi !!!!!!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Vài ngày sau, Giản Thư Hòa cùng Đám Nhiệm Khải cùng nhau đến khách sạn dự họp thảo luận về phương án đầu tư. Hội nghị kết thúc, hai người đi từ thang cuốn xuống bách hoá, đột nhiên Giản Thư Hòa thoáng liếc nhìn thấy 1 người rất quen từ trong đám đông đó. Hắn nheo mắt lại đằng đó là 1 đôi nam nữ đang nói chuyện rất vui vẻ, thấy Tô Nhã an đứng ở trước quầy hàng chuyên váy đầm, đang khoa tay, múa chân tay cầm 1 bộ đầm bằng chiffon và 1 chiếc khăn lụa khoác mỏng mỉm cười với 1 nam nhân khác.

“Cái này như thế nào? Phối hợp với khăn lụa rất thích hợp với bạn gái anh.” Tô Nhã An vừa này nhìn được ảnh chụp từ di động của Lâm Đăng Hàn cảm thấy bộ váy này rất hợp với vóc dáng nhẹ nhàng của cô ấy, nghe nói cô ấy là giáo viên dạy nhạc .

“Cũng có thể tôi đối với mấy cái này không biết tôi chỉ thấy cô ấy mặc gì cũng đẹp.”

“Ai da lời khen này nói với ta tác dụng gì, nên nói với cô ấy, như vậy cô ấy sẽ rất vui”, Nàng cười đẩy đẩy hắn, không nghĩ tới bác sĩ Lâm này thật chất phác, thành thật biết khen nhưng khen không đúng thời điểm.

Lâm Đăng Hàn xấu hổ gãi gãi đầu, lặng lẽ ghi nhớ, quyết định khi gặp bạn gái cầu hòa nhất định phải bỏ sung những lời này.

Tô Nhã An đem hắn kéo vào bên trong, tiếp tục chọn y phục khác, hai người vừa nói vừa cười, không biết một màn này làm nam nhân ở xa kia thấy là 1 con giận dữ, hai mắt đỏ lên.

Giản Thư Hòa không thể nghe thấy bọn họ nói gì, nhưng thấy lão bà của mình đối với nam nhân khác cười không ngừng, thỉnh thoảng rúc vào nam nhân bên cạnh, giống như thân mật.....

Đương nhiên, này đa số là xuất phát từ thành kiến chủ quan của Giản Thư Hòa đang ghen tỵ, nhưng mặc kệ như thế không cần biết sự thật là gì chỉ thấy họ đi mua sắm rất vui vẻ, cười nhẹ nhàng thoải mái như vậy...Hắn tức giận chỉ muốn xông tới ...

“bất gian tại trận.” Đám Nhiệm Khải ngôn từ sắc bén, nhìn theo hướng hắn nói.

Giản Thư Hòa lạnh lung quay mặt về, muốn xé mồm thẳng bạn này quá !

“Chỉ là nhắc nhở người thôi.” Đám Nhiệm Khải nhìn bạn mình, nên áp chế cam xúc ở nơi công cộng này ngày mai sẽ bị lên báo thì không hay.

Giản Thư Hòa lại nhìn chằm chằm đôi nam nữ kia, hắn quản chế tâm tình...Sau đó đi về công ty, như 1 con báo làm nhân viên công ty sợ hãi chạy nhanh khỏi phạm vi đề phòng có tổ lốc.

Bây giờ rười tối, Tô Nhã An cùng Lâm Đăng Hàn sau khi dùng bữa tối xong, anh ta đưa Nhã An về nhà. Nàng vào cửa chính bật đèn liền chứng kiến Giản Thư Hòa đứng ở trước mặt lâm hoảng hết hồn.

“Anh đi mà sao không có tiếng động vậy, cũng không bật đèn?.....” Nàng vỗ vỗ ngực đi vòng qua hắn vào phòng khách.

Hắn sau đó đuổi kịp sắc mặt hết sức khó coi.

“Hôm nay người đi cùng cô ở bách hoá là ai vậy?”

“Làm sao anh biết chúng tôi đi dạo ở bách hóa?” Nàng kỳ quái quay đầu lại

Chúng tôi?! Giản Thư Hòa kìm nén nửa ngày tức giận suýt nữa nổ tung.

“Trả lời vấn đề của tôi.”

Hắn như con báo tiến tới gần âm lượng không lớn, nhưng khẩu khí rất kém coi.

“Anh cũng không trả lời vấn đề của em” Nàng ngẩng đầu ưỡn ngực, không hề sợ hãi, cãi lại.

Hắn có chút giật mình thái độ của khác thường cường hãn, nhưng bây giờ không tâm tư cùng nàng so đo.

“Tôi ở lầu trên họp, đi xuống thấy cô và anh ta đang ở cạnh nhau.” Hắn vội vã nói, nghĩ đến màn kia liền nghiêng răng nghiêng lợi.

“Anh ta là bác sĩ chữa chân khi ta bị tại nạn”

“Cô cùng bác sĩ quen nhau vậy sao giao tình tốt đến mức cùng đi dạo phố?”

“Bởi vì về sau chúng ta trở thành bằng hữu, chẳng lẽ em không thể cùng bằng hữu đi dạo phố mua đồ sao?”

“Cùng một đại nam nhân đi dạo cửa hàng quần áo của phụ nữ ư?” Hắn không tin. Mặc dù trên tay nàng chỉ lấy ví da không thấy kia nam nhân tặng gì đó nhưng bọn họ “anh anh em em” hình ảnh tận mắt hắn thấy, ý nghĩ đó giằng co hắn vài giờ, làm cho hắn sắp phát điên!

“Đó là bởi vì hắn muốn mua quà cho bạn gái hắn, nhờ em chọn giùm cho” Từ khi nào hắn lại quan tâm đến nàng vậy, hỏi cung mình như phạm nhân. Tô Nhã An cây ngay không sợ chết đứng, nhưng hắn thấy tức, nàng hình như không nhẹ nhàng như trước, lại xme nhẹ hắn, thái độ hững hờ hắn thấy mình bất công, nghi kỵ...(ghen quá anh à) Hắn giận dữ nắm lên tay của nàng, nghiêm nghị chất vấn:

“Cô là vì có đàn ông khác nam muốn ly hôn với tôi phải không ?”

Nàng ngốc rồi, ý nghĩ hần lại nghĩ nàng như vậy, thật chua xót mà

“Giản Thu Hòa, em trong lòng anh. thật sự hạ tiện như vậy sao ?” Nàng hốc mắt rung rung, không nghĩ tới chính mình đã hơn một năm trả giá cho cuộc hôn nhân này giờ thấy không đáng giá. Thì ra là trong mắt hần, nàng không chỉ kẻ mưu mô, nói dối mà còn là nữ nhân ngoại tình hay sao ? Nam nhân này, thực sự luôn gây tổn thương nàng mà, vô luận nàng né tránh đều chạy không khỏi công kích của hần

“Anh không có nói như vậy.” Hần hoảng hốt nhìn chăm chăm mắt nàng đầm lệ, hồi hận lời nói của mình.

Hần bình thường không hành động theo cảm tình, gần đây lại càng lúc càng khó khống chế tâm tình của mình, cuối cùng đôi mắt nàng liên tiếp mắt không chế, không phải là hôn dối chính là xúc động vừa nghĩ tới nàng khả năng vì nam nhân khác muốn rời đi, còn luôn miệng nói là vì tốt cho hần, hần liền phản nộ mất lý trí, ghen ghét dữ dội ...

Ghen!

Thẳng đến lúc này, Giản Thu Hòa mới giật mình hoá ra là mình đang ghen sao ? Hần đang ghen với nam nhân được nàng cười nói vui vẻ, sợ nam nahan kia lấy mất trái tim của cô ấy, thay thế hần ư ? Giản Thu Hòa ngạc nhiên buông tay, không hiểu chính mình rõ ràng đã cực lực tránh vì sao lại yêu nữ nhân này, biết rõ cô ta làm tổn thương tình yêu của hần.. tại sao ???

“Anh nói em hạ tiện cũng được, chỉ cần anh đồng ý ký tên ly hôn thì không sao cả !” Nàng xóa đi những giọt nước mắt kia, cường chế ngực đau nhói chỉ muốn mau chóng kết thúc tất cả.

“Tôi tại sao phải ký tên?” Nét mặt nàng kiên quyết, giống như đổ thêm dầu vào lửa, khiến tâm tình hần dậy sóng.

“Đây không phải là hôn nhân như cô mong đó ư ? Nếu đã mất công như vậy để có được thì nên giữ lại nó chứ !”

“Hành hạ tôi anh thấy thật sự vui vẻ ư?” Nàng không giãy giụa, vẻ mặt trấn định hỏi hần.

Giản Thu Hòa á khẩu không trả lời được, bởi vì hần tâm cũng đang xoắn theo không thua gì đau thương trong mắt nàng cả. Quá khứ một năm nay, hần đã từng nhiều lần tự hỏi mình. Thấy cô ta bám trụ cuộc hôn nhân u ám này trả cái giá do mình gây ra, hần phải vui chứ ? sao lòng hần lại đau đớn và trống rỗng như vậy...

“Trong mắt của em, anh không chỉ là tại hành hạ em, mà còn hành hạ chính bản thân mình.” Nàng một câu nói toạc ra điều hần không muốn thừa nhận, cho nên mới hi vọng hai người thoát khỏi tình cảnh này.

“Câm miệng.” Hần bắt lấy bả vai của nàng kích động cảnh cáo, muốn phủ nhận nhưng điều nàng nói là đúng.

“Kỳ thật một năm qua anh cũng không vui vẻ gì, cho nên chúng ta chia tay đi cả 2 đều tốt ! ”

“Tôi nói cô câm miệng lại !” Hần muốn che lên đôi môi đnags ghét của nàng, dung sức hôn cực mạnh. Nàng muốn thoát khỏi hơi thở của hần, hần lia càng điên cuồng áp chế các giác quan của nàng, đè nàng lên ghế phải khuất phục trước bản năng nguyên thủy này. Hần c

uồng đã tiến quân thần tốc, chiếm lấy bờ môi đỏ mọng, hơi thở ngọt ngào của nàng, lưỡi càng chống cự thì hần càng phấn khích, toàn bộ dục vọng bùng nóng, hần và nàng rơi vào lạc mộng... Hần bàn tay xuống phía dưới, vội vàng kéo áo sơ mi của nàng đụng chạm vào da thịt.....Hơi lạnh thổi vào làm Tô Nhã An mới thanh tỉnh một chút, nhớ lại chính mình phải phản kháng, cần phải phản kháng — nàng đẩy hần ra, túm lại tà áo ngăn cản ý đồ của hần, lạnh lùng liếc nhìn hần.

Hần thế nhưng cúi đầu xuống, khề cắn mu bàn tay nàng, lưỡi nóng ướt theo mon trón một loại khiêu khích, dẫn dụ..... Nàng đã bị dẫn dụ, thôn tính.

Hần xâm lược giống như là hấp dẫn câu dẫn nàng hần lại đoạt lại quyền chủ động, nhẹ nhàng rời 2 tay nàng ngăn trở, vuốt ve thân thể kiều ngọc kia, chơi đùa làn da non mềm, tại nơi nhạy cảm dùng kỹ xảo... Vốn là tức giận trừng trị Giản Thu Hòa lại bị nàng thân thể kiều mỹ hấp dẫn, kim lòng không được phóng nhẹ đụng vào huyết đạo của nàng, trong lòng có thêm tình cảm nữa khiến cho mỗi cái hôn của hần thăm dò đều trộn lẫn vào giọt triu mến ôn nhu trêu chọc nàng, hưởng thụ hương thơm thanh nhã trên người nàng bị mê muội.

“Ngô.....” Tô Nhã An nhẹ lắc lắc thân thể đang nóng lên, không phải là hoàn toàn mất lý trí nhưng mà không cách nào ngăn cản sự khiêu khích mãnh liệt của hần, trong lòng biết là không thể nhưng cơ thể lại trầm luân điện giật sung sướng kể run. Khi hần chậm rãi cởi bỏ quần áo của nàng, nụ hôn nhen mon theo thân thể, tay trêu đùa chỗ mật cảnh, hơi thở hần làm nàng choáng váng, bị nhón tay hần đùa giỡn ướt át... Nàng thật hận hận chính mình vô tâm, bị hần câu dẫn dễ dàng biết rõ hần không thương mình, nàng lại vẫn động tình, toàn thân nóng bừng giống như đánh trống reo hò. Muốn chạy trốn khỏi mĩ lực của hần nhưng động tác “đánh đá” của nàng chỉ khiến cho hần càng phấn khích. Hần khát vọng, khát vọng mãnh liệt ám áp này với nàng vừa hận vừa yêu...

Hần yêu nàng, hần thế nhưng nàng!

Giản Thu Hòa cúi người mút hôn da thịt hoàn mỹ đó, in dấu ấn của hần, thân thể yếu kiều, hơi thở ngọt ngào làm cho hần giống như trúng khó có thể tự kiềm chế vì nàng điên cuồng.

“Làm như vậy anh sẽ hối hận” Hấn chính miệng đã từng nói qua là không phải không ?

Tô Nhã An giãy giụa giữa hai chân, lí trí muốn rời khỏi hấn, khuyên hấn tỉnh táo một chút, cũng làm cho nàng có cơ hội thanh tỉnh một chút.

“Anh vĩnh viễn sẽ không hối hận.....” Hấn cong chân của nàng lên, ngang nhiên thẳng tiến cùng nàng hợp lại làm một. Trong lòng hấn xuất xứ từ mâu thuẫn thống khổ cũng không biến mất, nhưng lúc này lại càng không muốn buông ra nữ nhân này, thậm chí thống hận nàng muốn rời hấn đi.

“Anh — không sợ em mang thai ?” Nàng cắn răng hỏi hấn

“Có liên sinh hạ.” Lúc này hấn thể nhưng không có một chút cảm giác bài xích, chỉ muốn đem chính mình một lần lại một lần vùi vào trong người nàng chiếm hữu nữ nhân này hết thấy. Nàng đừng mơ tưởng rời đi hấn vĩnh viễn sẽ không chấp thuận nàng trốn tránh, nàng hết thấy đều thuộc về hấn.....

“Không.....” Nàng hàm hồ thét, nghĩ kháng cự hấn, xem nhẹ bụng dưới vọt bay lên vui thích không muốn bị dục vọng khống chế. Nàng không cần phải lại thương hấn, nhất định phải rời đi người nam nhân này hoàn toàn chặt đứt tình cảm trong nội tâm với hấn.

“A —”

Hấn tà ác gia tốc cơ hồ đem nàng lắc lư đầu văng mắt hoa, không bao lâu lại thay đổi tư thế, từ phía sau lưng càng thâm nhập chiếm hữu nàng, lần nữa biến hóa kích thích nàng, tay miệng cùng sử dụng trên chọc đắc ý loạn, nghiền nát sự cự tuyệt khản trương vì xuân tình nhộn nhạo mắt hấn.

“Không..... Không được.....”

“Không được rời anh đi.” Hấn không để ý tới nàng cầu xin, cố ý dây dưa thân thể của nàng cướp đoạt tâm hồn của nàng, đem nàng từng lần một lần đỉnh.

Cả buổi tối, miệng nàng cứng rắn lần thứ nhất hấn yêu nàng một hồi, nhắc nhở nàng khắc sâu trí nhớ sự hiện hữu của hấn cho đến khi không còn khí lực nói chuyện, đồ mồ hôi đầm đìa xối lợ trong ngực hấn, buồn ngủ lại bị hấn ôm trở về phòng. Nàng mệt đến không được, không cần phải.....

“Chuyện tối ngày hôm qua, em hi vọng về sau không phát sinh nữa.”

Sáng sớm bên cạnh bàn ăn Tô Nhã An rất trịnh trọng nói cho người ngồi đối diện. Nhìn thần sắc hấn tự nhiên cả người “lông tóc không thương” nhìn bộ dạng nàng hận nghiền răng nghiền lợi. Sáng nay nàng đúng là bị một hồi đau nhức trên giường, tắm rửa sạch sẽ một cái lưng đau, gắng gượng lắm mới có thể ngồi dậy và nói với hấn

Vừa nghĩ tới đêm qua thiên biến vạn hóa như vậy hành vi phóng túng hành vi nàng thật muốn núp ở trong phòng vĩnh viễn không thấy hấn, nhưng ngẫm lại người không biết xấu hổ là hấn

“Anh không thể bảo đảm.” Hấn nhàn nhạt phủ định, thành thật mà nói hấn hiện tại cũng khó dự đoán mình đối với nàng là như thế nào ? mất hết kiểm chế . Nếu như có thể khống chế hấn cũng sẽ không yêu nàng !

Tô Nhã An trợn mắt há hốc mồm đối với đáp án vô liêm sỉ của hấn thấy quá đủ.

“Tôi không muốn sinh con cho anh.” Nếu đã quyết định muốn cắt đoạn tình này, cũng không muốn có sự phát sinh dây dưa nhau.

“Anh tuyệt đối sẽ không buông tay.” Sắc mặt hấn trầm xuống, muốn nàng tốt nhất đem ý niệm trong đầu biến mất. Dù hấn bị yêu – hận giày vò nhưng không muốn buông nàng ra.

“Cho nên anh bây giờ là muốn lợi dụng hài tử để trói chặt tôi sao?” Thì ra là hấn và nàng phát sinh quan hệ không chỉ là xúc động, mà là vì ngăn trở nàng rời đi.....

“Giản Thu Hòa, anh trước kia không kém cỏi như vậy.” Hấn trả thù nàng một người còn chưa đủ lại còn nghĩ thêm hài tử nữa, thật sự là quá ghê tởm!

“.....”

Hấn yên lặng nhìn nàng không vì mình giải thích bởi vì chân thật lý do dùng hài tử càng khó mở miệng, hơn nữa.....Nếu như có đứa bé có thể đem nàng cả đời giữ ở bên như vậy hấn sẽ làm nàng mang thai con của hấn..... Cứ làm như thế!

“Đêm nay em dọn đồ về phòng ngủ.”

Nàng sững sờ.

“Cái gì?”

“Nếu không rảnh anh giúp em chuyển đồ.”

Nàng trừng to mắt thiếu chút nữa đem trứng chần nước sôi nện vào mặt hấn. Nam nhân này đem nàng thành cái gì! A! nàng hoang đường đến buồn cười xem ra quá khứ một năm nàng thật sự biểu hiện “hiền thực động lòng người”, mới có thể làm cho hấn lầm tưởng nàng dễ bị bắt nạt như vậy.

“Em đi làm”

“Vẫn chưa tới 8 giờ.”

“Tự dưng em muốn đi làm sớm, vậy thôi !” Chẳng lẽ nàng thì không thể đi làm sớm sao ? Cũng không phải hấn mở tiệm. Nàng chính là không muốn ngồi ở chỗ này đối diện với hấn.

“Còn có nếu như anh dám tùy tiện đụng và hành lý phòng tôi, tôi lập tức rời đi nơi này” Nàng cảnh cáo hấn đừng hành động thiếu suy nghĩ. Như thế này nàng sẽ phải lập tức đi mua thuốc tránh thai, để tránh người nam nhân kia ngày nào đó lại thú tính bộc phát ... nàng không phải là mong đợi chỉ là dự phòng... dù sao tự biết cảm tình của mình đối với hấn là nhược điểm không muốn mạo hiểm đánh cược chính mình sẽ không lần nữa bị hấn hấp dẫn, đến lúc đó không cẩn thận xảy ra án mạng, liên lụy hài tử đáng thương cùng nàng chịu khổ, lúc đó hối hận không kịp.

Thấy nàng vội vã ra cửa, Giản Thư Hòa nhìn nàng!

Đúng là hấn không thể, bởi vì hấn không cách nào nói ra lí do cho nàng, hơn nữa nàng hiện tại trở nên rất có cá tính, nếu không tốt sẽ thật sự đem nàng đẩy xa hơn cũng không chừng. Hận và yêu, chuyện đang xảy ra hấn lo lắng mình nên làm gì ? Lúc này, hấn rốt cục có thể hơi chút cảm nhận được quá khứ cảm giác của nàng như thế nào. Sớm biết thế không nên co nàng ra phòng khác, hiện tại muốn nàng về thật khó !... Khiêng đá đập chính mình mà !

Liên tục hơn nửa tháng, Tô Nhã An thoát khỏi kích thích của hấn, không muốn chồng dung con làm công cụ, tránh ý đồ của hấn, đi làm về muộn hơn, gặp nhau tìm lí do tránh, vào phòng lập tức khoá cửa. Hấn chẳng kịp nói vài câu.

Hấn thấy địa vị của mình bị rút xuống thâm trầm, phòng lạnh vắng người, muốn đập cửa phòng nàng nói lý lẽ nhưng bởi vì trước kia hấn nói nàng cách xa hấn 1 chút giờ thì hay rồi. ... Hấn không thể nói được suy nghĩ trong lòng, biểu hiện trốn của nàng làm cảm xúc của hấn không thể nói, dồn nén. Buồn bực! Buồn bực! Buồn bực! Hấn mỗi ngày đều nghẹn một bụng ngọt ngạt.

Mới sáng, đi tới công ty xuống xe

“Thư Hoàn”

Có một thanh âm gọi hấn, ngừng điệu dịu dàng làm hấn bỗng nhiên sững sờ, cảm giác rất quen thuộc.

“Đã lâu không gặp.”

Hấn giật mình quay đầu lại, lẳng lẳng nhìn chăm chăm nụ cười, mi thanh mục tú cô gái, cổ họng một hồi tắc nghẽn.

“.....n Trúc.”

“Có rảnh không cùng uống với em 1 ly cà phê?”

Nhìn dung nhan, quen thuộc Giản Thư Hòa trong lòng thoáng chốc hỗn loạn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Cửa hàng vừa mở cửa ít phút, Tô Nhã An cùng nhân viên đang thảo luận vị trí bày giày dép cho thuận tiện, khách bước vào đầu tiên của ngày hôm nay làm cô e sợ. Giản Thư Hòa đi vào trong tiệm nhìn chăm chăm nàng.

Dù sao ban ngày ban mặt, lại có người khác, Tô Nhã An cũng không sợ anh ta sẽ làm gì được, trực tiếp đi tới trước mặt hấn.

“Lại đến mua giày cho thư ký ư ? Hay là mua cho 1 cô gái khác ?” Nàng có ý nhìn đằng sau hấn xem, quay đầu lại phát hiện nét mặt hấn có chút nghiêm túc, như gặp đã kích gì đó rất nghiêm trọng. Dù sao khuôn mặt này 1 năm nàng nhìn nên cũng có thể hiểu sắc mặt hấn

” Anh tới đây tìm em !” Sau khi gặp n Trúc hấn ngồi lặng người trên ghế rất lâu mới đi tới đây .

“Xin lỗi, em đang làm việc, nếu như anh muốn mua giày có thể nói với nhân viên cửa hàng... -”

“Anh tìm em.” Hấn bắt lấy tay người đang muốn xoay người rời đi.

Nàng cần phải lập tức cự tuyệt yêu cầu của nam nhân này, nhưng nhìn mặt hấn rất sầu muộn thì phải làm nàng khó có thể quyết tâm. Sau khi nói vài câu

với nhân viên trong cửa hàng, nàng dẫn hắn lên phòng làm việc của nàng trên lầu, vừa hay lúc này không có ai (có ai thì liên quan gì nhi chị này..)

Tô Nhã An xác định nam nhân phía sau có gì rất khác lạ, động tác hắn bước đi rất chậm, rất vô hồn....

“Anh không khoẻ sao?” Nàng rót nước cho hắn, nhìn hắn ngay cả ống quần có dính bụi cũng không phui, không giống hắn thường ngày. Hắn uống một hớp nhìn nàng một hồi lâu mới mở miệng:

“Anh vừa rồi..... Đã gặp n Trúc.”

Đến phiên nàng ngẩn ra chậm nửa nhịp mỉm cười hiểu nguyên nhân nam nhân này thất thường.

“Cô ấy có khoẻ không?”

“Cũng không tệ lắm. Cô ả

y sắp kết hôn đặc biệt tới tìm anh muốn nói lời xin lỗi, mới có thể yên tâm, an tâm kết hôn.” Hắn để cái chén trong tay xuống, không cách nào làm những rung động đột ngột này biến mất, nhìn Tô Nhã An.

“Xin lỗi?”

“Bởi vì nàng lúc trước không chào mà đi để cho ta rất khổ sở, cảm thấy thực xin lỗi..... Nhưng là khi đó cô ấy thấy áp lực thật sự rất lớn, người cả nhà đều khuyên nàng cùng ta chia tay..... Tinh thần của nàng càng lúc càng không ổn định, thậm chí còn đi tới bác sĩ tâm lý, không ăn thuốc, ngủ không đủ giấc..... Những chuyện này ta lại không hề biết.....”

Hắn tự trách năm đó “ngu ngốc” quyết một lòng mặc kệ xung quanh chỉ cần tình yêu kiên trì sẽ được mọi người chúc phúc, lại không nghĩ cô ấy áp lực lớn như vậy. Cho đến hôm nay hắn mới hiểu được, hắn tự cho là đúng kiên định, kỳ thật cũng là tạo cho bạn gái trước cực kỳ áp lực, cho nên nàng lúc ấy mới quyết định chia tay trốn đến nơi hắn không tìm được.

“Cô ấy bây giờ sống hạnh phúc rồi, dù sao quá khứ cũng đã qua rồi.” Tô Nhã An ôn nhu an ủi, muốn hắn chớ vì chuyện cũ hao tổn tinh thần. Một năm qua này, nàng chỉ đối mặt một người vô tình, có thể nghĩ nữ nhân kia năm đó phải đối mặt nhiều thứ chắc áp lực cực to lớn. Cũng coi như đồng bệnh tương tư. May mắn là cô ấy đã thoát khỏi thống khổ, còn mình...

Giản Thu Hòa lắc lắc đầu.

“Là anh không tốt không thể bảo vệ cô ấy, còn có..... Và cũng không làm được gì cho em!” Đối mặt thê từ ôn nhu an ủi, hắn lại càng hổ thẹn vạn phần đau lòng vô cùng.

“Em?”

“n Trúc nói với anh đã gặp em, cô ấy nói em lúc đó lấy tiền giúp đỡ cô ấy, còn xin cô ấy đừng chia tay....” Nghe được chính miệng bạn gái hắn nói rõ chân tướng, hắn như bị đá kích nặng nề. Lý n Trúc nói tại trên báo chí biết hắn và Tô Nhã An, còn chúc mừng hắn cưới được 1 nữ nhân tốt. Hắn nhất thời cứng họng không biết nói gì bây giờ, hắn rất hối hận, nghĩ tới hành vi 1 năm qua của bản thân, cố chấp, hiểu lầm khiến cho hắn mù quáng, dù có đập đầu vào tường cũng không thể thay đổi được gì. Hắn không dám đối mặt với sự thật này, muốn nói lời xin lỗi với sia lầm của mình tội đáng chết vạn lần...

“Anh xin lỗi... rất xin lỗi vì đã hiểu lầm em, lại còn đối xử với em như vậy....” Trong mắt hắn kích động, vô cùng hối hận chính mình ngu muội oán hận, khó có thể đền bù tổn thương nàng phải chịu đựng.

Nàng nhìn thấy trên mặt hắn vẻ xấu hổ, sấm hồi bút rút, đáy mắt đồng dạng có lệ bất quá nàng không khóc ngược lại nở nụ cười.

“Lúc trước em nên kiên trì tìm được nàng mới đúng, cô ấy một câu nói có giá trị hơn 1 năm qua em giải thích” Chồng nói lời xin lỗi, nhưng nàng lại thấy thê lương, bi ai không phải là ghen tỵ với bạn gái trước của hắn mà cảm giác hắn không hiểu mình, không tin mình. Trải qua thời gian dài như vậy cùng sống chung, toàn tâm toàn ý trả giá đến cùng cũng chỉ lãng phí thời gian vô ích, không thể lấy được lòng tin trong hắn.

“Thực xin lỗi... tất cả đều là lỗi của anh.” Thấy nàng cười nhạt hắn càng tăng thêm tự trách, đau lòng, hắn biết mình đã phạm vào sai lầm rất lớn, hành hạ nàng, đặt điều... Hắn hổ thẹn cầm tay của nàng, lại bị nàng nhẹ nhàng đẩy ra.

“Không cần xin lỗi, ly hôn đi.”

Trong lòng hắn chợt lạnh, cảm giác rơi vào vực sâu.

“Em thật sự muốn ly hôn?”

“Vốn là cũng không nên kết hôn, là em quá ngây thơ, bây giờ nên kết thúc tất cả thôi.” Sự tồn tại của nàng đối với hắn mà là 1 sai lầm. Nếu như năm đó không có lấy hắn sẽ không phải chịu những đau đớn, thương tổn đó. Cho nên tách ra là quyết định tốt nhất.

“Em quyết định như vậy có nghĩa là không yêu tôi rồi?” Hắn thấp thỏm bất an nhìn sự kiên quyết trên vẻ mặt nàng, khiến hắn sợ hãi. Giờ mới hiểu được, thì ra có suy nghĩ muốn yêu nàng, sợ mất nàng.

“Yêu anh quá cực khổ cảm thấy yêu chính mình nhẹ nhàng hơn.” Giọng nói của nàng lạnh nhạt, không có minh xác câu trả lời trong lòng, nhưng đáp án này đủ làm hấn thất vọng, nản chí, cảm giác cô độc.....Là hấn gieo gió ắt gặp bão, hấn không thể phủ nhận làm bộ như không nghe thấy, không để ý tới cảm thụ của nàng.

“Em đã quyết như vậy. Anh sẽ suy nghĩ chuyện ly hôn” Hấn hạ quyết định, dù thật sự không muốn mất đi nàng, nhưng là nàng mong muốn coi như làm cho nàng 1 điều gì đó, buông tay cho nàng đi. Chỉ là, hấn cần một chút thời gian để phục hồi

Tô Nhã An nhìn than ảnh hấn phiền muộn, ngồi trên ghế cũng sững sờ. Không nghĩ tới sau khi kết hôn lần đầu tiên cảm nhận được hấn ôn nhu muốn chiều theo ý nàng. Như vậy cũng tốt, cuối cùng giữa bọn họ có thể kết i không tính cực diện quá xấu. Bọn họ không có duyên phận làm vợ chồng, nàng không thể cưỡng cầu, cũng không nên lưu luyến.....

Nàng mất đồ mỉm cười, muốn chính mình đừng có lại nghĩ anh ta sắp ra đi...

Vài ngày sau đó, Giản Thu Hòa lấy cớ đi công tác trên thực tế là sống tại 1 biệt thự khác của gia đình để không phải đối mặt với vợ. Muốn muốn có thời gian nghĩ thấu đáo chuyện này, nhìn lại quá khứ 1 năm qua, phải thích ứng với cuộc sống cô độc không có vợ trong tương lai. Tâm tư áy náy đối với Tô Nhã An, nghĩ tới việc nàng phải trải qua tâm tâm muốn điên lên, ngày ngày mượn rượu giải sầu xung quanh vô chia ngọn ngành. Hấn mỗi lúc đi làm 1 muộn. Đảm Nhiệm Khải thì đi công tác nước ngoài. Ngày thứ mười hai, Đảm Nhiệm Khải về nước, vừa mới tiến vào công ty không lâu liền nghe thấy bạn tốt trẻ nài công việc, không nghĩ tới hấn lại như vậy.

Đến phòng chủ tịch vừa hỏi càng không rõ tung tích ! Nam thư kí mới nhận chức thì nói là chủ tịch có việc tạm nghỉ, hai cả 1 hội nghị bị bãi bỏ. Tan ca, liên tục liên lạc cho hấn không được, liền chạy thẳng tới biệt thự. Không nghĩ tới vừa vào nhà ngủ thấy nồng nặc mùi rượu, không ít chai rượu ở dưới chân bà, ở cửa sổ, còn Giản Thu Hòa nằm trên ghế sa lon. 2 mắt quầng thâm, râu ria không cạo, đầy tóc rối bù, y phục lộn xộn.

“Quả là phé nhân” Đảm Nhiệm Khải đập vào 2 chân đánh thức bạn tốt.

“Vội giao tình cả ta và người, niệm tình nếu công ty gặp chuyện ta sẽ cùng người gánh vác mọi chuyện.” Đảm Nhiệm Khải rót nước đưa cho hấn.

“Không phải là công ty.....” Giản Thu Hòa một mực uống cạn cốc nước, ần lấy cái trán ngồi phịch ở trên ghế sa lon. Nhớ tới cô vợ, và nguy cơ của cuộc ly hôn sau này, muốn với tay lấy bình rượu muốn say để không phải đối mặt với thống khổ, sai lầm do mình, không biết nên làm gì.

“Vợ người đã bỏ chạy mất rồi ư ?” Đảm Nhiệm Khải giương môi cười yếu ớt, lời nói độc sắc bén, đập bạn tốt 1 cước, bỏ bình rượu đi chỗ khác. Giản Thu Hoàn bộ dạng sống như chết tự ngược đãi mình. hấn cũng không muốn bao che cho bạn nhưng...

“Cô ta rõ ràng có thể chịu tới ngày hôm nay đã vượt quá dự tính rồi” Đảm Nhiệm Khải về mặt thích ý ngồi lên ghế. Thành thật nói hấn bội phục Tô Nhã An ở phương diện nghị lực

“Người không nói không ai bảo là người câm” Giản Thu Hòa thống khổ nhấc mí mắt, trừng mắt nhìn tên kia há hê, về mặt muốn ăn đòn, đột nhiên nghĩ không ra chính mình quá khứ làm thế nào chịu được hấn.

Đảm Nhiệm Khải cười nhạt :

“Sao không nở hả, ta thấy người rất hận nàng cơ mà ? ”

Giản Thu Hòa xoa mắt, nhắm mắt làm ngơ.

“Mấy ngày trước ta gặp n Trúc .”

“Là nữ nhân bị lão bà người bức bỏ đi đó á ?” Quả là 1 màn phấn khích, hấn cảm di động ghi lại.

“Nhã An không có bức nàng đi, là ta..... Đều là lỗi của ta.....”

Hấn không rảnh để chú ý người bên cạnh đang làm cái gì, mặt rất hối tiếc, áy náy, nghẹn ngào nói rõ tâm tình mình cho bạn tốt. Hấn quá khứ thì không bảo vệ nổi bạn gái, giờ lại hành hạ ái thể, không rõ đầu đuôi làm cô ấy bị tổn thương nghiêm trọng như vậy. Là hấn, chính hấn làm tổn thương 1 cô gái tốt. Càng nghĩ càng nhận ra, không phải hấn không tin Tô Nhã An mà là hấn cố chấp, trước sự biến mất của bạn gái hấn có phần trách nhiệm, nghĩ cô ấy ở nơi nào đó chịu khổ cực, hấn làm sao có thể vui vẻ sống với 1 người khác ? Hấn tiếc nuối sao ? dù có lăng trì thì tội lỗi hấn gây ra với vợ cũng không hết.

Hấn là tên hỗn lão đáng chết, không bảo vệ tình yêu của mình chỉ làm tổn thương những người yêu mình, Tô Nhã An vô tội, dù cho nhiều lần hấn cũng hoài nghi nàng vô tội, nhưng lại cố chấp vì mình mất thấy đáng hoàng....

“Người nói đúng. ta không phải là người.. cô ấy có thể chịu đến bây giờ.. ta là loại người không có lương tâm” Hấn tự trách bản thân, áy náy không thương xót, tội ác chồng chất tội ác, sai lầm nói sai lầm khi sắp mất đi cô ấy mới biết hối hận.

“Cho nên người bây giờ xấu hổ vô cùng, đau đến không muốn sống người muốn buông tay để cô ấy tự do ?”

“Ta không muốn, nhưng nàng nói 2 chúng ta ở cùng nhau cô ấy rất khổ sở...” Hấn tóm kéo đầu tóc, cũng là cùng chính mình thù oán mù mắt.

Hấn một chút cũng không muốn mất đi Tô Nhã An, nhưng nhìn vết xe đổ của bạn gái trước lại làm cho hấn sợ hãi mình nếu không chịu buông tay thì sẽ

tạo 1 gánh nặng lớn cho vợ.. sợ bọn họ tinh thần khủng hoảng, áp lực. Hấn không thể lại ích kỷ tổn thương nàng

“Cô ấy đau khổ vì người làm ơn thương cô ấy, nhưng sao người không thử hỏi lỗi, hiện tại chuộc lỗi làm sẽ không phải là quá muộn.”

Hấn tất di động, kể u mê này đã biết là mình yêu chính vợ của mình rồi, nhưng cái điểm nhỏ này mà cũng không biết, cứ vùi đầu vào rượu sao ? đúng là kẻ trong cuộc u mê.

“Cô ấy..... liệu còn có thể ở bên cạnh ta sao?”

Nét mặt của hấn rất bàng hoàng, mấy ngày nay bị đau lòng ép tới tự tin hoàn toàn không có, nghĩ đến vợ đề nghị ly hôn, về mặt thì hững hờ, lãnh đạm, không dám nghĩ xa với hy vọng mình có thể thay đổi.

“Lão đệ à ! (Hoàn : ta thành đệ của mi từ khi nào vậy — Khải : đồ rù kia ta chỉ cho mi đi còn ko phải hơn mi sao?) 1 nữ nhân yêu người mà phải chịu nhục lâu như vậy, chẳng lẽ tình cảm trong khoảng thời gian ngắn nói thay đổi liền thay đổi sao?”

Đàm Nhiệm Khải làm 1 bộ mặt “người là kẻ ngốc” nói muốn chính anh bạn hấn cô ấy là 1 người lương thiện, hiền hoà.

“Đừng nói ta không cảnh cáo người, hiện tại không nắm lấy thời cơ bắt lấy nàng, có đám người theo đuổi chờ đến lúc đó mi còn khó hơn lên trời nữa.”

Giản Thu Hòa gật gật giống như có vẻ lúng túng

”Người chưa có bạn gái, cũng chưa có vợ, sao lại hiểu vậy ?” Nghe hấn nói đạo lý rõ ràng, có vẻ chuyên gia, hấn bình thường chỉ yêu tiền thôi sao

“Người có thể hiểu là đủ rồi, đừng c

ó phạm sai lầm không sẽ hối hận.” Hấn cầm cặp tài liệu ném cho tên bạn.

“Đi tắm cho tinh táo lại đi, về sau đừng ném công tác lên lưng ta rất nặng, ta chỉ là người làm công cho người thôi đó ông chủ tịch đáng mến à.” Đàm Nhiệm Khải oán hận (Khải : chẳng mấy khi đc dịp lên hình, oai tý ...chải chuốt, tiền ơi ta yêu mi)

“Mi là tổng giám đốc.” Giản Thu Hòa cười một tiếng, chưa có nghe qua chủ tịch lại phải nghe mệnh lệnh của tổng giám đốc. Huống chi lương hấn cao như vậy còn uý khuất nổi gì...Bất quá lần này hấn giúp mình mở đường thoát khỏi u mê...

Bước tiếp theo, hấn biết mình nên làm như thế nào . 2 ngày sau, Giản Thu Hòa lấy lại tinh thần, đẩy nhanh tốc độ xử lý công việc chồng chất thành núi của vài hôm trước, sau đó quay về trong nhà, gõ cửa phòng vợ.

“Chuyện em đề cập lần trước anh đã suy nghĩ rồi”

Tô Nhã An thấy hấn gầy hơn trước..... Nhưng ánh mắt lại lạnh đi, không nên chú ý, mình lại quan tâm rồi. Lần này hấn một hơi biến mất nửa tháng, trong lòng nàng tự nhiên cũng dự liệu được hấn sau khi trở lại sẽ có quyết định, thậm chí đã từng nằm mơ qua cái tình cảnh này. Buồn cười, rõ là tự nàng đề xuất. Đến khi gặp hoàn cảnh này lại nín thở chờ câu trả lời của hấn.

“Anh sẽ không ly hôn.”

1 đáp an ngoài dự kiến của nàng, nhưng câu tiếp theo hấn nói

“Bởi vì anh không muốn lại một lần nữa mất đi người con gái mình yêu”

Nàng nháy mắt về mặt trở nên hoang mang.

“Anh đâu yêu em” Giọng nói của nàng có chút vô lực, không hiểu hấn nói như thế, lần trước bọn họ không phải là đều đã nói dùng ly hôn để giả quyết sao ? Nhưng mặt Giản Thu Hòa không thấy nửa điểm đùa giỡn

“Anh yêu em chỉ là anh không dám thừa nhận, anh sợ hãi mình sẽ phải đối mặt với sai lầm... tin tưởng em không khác nào thừa nhận chính anh không thể bảo vệ cho tình yêu của mình, giống như bây giờ em muốn rời anh đi đều là do anh gây ra.” Hấn thừa nhận tấm lòng của mình, thành thật bày tỏ chân tình thổ lộ tình cảm hấn che giấu.

Tô Nhã An hoàn toàn không ngờ sự việc đột nhiên xảy ra này, phúc trước không thừa nhận tin lời anh yêu em của hấn. Ba chữ này khiến cảm xúc nàng thật ngổn ngang. 1 hồi lâu mới lấy lại tinh thần nói.

“Anh không cần phải tự trách mình, vẫn là chia tay đi...”

Lời tỏ tình ngoài ý muốn của hấn nàng rất xúc động, vẫn có cảm giác. Nhưng trải qua nỗi đau dài như vậy, không dám ôm hy vọng với hấn. Hi vọng sẽ chỉ làm chính mình bị thương, đầu óc của nàng cảnh cáo. Bây giờ chỉ muốn từ bỏ, không muốn yêu nữa.

Giản Thu Hòa nhìn mặt khoan dung cảm thấy hổ thẹn, mắt rõ ưu thương, nàng đau lòng, không muốn hấn phải tự trách. Nắm tay nàng áp lên lồng ngực mình, thỉnh cầu chân thành.

“Hãy cho anh thêm 1 cơ hội nữa được không? Anh biết em rất khổ sở, không biết làm gì để em tin, hãy cho anh 3 tháng...à không 1 tháng cũng được để anh có cơ hội đền bù những lỗi lầm, cho anh thời gian để chứng minh, nếu lúc đó em vẫn không hồi tâm chuyển ý, anh sẽ để em đi.” Hấn thề, muốn tôn trọng quyết định của nàng, nhưng trong lòng lại thờ dài. Hấn từng hận sai người, không muốn tiếp tục sai lầm, bỏ qua cơ hội yêu nàng nữa. (L : sao ta nhớ câu hát có dòng người yêu ơi hãy cho anh thời gian để anh thứ tha lỗi lầm thế nhỉ ?)

Lòng bàn tay Tô Nhã An cảm nhận được từng tiếng tim đập rất nhanh, ánh mắt hấn như phát ra uy lực nhìn nàng. Nàng bị bắt đúng nhược điểm tâm trí đấu tranh, sợ mình làm tổn thương hấn , lại không thể kiềm được lời thỉnh cầu của ái tình. Nàng cúi đầu, nhắm mắt lại.....3 giây sau quyết định

“Chỉ có thể 1 tháng thôi, không nhiều hơn.” Cuối cùng, lòng của nàng cho 1 đáp án, giống như từng ôm hi vọng, muốn có khoảng cách đủ an toàn. Dù sao nàng vốn là tâm lý sẽ lâu lâu mới có thể ly hôn, chậm 1 tháng cũng thể mà thôi. (giả kiêu, thích bỏ xừAn : lờm, nhà ta rất nhiều guốc cao tin ta cho mi thử độ cứng... L : chạy...)

“Cám ơn em!” Giản Thư Hòa mừng như điên ôm lấy nàng, trong miệng la hét kích động cảm tạ, khiến nàng thiếu chút nữa thở không nổi, choáng không hiểu do thiếu không khí hay là vui vẻ nữa.

Ai, nàng là không phải là rất ngốc ? Sao lại cùng nam nhân này đánh cuộc vậy ? Tình yêu với nữ nhân đúng là 1 liều thuốc độc... ..có tốt chất liều mạng, mạo hiểm

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Ngày hôm sau trên bàn ăn, Tô Nhã An đã thấy được “tâm ý” của chồng. Bày ở trước mặt nàng là chân giò hun khói cắt thành những hình xinh đẹp, bánh mì nướng cùng trứng , thậm chí nước trái cây cùng salad đều xếp 1 hình trái tim. 1 bữa sáng tỏ tình rồi.

“Như vậy..... sẽ cho cô giúp việc thêm mệt.” Nàng cho hấn biết mình có chú ý thành ý của hấn, nhưng lại không trực tiếp khen ngợi hấn.

Dù sao hiện tại là thời kỳ quan sát hấn, không muốn cho hấn khởi đầu đã tự mãn. Tâm tình như bị giám khảo xét duyệt tiêu chuẩn, cứ cho là giám định xem hấn có thật long hay không, nhân thể báo thù nhỏ nhỏ chuyện trước kia, ai kêu hấn lúc trước lạnh như băng

“Là anh làm sẽ không phiền toái đến người khác.” Hấn ngày hôm qua thật cao hứng, hôm nay rời giường từ sớm đem tình yêu chuyển vào thức ăn. (như là kẻ mới yêu ấy nhỉ ? hành động luôn hâm hâm)

“Anh tự tay làm những thứ này?”

“Trong tủ sách hướng dẫn, hướng dẫn thấy rất đơn giản.” Kỳ thật hấn chỉ là có cô giúp việc chỉ bảo, khéo léo 1 chút.

Nàng cúi đầu ăn điểm tâm, cảm giác có chút then thưng. Trong miệng hấn nói những khuôn và dao gọt đó, đồ ăn sẵn nữa, lúc trước là nàng mua về

“Làm chi vẫn nhìn em?” Nàng phát hiện hấn vẫn nhìn chăm chăm vào mình, chẳng lẽ là xem thấu tâm tư của nàng?!

“Bởi vì thích thôi Lo lắng..... Áy náy.” Hấn cười yếu ớt, thành thực nói ra trong nội tâm, chỉ là muốn nhìn cô ấy ăn thôi mà.

“Ăn liền ăn, lấy ở đâu nhiều tâm tình như vậy, coi chừng không tiêu hoá được.” Nàng làm bộ không có hứng thú quay mặt, muốn chính mình đừng dễ dàng bị đôi mắt nhạy bén kia ảnh hưởng

“Cám ơn em đã quan tâm anh như vậy.”

” Chỉ muốn anh tập trung vào ăn thôi.”

“Còn có lại nói chuyện với anh nữa.”

“Em nào có —” Không muốn cùng nói chuyện với anh. Là anh làm cho em emar giác khong muốn nói chuyện nữa thôi”

“Đều là anh không tốt.” Hấn rất dứt khoát nhận sai lầm, vẻ mặt rất thành khẩn.

Nàng nháy mắt sững sờ, đối với cái “quay đầu hối lỗi” của chồng chưa kịp thích ứng, khó emar giác được hấn lên tới trình độ này.

Giản Thư Hòa không biết thế từ sững sờ vì cái gì, chỉ cảm thấy vẻ mặt nàng ngây thơ thật đáng yêu. Hấn trước kia rất mù quáng, mới có thể bỏ lỡ những thứ tốt đẹp này, không biết quý trọng nàng.Tiếc nuối, lại đau lòng cùng áy náy, nhắc nhở hấn phía dung thời gian che chở giữ lại người con gái này.

“Chờ một chút anh đưa em đi làm.” Hấn đã sớm muốn làm như vậy chỉ là trước kia ngại

“A? Ách..... Không cần.” Khó bình tĩnh hấn ôn nhu như vậy khó chống cự.

” Trong 1 tháng này xin em đừng từ chối được không ? anh muốn làm 1 người chồng thật tốt..” Hấn giọng nói ôn hòa ngữ không muốn bị từ chối, hấn biết trước kia mình làm mất đi sự tin tưởng của nàng, hấn muốn thành tâm hối cải, chỉ hi vọng có thể chuộc lỗi. Cho dù nàng sẽ không vì vậy tha thứ cho hấn nhưng hấn muốn dùng hành động thực tế chứng minh. Tô Nhã An nghe hấn giọng điệu tha thiết chân thành tha thiết, nhìn hấn ánh mắt thâm tình, nụ cười buồn bã.....

Lâu rồi nàng mới nhìn thấy hấn như vậy, không nghĩ hấn lại thay đổi. Thấy hấn tỏ tình, dùng hành động nịnh nọt nàng không phải là không có cảm giác. Vì nàng đã rất yêu hấn dù nhắc mình phải cứng rắn lên nhưng rất khó từ chối. Nàng gật đầu tiếp nhận thành ý của hấn.

Sau đó, hai người lên xe trên xe âm nhạc phát ra ca khúc quen thuộc.

“Em cảm thấy ca khúc này rất quen phải không ?” Hấn nhìn ra nghi ngờ của nàng.

“Sao lại thế ?” Đây đâu phải dòng nhạc hấn thích..

“Hôm trước lúc đem xe em đi sửa, anh thấy trong xe có mấy CD này, nên tìm mua nghe thử !.” Lúc trước xuất phát từ hiếu kỳ sau đó mới phát giác được là hấn hứng thú với nàng chứ không phải âm nhạc. Bởi vì thích 1 người sẽ thích những gì đối phương thích.

“Thật lãng phí tiền, muốn nghe hỏi em sẽ cho anh mượn ?” Nàng rất không lãng mạn liếc hấn một cái, nhưng trong lòng kính nể người kia nói.

“Là anh không dám thừa nhận mình đã yêu em thôi.....”

Lời hấn nói hôm qua, hôm nay lại nói lại như thuyết phục nàng. Bất quá không nên ngốc mà biểu hiện ra mặt, trong lòng mừng thầm (L : ...) Thực hồng phúc, mới ngày đầu tiên mà thôi, hấn thử sức có vẻ rất hiệu quả .

Không được!

Nàng trộm bóp bóp đùi mình, cảnh cáo mình mở to hai mắt, lần này tuyệt đối không được lại xử trí theo cảm tính , đừng chìm vào mộng đẹp quá sớm. Sở khi tỉnh giấc thì đối mặt là những gì rất đáng sợ.

Bởi vì Giản Thư Hòa kiên trì nên Tô Nhã An hiện tại mỗi ngày đều cùng chồng đi làm, cô về nhà muộn hơn hấn vài hôm còn tự mình lái xe đến đón nàng, sợ nàng có chuyện gì xảy ra, lại còn gọi điện mấy lần xác nhận. Trước kia khi nàng gọi điện ân cần hỏi thăm hấn giờ quá khứ đã thay đổi. Hấn còn gọi điện chọc nàng vui, rất khó có thể từ chối.

Lại có nhiều lời đồn đại xung quanh, nghĩ là nàng ngoại tình hay sao mà nói chuyện với ai cười rất vui vẻ, đáng về ” xuân ” rất hạnh phúc.

“Thật sự là chồng ta gọi mà!” Đối mặt bạn tốt cùng nữ nhân viên cửa hàng nhảy vào, Tô Nhã An hôm nay lần thứ ba kháng nghị.

“Thật sự là chồng bạn—” Kỳ Kỳ học nàng hờn dỗi giọng nói, còn chọc cho nhân viên cửa hàng cũng che miệng cười trộm.

Mặc dù biết các nàng là cùng nàng đùa giỡn, Tô Nhã An gò má vẫn hồng hồng vì ngại, lại còn rất vui nữa chứ. Sau đó như mọi người chứng kiến Giản Thư Hòa liên tục hai ngày đều tới cửa hàng của vợ . Một ngày trước chỉ đợi mấy giờ, chủ nhật còn ở lại từ buổi trưa thâm tình chân thành nhìn chăm chăm vợ đến xế chiều.....

“Này ! chồng người không phải là người rất bận rộn sao?” Kỳ Kỳ len lén nhảy Tô Nhã An, dù sao từ khi kết hôn không mấy khi nhìn thấy anh ta. Nhưng là không hỏi cũng không được, làm như vậy cô rất khó chuyển tâm làm việc muốn tìm hiểu lý do ? (L : tính chất bà tám)

“Đúng vậy.....” Tô Nhã An lúng túng trả lời

Nàng kêu hấn dừng đến, nhưng lại không chịu nghe, cứ thế đi, lại còn mang cả laptop theo.....

Cúp điện thoại, nàng lại đi đến cái bàn nhỏ nhìn lão công nói.

“Anh nên trở về đi , nơi này là phòng làm việc của

mọi người, cũng không phải quán cà phê.”

“Anh không có gây ảnh hưởng đến mọi người, hơn nữa anh uống trà.” Hấn bất động mỉm cười, rồi hỏi nàng :

” Nếu muốn, anh sẽ pha 1 ly cho em.”

“Không cần, anh nên về đi.....” Nàng ăn nói khép nép cầu xin hấn cho mình chút mặt mũi.

“Anh sẽ chờ em, và đi về cùng em, chúng ta sẽ cùng về nhà.”

Anh ta ghé hơi sát gần nàng làm nàng hai gò má đỏ hồng, nhất thời có tung lung một hồi lâu sau mới gạt mình nam nhân này thế nhưng ngay trước trước mặt người khác cùng nàng tán tỉnh! Oh — quá mất mặt..... Nàng vội vàng lui về phía sau, sau lưng bạn tốt đi lên.

“Theo mình câu về trước đó, dù sao về về thêm mấy bản thiết kế, nơi này có mình trông được rồi.” Kỳ Kỳ vỗ vỗ bả vai bạn tốt, quyết định thả nàng về nhà miễn cho chính mình phải làm 1 cái bóng đèn.

“Cậu...”

“Cám ơn, đã làm phiền cô rồi.” Nói chần trước lời vợ, Giản Thu Hòa rat ay nắm tay cười hi hi. Cô ấy chắc muốn tạo cơ hội cho 2 vợ chồng bọn họ, cho bọn họ đi ăn cơm, hóng gió, xem phim... Cùng đi làm, thời gian ở cnahj nhau nhiều hơn, cộng thêm 1 tháng làm điều kiện, nên anh ta không thể bỏ lỡ cơ hội được. Không dám nói mà thôi, nếu không hẳn thật muốn nàng từ chức, nhớ hình ảnh người vợ hiền đảm đang trước kia hơn.

“Vậy làm sao được ! Tớ còn phải ở lại giúp cậu xử lí các đơn đặt hàng, những thứ kia nữa chứ...”

“Những thứ kia tớ tự mình làm cũng được, cậu cứ về nhà ngày mai chúng ta thảo luận tiếp.”

“Tốt –” Pằng! Cánh tay hấn đã trúng một chuông.

Giản Thu Hòa không biết vợ lại đánh mình 1 cái, về mặt kinh ngạc nhìn chăm chăm nàng, nhưng tâm tình cũng không phải là tức giận, phản cảm mà là ngạc nhiên mừng rỡ có phát hiện mới về vợ. Đánh là thương, mắng là yêu (L : cha này... bị đụng đầu nhằm thuốc đánh mắng thể âm kêu thương cả yêu....)

Khi yêu con người ta trở nên ngốc hơn, quả không sai.

.Giản Thu Hòa bị đánh còn có thể cười, chọc cho Tô Nhã An lại càng tức cảm thấy hấn căn bản không có tôn trọng công tác của nàng, có ý đồ cá nhân đem nàng thành kẻ phụ thuộc hấn vậy.

“Em muốn ở lại đây, anh nên về đi.” Nàng đem laptop nhét vào tay hấn, ngay lập tức đem người đẩy tới bậc thang, muốn hấn đi mau!

“Anh muốn chờ em, chúng ta cùng nhau về nhà.” Hấn lưu luyến không rời, nhìn về mặt nàng tức giận, thật xinh đẹp.

“Anh... về 1 mình đi...” Nàng lẩy sức đẩy hấn 1 cái, muốn gỡ bỏ cách tay hấn đng bám chặt ở cửa (Kỳ kỳ : cha mẹ ơi, chiếc cửa yêu dấu của tôi, đất lắm đó, vợ chồng nhà này muốn kéo co chọn cửa nhà mình chứ...) Phòng làm việc thiếu thân ảnh cao lớn, cảm giác không gian lập tức yên tĩnh.

“Mi làm chi phải đối với chồng vô tình như vậy hả ?” Kỳ Kỳ lâu rồi mới thấy bạn mình hung dữ như vậy, hơn nữa lại còn hung dữ với chồng mình.

“Tớ vô tình á ?” Nàng thấy mình oan uổng, thuận miệng tìm lý do:

“Ai kêu anh ấy cứ liên tục quấy rầy chúng ta làm việc, bị đánh còn cười được, về mặt cợt nhả.....”

Kỳ Kỳ nghe thế, lại cười giễu cợt bạn

” Tớ mới nghĩ cậu cũng ngây ngô cười nha. Hai người quả là vợ chồng cười cùng nhau ngộ như nhau”

“Tớ nào có!”

“Nào có” Kỳ K bắt chiếc về mặt nàng tức giận, chọc bạn than, rồi cô bạn lại ra về bận rộn lảng tránh, chạy đến bàn làm việc.

Nhã An tưởng mọi chuyện là thôi, ai dè 1 giờ sau dưới lầu nahna viên của hang động tác chạy cuống cuồng, khiến Kỳ kỳ chú ý.

“Hôm nay bán được nhiều giày như vậy sao ?”

“Nhờ có chồng chị Nhã An, dưới lầu rất nhiều khách mua đó” Nhân viên cửa hàng thờ hồng học trả lời, lại vội vàng ôm một đồng hồ đựng giày xuống lầu.

Hai nữ nhân liếc mắt nhìn nhau trao đổi ánh mắt, lập tức bỏ lại trong tay công tác chạy thẳng xuống lầu

Nhìn xuống cửa hang, hoảng hồn, từ khi cửa hang mình khai trương chưa bao giờ đông đúc tới mức như vậy, nhân viên chạy như đèn cù, tối tăm mặt mũi, khách thì đông đúc...(L : quả là mỹ lực của soái ca....)

“Đây không phải là chồng cậu sao?” Kỳ Kỳ từ dòng người nhìn ra mặt Giản Thu Hòa, hấn đang ngồi giới thiệu giày cho khách, rồi có rất nhiều vị khách lôi kéo hấn, tranh thủ ăn ít đậu hũ của soái ca. Một đám nữ nhân còn hấn làm trung tâm, mỗi người đều muốn chen đến bên cạnh hấn nói vài lời, rồi mới mặt mày hớn hơ cầm lấy giày đi tính tiền.

Tô Nhã An không tự chủ nắm chặt lòng bàn tay, ngực như có gió lốc nổi lên.....

Giản Thu Hòa thoáng nhìn thấy bóng vợ, phát tay mỉm cười, còn chen ra khỏi đám nữ nhân kia.

“Làm sao anh còn không về?”

“Em chưa về nên anh không đi.” Nàng không để cho hắn ở trên lầu cùng, vậy ở dưới lầu chờ, nhân thể tăng doanh số cho cửa hàng nàng luôn

“Này anh đẹp trai.....” Phía sau lại có nữ khách hàng nhiệt tình gọi

“Chờ xíu, tôi lập tức đi tới.” Hắn ưu nhã đáp lại, nho nhã lễ độ đáng vẻ làm cho những nữ khách hàng mỗi người mặt mày tươi rói.

“Anh đang làm gì vậy ?” Nàng thanh âm chìm xuống, ngực thì tức

“Anh giúp em bán hàng, phải thưởng cho anh đó!” Hắn không biết tại sao đến nơi.

Tô Nhã An nhìn thấy hắn cười hi hi, nghĩ đến hắn vừa rồi dung vẻ mặt anh tuấn kia nói cười với các cô gái kia, 1 đám nữ nhân nhìn hắn chăm chú...

“Em có bảo anh làm như vậy à ? Đừng nhiều chuyện nữa anh mau về đi” Nàng cau giận gằm nhẹ, xoay người tựa như quả pháo nóng nảy xông lên lầu, không muốn phải nhìn này mặt nam nhân này, cũng miễn cho mình sẽ ngay trước mặt khách nổi giận.

“Cô ấy làm sao vậy?” Giản Thu Hòa vẻ mặt kinh ngạc, không hiểu mình làm sai rồi cái gì, rõ ràng có ý tốt giúp vợ vậy mà cô ấy nổi giận.

“Người đã phạm vào đại kỵ hôn nhân, không có một người vợ nào sẽ thích chồng của mình đối với những cô gái khác quá thân thiết.”

“Người là nói..... Cô ấy đang ghen?!”

“Thì rõ ràng là thế mà.”

Giản Thu Hòa mắt sáng rực, nhớ lại hồi trước khi mình nhìn thấy vợ và anh chàng bác sĩ đi với nhau cũng rất tức giận... Nhưng kệ, giờ hắn đang vui mừng, nghĩ tới vợ mình đang ghen. Hắn vui vẻ ra về, không muốn chọc vợ nổi giận nữa.

Đến buổi tối, Tô Nhã An trong tay còn báo cáo thu của hôm nay, ra khỏi cửa hàng thấy chồng đã đứng đợi nàng ở đó.

“Anh..... sẽ không phải đứng ở chỗ này...?” Qua mấy giờ rồi, hắn đứng đợi lâu như vậy không sợ muỗi đốt à ! (L : vì tình yêu muỗi có đốt đến vài lít máu thì anh ấy cũng đứng thôi) Đều qua mấy giờ, chẳng lẽ hắn một mực nơi này cho muỗi đốt?!

“Nếu anh nói anh đứng đợi em ở đây, em sẽ cảm động chứ ?” Hắn không trả lời ngược lại hỏi vặn lại nàng, khuôn mặt chỉ cười

“Sẽ không ! Em tại sao phải cảm động ? ” Miệng nàng cứng rắn phủ nhận, nhưng dư âm buổi chiều vẫn còn tức, hắn như vậy đứng bán hàng, các nữ nhân khác nhìn hắn, lại còn quan tâm quá độ hắn. Tức....hắn khiến mình nổi giận, nên để ý anh ta hơn. Hắn làm cho nàng thương tâm lâu như vậy, mới có vài ngày mà thôi, nàng thấy mình vô dụng rồi...

Nàng quay đầu rồi đi, hắn thì đuổi theo ở phía sau.

“Đi về cùng anh, xe đây mà, em đi đâu ? ”

“Em tự đi tàu điện ngầm về.”

“Vậy anh sẽ đi cùng em, cùng tản bộ cũng rất lãng mạn, đáng tiếc nơi này nhìn không thấy những vì sao.” Tự nhiên nắm bàn tay nhỏ bé của nàng đi, hy vọng con đường này dài thêm 1 chút, 1 chút (L : lãng mạn nhỉ...)

Thấy anh ta nói vần thơ vậy ngạc nhiên, không nghĩ hắn lại nói như vậy, 2 bàn tay nắm chặt vào nhau. Trong lòng nàng rất ấm, cảm giác này thật tốt, quá ấm áp thật khó quên

“Anh cứ chờ như vậy, nếu em không ra thì sao ? Chúng ta sẽ đi như vậy cả đêm à ?” Nơi này đi bộ thì bao giờ mới về đến nhà.

“Dù chờ em bao lâu, anh cũng thấy đáng giá.” hắn nắm chặt lòng bàn tay bé nhỏ của nàng nói khẳng định.

“Anh đỗ xe ở đâu?”

“A?”

” Chân em mỏi nhừ.” Nàng đột nhiên dừng lại.

Hắn quay đầu nhìn Tô Nhã An cũng không nhúc nhích đứng ở tại chỗ, vẻ mặt quật cường nhìn hắn. Hắn biết rõ, nàng không phải là chân mỏi, mà là đau lòng cho chân của hắn, thật là biết quan tâm! Hắn nói nàng chờ ở quán cà phê, kêu nàng đợi

“Chờ anh một chút, anh sẽ lái xe tới đây.” Hắn bước nhanh chạy về phía đỗ xe

Tay đột nhiên bị buông ra hơi thấy mất gì đó. Thiếu hẳn cô thấy tay mình lạnh lạnh, trong lòng bàn tay trống không.....Làm sao bây giờ, hắn từng bước

tiến tới gần.....lấy tay che ngực khỏi thồn thức.

Ngày thứ 3, sau hôm, giao ước 1 chuyện động trời xảy ra

Tô Nhã An sáng sớm mở mắt ra, quay người thấy khuôn mặt tươi cười của Giản Thu Hòa gần ngay trước mắt! Nàng chớp chớp mắt vài cái, tưởng mình đang nằm mơ.

“Sớm” Hấn khoái trá hỏi, mùi vị bạc hà từ hấn bay bay vào mũi nàng.

Đây không phải là mộng! Nàng từ trên giường nhảy dựng lên, chúi chúi khoé mắt, tay gỡ gỡ tóc rối.....Nàng quay đầu, nheo mắt nhìn chăm chăm nam nhân đang ở trên giường mình.

“Làm sao anh lại ở đây?!”

“Anh muốn gọi em ăn sáng, nhưng nhìn em đang ngủ say, không nỡ đánh thức em.” Hấn từ từ ngồi dậy, nhìn về mặt của nàng trong gương.

Biết cô ấy hôm nay không phải ra tiệm, nên không muốn đánh thức cô ấy sớm. Nhưng nhìn bộ dáng cô ấy ngủ say lại không nỡ đánh thức, không ăn cũng sao đâu, nhìn cô ấy cũng được...

“Vậy anh cũng không thể nằm cạnh em như vậy, và ngủ như thế?!” Nàng thiếu chút nữa té xiu, cảm thấy nam nhân này hành vi bây giờ có vẻ thái quá, lén lén lút lút leo lên giường.

“Anh không có ngủ, chỉ là nhìn em thôi.” Hấn dám thề chỉ có nháy mắt, không có nhắm mắt bởi vì quá lãng phí.

Nam nhân này..... Về mặt rất gian gian, lời nói kỳ cục, về mặt thần nhiên nói ra những lời như vậy. Chẳng lẽ hấn nằm ở trên giường nhìn nàng ngủ là đương nhiên sao?!

“Đi ra ngoài, về sau chưa cho phép không được tùy tiện vào phòng em.” Nàng mệnh lệnh hấn lập tức xuống giường.

“Em tức giận?”

“Đó là đương nhiên.” Không biết lúc ngủ mình có bị chảy nước miếng hay gì không nữa.. sợ hấn nhìn thấy...(L : xấu hổ...)Ách! Nàng làm sao lại lo như vậy?

“Thực xin lỗi, là anh không đúng.” Hấn lập tức nói xin lỗi, trong mắt còn lóe vẻ chân thành tha thiết.

Nhìn hấn thần nhiên nhận sai lầm, nàng con tức cũng giảm xuống.

“Lần sau đừng có lại như vậy là được.”

“Cám ơn, mau ra đây ăn điểm tâm vợ yêu!” Hấn không chỉ xưng hô ái muội, sến còn hôn nhẹ nàng 1 cái, rồi nhanh rồi đi.

Tô Nhã An che miệng, lấy lại tinh thần, hấn dám hôn trộm mình. Này..... Này..... Cái gì chứ!Gò má hồng hồng

“aaaaaaaaa” Nàng dùng chăn mền che kín mặt, cảm giác mình sắp điên rồi, mới snags sớm anh ta đã làm tí

m nàng loạn nhịp. Đây là phạm quy!

Muốn công bằng hấn lại nhịch lên, không biết vô tình hay có ý phạm quy, tìm lại bị nước chảy đá mòn thế này.

Cách có vài ngày, nàng ôm ấp thoải mái ôm gối, khoé miệng gio cao, đeme mặt hạnh phúc vui sâu hơn. Chờ 1 chút, trên giường mình có gối ôm từ khi nào vậy...Không đúng...!

Nàng mở mắt ra, nhìn qua lồng ngực ngấm... Lại là Giản Thu Hòa....

“Làm sao anh lại chạy tới nơi này ngủ!” Nàng đẩy hấn ra từ trên giường bật dậy.

Lần này nàng thấy rõ ràng, hấn đích thực là nhắm hai mắt lại đang ngủ, lông mi còn dài hơn mình, ghen tỵ a!.

“Anh vẫn luôn ngủ ở nơi này.” Hấn xoa xoa mắt, lười biếng mỉm cười quả thực là vũ khí giết người.

Nàng hoảng hốt không dám mở mắt, phát hiện mình thật sự là thân ở “đất khách”, nơi này không phải là phòng của nàng, mà là phòng ngủ!

”Tại sao em lại ở chỗ này?” Nàng không có ấn tượng mình nằm giường của hấn, chỉ nhớ rõ ngày hôm qua ở trong phòng khách sửa sang lại bàn thảo, hấn thì ở bên cạnh ký công văn...

“T ối qua em ngủ gục trên bàn, nên anh đưa em tới giường ngủ cho thoải mái” Hấn không chút hoang mang ngồi dậy, ánh mắt lại vội vàng thưởng thức khuôn mặt nàng xinh đẹp, có một chút hoang mang đáng yêu.

“Vậy cũng nên đưa em về giường của mình chứ !” Nàng tức giận vì hành động chẳng có tí logic nào của chồng, cả đêm nàng đã ôm hấn ngủ...

“Em đã nói anh không được tự tiện vào phòng em” (L : anh quả là gian tà... Hoàn : tranh thủ mà)

Hấn nói đạo lý, sao mình óc cảm giác bị lừa vậy.

“Là anh cố ý?”

“Cố ý cái gì? ” Hấn vô tội giống như tiểu bạch thỏ, đáy lòng cũng đang cười trộm.

Bất quá hấn ôm nàng ngủ cả 1 đêm, cái gì cũng không thể làm, quả là khảo nghiệm tinh thần mà ! mệt mỏi đầu tranh rồi cùng ngủ thiếp đi

“Chính là — anh. Ai nha, lần sau phải đánh thức em, không cần ôm em trở về phòng như vậy.” Nàng vùng vẫy giật mình, dù sao trên người quần áo coi như chỉnh tề, nếu là lên án hấn ý đồ bất lương ngược lại có vẻ nàng tư tưởng không đơn thuần đối với hấn ý nghĩ kỳ quái.

Hấn không có trả lời, kéo nàng vào trong ngực

“Cùng anh ở cùng một chỗ đáng sợ như vậy sao? Vì cái gì vừa tỉnh dậy liền vội vã né anh ra ?” Hấn không thích nàng trốn tránh, hai tay ôm chặt, hi vọng cô ấy đừng có như vậy. Mặc dù hấn ngoài mặt thân nhiên, không bức nàng nhưng hấn trong lòng rất sợ hãi sợ nàng cuối cùng cũng sẽ ra đi, hấn sẽ không quên những giây phút ở bên nhau như thế này.

“Anh biết rõ nguyên nhân.” Nàng dựa vào hấn sau lưng nhiệt độ cơ thể giọng nói bắt đầu đã không tin hấn sẽ hoàn toàn không hiểu tâm tình của nàng.

” Em yêu anh, nhưng lại sợ bị thương không muốn yêu anh”

Quả nhiên là, hấn hiểu, hơn nữa còn nói rất chính xác. Nàng không phủ nhận, yêu thương khiến nàng bất an

“Vậy thì đừng suy nghĩ yêu hay không yêu, chỉ cần ở lại bên cạnh anh để cho anh yêu em” (L : ta kết câu này, ai nói vs ta câu đó thì ko heieur ta có run ko nhĩ ,,,,) Hấn bên tai nàng nói nhỏ hứa hẹn, mặc dù biết chính mình tổn thương nàng rất sâu, vẫn mặt dày yêu cầu đòi quyền lợi, sợ cuộc sống nếu thiếu nàng... chỉ hận không thể bỏ tim mình ra cho nàng thấy nó vì nàng mà đập như thế nào.

Nàng như xưa trầm mặc, nhếch môi sợ vừa mở miệng, trong lòng cảm động, chỉ muốn hô to ” em đồng ý”. Dù tổng lòng có bao nhiêu vết sẹo, không thể quên được tình yêu này, chỉ thấy được sự hối lỗi của hấn lòng nàng thấy không nữa...

Thật sự vô dụng ! Nhưng là nàng không ngăn cản được mình mềm lòng, rúc vào ngực, cảm giác được vòng tay hấn ôm chặt, do dự nhưng hạnh phúc giường như đang bao quanh 2 bọn họ vậy dịu dàng, an tâm, ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Chương 9 (End)

Một tháng trôi qua rất nhanh, nháoáng 1 cái đã là ngày cuối cùng. Mấy hôm trước hấn hẹn nàng ăn tối.

“Nhà hàng này nhất định phải đi cùng vợ yêu, nếu không sẽ rất đáng tiếc nha !”

Nàng âm thầm mừng rỡ đáp ứng, không nghĩ tới nơi hấn đặt là nhà hàng lúc trước khi 1 năm ngày cưới nàng 1 mình ngồi ở nơi này.

Nàng kinh ngạc nhìn hấn, nhớ rõ nơi này và cảm giác lúc đó,...

Kỳ thật chọn ở chỗ này dùng cơm, cũng coi như chuộc lỗi, gấp nahan viên phục vụ, nàng có vẻ lúng túng. Uống lấy chén nước, nhưng 2 giờ đã qua...

” Xin lỗi tiểu thư, nhưng sắp đến giờ nhà hàng chúng tôi đóng cửa rồi, cô muốn gọi món không ?” Vẫn là câu nói đó, thật là bi thương. ...

“Không. ... chờ thêm chút nữa.” Nàng lấy điện thoại di động ra, muốn gọi nhưng lại ném nó vào trong túi.

Dựa vào cái gì nàng phải gọi chứ. Rõ là hấn hẹn mình ăn cơm mà, kết quả đợi lâu như vậy sẽ không phải quên chứ ? Lúc trước hấn cũng từng vì bận rộn công việc mà quên đó thôi ! Không có khả năng như vậy chứ....

Tô Nhã An càng nghĩ càng giận đầu muốn bốc hơi, không biết lí do hấn thất hện là gì ? Càng chờ càng nổi giận!

Rất cục nằng cũng gọi điện, nhưng không ai nghe cả..lại nghe giọng của phục vụ

“Tiểu thư xin lỗi chúng tôi chuẩn bị đóng cửa.”

Nụ cười tê tái, cứng lạng chậm rãi đứng dậy, đi ra khỏi nhà hàng...Có thể cảm nhận thấy ánh mắt soi mói của phục vụ, có người hiếu kỳ, có người thông cảm... ghé tai nhau. Không nghĩ hoàn cảnh đang lặp lại...nước mắt lã chã rơi

“Tô Nhã An, đây đều là tự bản thân ngươi, đáng đời ngươi.....” Nàng lẩm bầm tự nói, nước mắt rơi tự trách mình chính, ngầy ngốc ôm ấp hi vọng, tự làm tự chịu. Nàng tức giận vì mình ngu xuẩn! Lại giao trái tim cho anh ta, lại muốn cùng hấn vẫn là vợ chồng nữa chứ.

“Ngươi không được khóc..... Không được khóc!” Nàng dùng sức hút mũi, mắng chính mình. Bây giờ phải đối mặt lại thực tế thôi.....

Nàng gọi xe tắc xi, hết hy vọng hoàn toàn đi về nhà, ngày mai sẽ ly hôn. Không được mềm lòng nữa.

Bất quá một giờ sau, cái quyết định này lại bị Đàm Nhiệm Khải gọi điện thoại làm thay đổi mọi việc.

“Anh nói gì..... Tai nạn xe cộ á ?!”

Nàng hai chân như nhũn ra tay phát run, không thể tin như sét đánh giữa trời quang!Hấn thề sẽ ở bên nàng cơ mà... sao lại dám bay đi...

Hai mươi phút sau, Tô Nhã An gặp Nhiệm Khải ở bệnh viện.

“Anh ấy ở nơi nào? Bị thương có nặng không?” Nàng lo lắng hỏi, trên mặt tái nhợt lộ vẻ hoảng loạn.

“Xương bắp chân gãy, tay trật khớp, nhưng không có nguy hiểm đến tính mạng, em đừng quá lo lắng.” Đàm Nhiệm Khải trấn an, cùng nàng vào phòng bệnh vip.

Giản Thư Hòa phải phẫu thuật, vẫn đang hôn mê. Trên đầu là đầy băng gạc trắng xoá, chân bó thạch cao, khuỷu tay cũng quấn đầy băng gạc (L : anh đã là thương binh rồi ...) Tuy nói không nguy hiểm đến tính mạng nhưng cũng làm cho Nhã An nước mắt rơi lã chã.

“Tại sao có thể như vậy..... Anh ấy không phải óc lái xe hay sao, sao lại bị xe đụng cơ chứ ?” Nghe nói hấn là tai nạn ngoài ý muốn, sao lại bị thương thành như vậy chứ.

“Lái xe nói hấn muốn đi mua hoa, khi về gặp 1 chiếc xe, lái xe say rượu, vốn tránh được nhưng cứu 1 đứa trẻ nên mới bị đụng phải.” Đàm Nhiệm Khải chỉ vào bó hồng đỏ ở bên cạnh, giải thích việc bạn tốt làm việc nghĩa.

Tô Nhã An cầm lấy bó hoa hồng đỏ kia, những cánh hoa đang rơi xuống, nước mắt nàng cũng vậy. Thì ra hấn không quên, còn mua hoa chuẩn bị tặng nàng nữa. Đôi mắt vừa khóc, lại vừa mỉm cười, anh ta quả là làm điều thừa rồi. Ngốc quá, mua hao làm gì cơ chứ ? chỉ cần hấn đến, chỉ cần hấn bình an thôi...

“Hấn không muốn tôi thông báo cho cô, sợ cô lo lắng, nhưng ta nghĩ hấn bị thương nặng như vậy không nói cho cô biết thì có vẻ không tốt, nên thông báo cho cô” Lái xe nói trước khi chủ tịch xiu đã nói như vậy.

Đàm Nhiệm Khải cùng với cảnh sát phối hợp điều tra tai nạn, phong toả tin tức sợ giới truyền thông biết được, lại vừa lo lắng kết quả cuộc phẫu thuật.

“Cám ơn anh.” Nàng ngồi ở bên giường nắm chặt tay chồng, không rời mắt. Đàm Nhiệm Khải biết ý để lại không gian cho vợ chồng họ ra ngoài.

Đêm khuya, hiệu quả thuốc mê đã hết, đau nhức mà tỉnh dậy, Giản Thư Hòa tỉnh lại, mở mắt thấy vợ ngồi bên cạnh, nhắm mắt

“Ai nói với em anh ở đây?”

“Đàm Nhiệm Khải.”

“Tên miệng rộng.” Hấn giẫy giụa, muốn ngồi dậy uống nước.

Nàng ngăn cản hấn lộn xộn, giúp hấn dựa người dậy, rồi lấy nước cho chồng.

“Anh mới kỳ quái, gặp chuyện không may phải để cho em biết chứ ? Để em ngồi như con cóc nhà hàng chờ anh”

“Thực xin lỗi, anh...”

“Anh đừng nói xin lỗi nữa, anh là người xấu... không giữ lời hứa...” Nghĩ tới hấn phải cấp cứu, tính mạng thì nguy cấp, nàng lại không hay biết gì, trong lòng lại nghĩ hấn quên, oán giận muốn ly hôn nữa chứ...Tô Nhã An mắt đỏ lừ khóc.

“Đừng khóc anh sợ em lo nên mới không nói, hơn nữa lúc trước anh cũng để em ở 1 mình trong bệnh viện coi như quả báo” Thà vợ mắng hấn còn hơn khóc, hấn không nở long. Chắc cô ấy đã khóc rất nhiều khi ở nhà hàng ngồi chờ. Hấn không đáng để nàng lãng phí nước mắt, nhẹ lau giọt nước mắt rơi

trên má vợ.

“Anh thật đáng ghét, giả bộ không quan tâm đến em, lại không chịu gọi điện coi mẹ là người ngoài hả ? lại còn anh hùng cứu người nữa chứ ?.... Vạ nhất em biến thành quả phụ thì làm sao bây giờ? Anh nói đi ?” Vươn tay lấy giấy lau nước mắt, quở trách hằn, oán trách không kìm được nước mắt.

“Vậy thì em sẽ được thừa kế tài sản của anh, trở thành người đại phú bà.” Hấn khôi hài nói, trêu chọc cho nàng vui.

Tô Nhã An quả thật dừng lại không khóc, hai mắt hung hăng trừng hấn.

“Anh nói đùa thôi mà, vợ đừng giận mà”. Hấn vội vàng nói. Kỳ thật lúc ấy hấn mất đi ý thức, chưa nghĩ ra cảm nhận của nàng sẽ thế nào, giờ cô ấy như vậy khiến hấn rất cảm động.

“Hiện tại mấy giờ?”

“Hon hai giờ.” Nàng nâng cổ tay nhìn đồng hồ, không tự nguyện trả lời, không hiểu hấn làm chi đột nhiên quan tâm đến giờ giấc.

“Vậy có nghĩa em sẽ ở bên cạnh, làm vợ anh sao ?” Hấn nhếch miệng cười nói, vui vẻ. Một tháng đã qua, nàng vừa rồi còn khóc nói không muốn làm quả phụ mà!

“Chỉ là kéo dài thời kì quan sát mà thôi.” Nàng không muốn làm cho hấn quá đắc ý, ai kêu hấn hại nàng đêm nay đứng ngồi không yên.

“Cám ơn em.” Hấn nguyện ý làm cho nàng “xem” cả đời, cảm kích cầm tay của nàng, nội tâm không nói lên lời, hấn rất cảm ơn vợ hấn đã tha thứ cho hấn, nguyện ý ở bên người chồng từng phạm phải sai lầm như hấn.

“Xin lỗi, anh bây giờ trở thành bộ dạng khó coi thế này làm cho em buồn, sau này anh sẽ đền bù. ...” Nếu không phải vừa bị tai nạn khó cử động thì thật muốn ôm chặt vợ hấn.

N

àng bấu bấu môi, dù không cam lòng bị hấn kích động như vậy.

“Sau này đừng chọn nhà hàng đó nữa, em không còn mặt mũi vào đó nữa”

“Tất cả nghe theo em, vợ yêu! .” Hấn vui vẻ vô cùng hôn tay nàng, không chỉ là vui vẻ, mà là chân thành hứa hẹn. Cuộc sống về sau, hấn sẽ quý trọng nàng chuộc lại nỗi đau trong quá khứ.....Sẽ không bao giờ buông đôi tay này nữa.

Một tháng sau –

Kể từ khi xảy ra tai nạn xe cộ, Giản Thu Hòa nghỉ dài hạn ở nhà dưỡng thương, công việc toàn bộ giao cho Đàm Nhiệm Khải thay hấn xử lý (Khải : sao số mình khổ thế, mình cũng muốn có vợ, muốn ở nhà dưỡng bệnh nha!) , thư ký thì mỗi ngày đưa tới văn kiện cho hấn xem qua, báo cáo công việc.....

Tô Nhã An vì chăm sóc chồng,nên cũng có ít thời gian ở cửa hàng hơn, thuê thêm mấy sinh viên làm ca, còn mình thì ở nhà. Tự mình xuống bếp lo bữa trưa, bữa tối, bổ sung dinh dưỡng cho hấn.

“Vợ ơi, vợ ơi.....” Chiều muộn, trong phòng ngủ nghe thấy tiếng Giản Thu Hòa la lên. Trong phòng bếp nữ nhân kia chạy nhanh như bay đến

“Anh làm sao vậy, chân lại đau sao?” Nàng đẩy cửa vào, khăn trương kiểm tra vết thương của chồng, trong khoảng thời gian này như chăm sóc 1 đứa trẻ vậy , hấn mà kêu thì phải chạy đến ngay.

Hấn lắc đầu, ôn nhu kéo hai tay của nàng thâm tình nói:

“Anh nhớ em” (L : ko đỡ đc...)

Nàng thất thần, khóe mắt khẽ rung động..... Không phải là trúng gió..... Nàng hất tay của hấn ra, tức đến máu lên não

. “Giản Thu Hòa! Anh lại thế nữa, không có việc gì đừng gọi em như thế chứ”

Nam nhân này cứ 10 phút lại gọi nàng 1 lần, nhớ gì kì vậy! (L : ...bỏ cả 2 tay vs ông này)

“Anh muốn ra ngoài, ở bên cạnh em, ở đây rất buồn chán” Hấn giờ không thích ti vi, không thích báo thức vợ cơ (L : @@)

“Không được, anh ở cạnh sẽ làm em phân tâm, hơn nữa thương tích của anh không thể di chuyển được”. Anh ta làm nàng nhiều phen hoảng hồn rồi, với với ngã lăn nhào, lo chết được

“Vậy anh sẽ không nói gì cả, chỉ ở cạnh bên em thôi được không ?” Hấn như đứa trẻ hứa hẹn, gần đây niềm vui thú lớn nhất chính là “bám lấy vợ “, mở mắt ra hấn muốn phải nhìn thấy mặt vợ, nếu không sẽ kêu than cho thấy mặt vợ thì thôi. (L : tác giả này.. đoạn này sến quá... tg : thì hạnh phúc....mà....cho vào cho có vị... L : chẹp...))

“Không được anh sẽ làm em phân tâm” Hấn còn dám nói, cứ muốn yên ổn 1 lát hấn lại tay chân không an phận quấy nhiễu nàng, ánh mắt thì chớp không rời, làm lòng nàng nhiều loạn lòng người.

Nàng sẽ không lại bị lừa!

Tô Nhã An đứng dậy rời đi, hấn thì giữ chặt nàng. Nàng thờ phỉ quay đầu lại, hấn lập tức về mặt đáng thương, cộng thêm tay chân đều quần quít lấy bằng gạc bộ dáng, luôn hại nàng mềm lòng. (L : anh sử dụng khổ nhục kế hay mỹ nam kế vậy)

“Ăn cơm trước đi đã.” Nàng lại bị trượng phu “đánh bại”, nghĩ thầm may là bản htiets kế sửa xong rồi. ...

Hấn lập tức lộ ra nụ cười, vui vẻ buông tay.

Nàng trở lại trong phòng bếp, rất nhanh chuẩn bị vài món ăn, lại bung trở về phòng cùng nhau dùng cơm.

Bởi vì hấn thuận tay phải, nhưng bị thương nên nàng phải giúp hấn gấp thức ăn, cầm thìa đút cho hấn, 2 vợ chồng 1 tháng này tình cảm có nhiều gần gũi hơn.

Ngay từ đầu nàng không có thói quen như vậy bị hấn hôn suốt, bất quá được 1 thời gian thích ứng thấy cực kỳ ngọt ngào, thì thoảng đầu khẩu no nhỏ tán gẫu.

“Thực xin lỗi trong khoảng thời gian này đều phiền em phải chăm sóc cho anh.” Hấn nhìn vợ ôn nhu, cầm trái cây ăn nói lời cảm tạ lão bà. Thời gian này bị thương, mới hiểu được có người ở bên người dốc lòng chăm sóc là chuyện cực kỳ hạnh phúc, trong họa có phúc .

“Nếu là em bị thương, anh cũng sẽ như vậy chiều cô em” Nàng cười cười. Kỳ thật có thể được gần người mình yêu, cũng là một hạnh phúc. Chỉ là nàng hi vọng hấn về sau đừng bao giờ bị thương thế này, làm nàng rất lo lắng.

Giản Thu Hòa ngưng mắt nhìn thê tử nét mặt ôn nhu uyển chuyển hàm xúc tươi cười, bị nàng làm cảm động thật cảm ơn ông trời đã mang lại cho hấn 1 thiên thần xinh đẹp như vậy, người mà hấn yêu. ...

“Vậy cũng được, anh nhất định sẽ thật tốt giúp em tắm rửa, từ đầu đến chân phải thơm ngào ngọt.” Hấn trực tiếp nằm ở trên vai nàng sấm hối.

“Không đứng đấy!” Nàng huyt hấn 1 cái, đẩy ra hấn.

“Đừng... anh nói thật..... để anh sẽ nhớ kỹ mùi thơm này.....” Hấn ôm eo của nàng không tha, tham lam ngửi mùi hương thoang thoang trên người nàng. Hấn muốn từ từ mà ghi nhớ mùi thơm của nàng, không như trước thô lỗ cướp đoạt.

“Thư Hoàn ?” Không khí đột nhiên trở nên có chút lạ, nàng phát giác được trượng phu không phải là đang đùa.

Hấn ngẩng đầu lên, ánh mắt u ám, trầm ngưng trên nét mặt mê hoặc.

“Anh hôn em được chứ vợ yêu ?” Môi của hấn gần trong gang tấc, nhưng không có chính thức tiếp xúc chỉ dùng lòng ngón tay thay thế, truyền lại khát vọng trong lòng.

Cặp mắt đen nhìn hấn, không rõ hấn đang hỏi hay dụ dỗ. Nàng không nói, hôn hấn.

Bọn họ lập tức nhiệt liệt đáp lại, môi mềm mại gắn chặt vào nhau, càng hôn càng triền miên, khiến nàng suy nghĩ mê muội.

Hấn ôm nàng thật chặt, say đắm hơi thở ngọt ngào, kim long không được vuốt ve da thịt nàng. Bàn tay mon trón, càng lúc càng nóng lên. Nàng rất nhanh phát giác hấn muốn không chỉ là một cái hôn, đột nhiên tách môi ra—

“Thương thế của anh còn chưa khỏi.” Nàng thờ dốc cảnh cáo, không thể không quan tâm thương thế của hấn.

“Em có thể ở trên.” Hấn câu dẫn, lơ đãng cười khế, trong đầu đã hiện lên một cảnh tượng. Nàng mỗi lần giúp hấn tắm làm hấn khó mà kiềm lòng, nêu không phải bị thương thật muốn ngay lúc đó đè ngã nàng.

“Cái gì?” Nàng hai gò má ửng hồng, không dám nghĩ trong đầu, nhưng ở trên mặt.

Hừm!

“Anh sẽ dạy em.....” Hấn đem nàng ôm vào trong ngực, bên tai nàng tí tê....

“Đó... chính là như vậy.”

“.....”

Nàng căn bản không mặt mũi trả lời, không nghĩ mình chủ động. Anh ta bình thường nhã nhặn, lên giường 1 cái cái gì cũng dám làm

“Thả lỏng.”

Hắn trầm thấp kêu gọi ma lực, bồi hồi tại nàng giữa hai chân nàng ngón tay quấy phá

“Anh thật sự có thể?” Còn sót lại lý trí, nàng cũng chỉ biết lo lắng thân thể của hắn.

“Em sẽ biết ngay thôi.....” Hắn thống khổ cười một tiếng

Bọn họ chặt chẽ kết hợp, không chỉ là thân thể phấn khích, 2 tâm hồn hoà làm

“Em thật là đẹp.” Mái tóc dài của nàng xõa xuống, làn da trắng phiêu động, làm hắn say mê. Tay của hắn còn vuốt ve trên trọc nàng.

“Tay của anh ?!” Nàng nhìn thấy 2 bàn tay hắn rõ ràng đang đặt ở trên ngực nàng, quần áo của mình cũng bay hết.

Hắn lừa gạt nàng!

“A—”

Hắn cố ý mãnh lực, làm chuyện xấu phân tán chú ý của nàng, làm cho hai người kết hợp thêm kỹ càng.....

Nàng cắn chặt răng cũng không nhịn được xấu hổ muốn chết chao đảo. Hắn chậm một chút đuổi kịp, chế ngự thân thể nàng, trong cơ thể dục vọng được thỏa mãn, nhưng nhìn nàng mặt ửng hồng ngã xuống khi hắn trong ngực. Hắn nghĩ, vậy hắn là hạnh phúc.

Giản Thu Hòa trừu mến khẽ vuốt khuôn mặt vợ đỏ hồng, nhưng nàng đã khôi phục tinh thần nhớ ra, cho hắn 1 quyền.

“Rõ ràng gạt em! Anh xấu lắm.....”

“Là tình yêu của mẹ giúp anh khỏi liền.” Hắn đồng dạng, nắm tay của nàng cười to, sợ nàng đánh lâu tay sẽ đau.

“Nói hươu nói vượn, rõ ràng là anh cố ý gạt em để em phải bận rộn” Tô Nhã An vừa nghĩ tới chính mình mỗi ngày nghiêm túc chiều cổ hắn, vừa rồi còn uy hắn ăn cơm, ăn trái cây, cuối cùng ngay cả mình cũng bị hắn “ăn hết” trong lòng đã cảm thấy thật không cam lòng.

Không trách được tay của hắn rõ ràng bị thương không nặng nhưng vẫn không tốt lên, thì ra là làm bộ !

Lại ôn nhu hôn nàng, hắn tham lam sự chăm sóc của nàng, thoải mái khi vợ yêu ở bên. Hôn như vậy làm nàng bị nhột, khó chịu la

“Ha ha.....Anh..... đáng.” Nàng cười nắc nẻ, bởi vì cổ nhột không chịu nổi, đành đầu hàng, quy thuận nằm trong ngực chồng.

Nghĩ tới nghĩ lui, chồng không muốn gạt nàng, chỉ muốn ở bên nàng. ”ngốc”

Không 1 tiếng động, ôm vợ cười dịu dàng

“Vợ à, đừng uống thuốc tránh thai, có con sẽ sinh được không ?” Hắn đột nhiên vuốt bụng của nàng, muốn nàng ngày mai không cần uống thuốc .

“.....”

Nàng ngược mắt nhìn hắn, ánh mắt hoài nghi, lừa gạt.

“Anh không phải muốn dùng con để trói buộc em đâu, anh yêu em, cũng sẽ yêu con của chúng ta.” Hắn ôn nhu hôn mi nàng, biết rõ ái thê đang nghĩ sai.

Dù trước kia hắn đã từng có ý nghĩ đó, nhưng hắn muốn nàng phải tự nguyện, hắn sẽ bồi đắp tình cảm của mình, làm cho nàng thật thoải mái, thật hạnh phúc như vậy bọn họ mới có thể ở cạnh nhau thật lâu, thật lâu. Đường bệnh làm cho hắn suy nghĩ càng trưởng thành hơn.

“Thật chứ ?”

Giọng nói của nàng vẫn có chút hoài nghi, nhưng trong lòng rất vui mừng .

“Chúng ta sẽ nhanh có con, lúc đó em sẽ biết” Hắn tin mình có thể làm 1 người cha tốt, mong đợi vợ có mang.

Nhưng mà nhìn hắn nghiêm túc cùng tự tin, cũng làm cho sắc mặt của nàng có chút khó coi.

“Em chưa muốn sinh con sớm như vậy, 2 năm nữa được không em muốn chuyên tâm vào công việc hiện tại.”

Không thể cứ thế vứt bỏ bạn bè được, phải có trách nhiệm với công việc.

“Anh không vui ?”

Giản Thu Hòa trầm mặt, trầm ngâm trong chốc lát.

“Dù thế nào anh cũng tôn trọng quyết định của em, nhưng như vậy em sẽ ít có thời gian ở bên, anh cũng rất buồn nha” Hấn muốn được ôm vợ yêu cơ ! Hấn muốn ích kỷ Bọn họ mới “hợp lại” không lâu, mùa xuân đang bắt đầu.

Tô Nhã An suýt nữa mất trợn trắng, không nghĩ tới chồng nàng nghĩ thế. ...

Hấn hít sao ôm lấy thê tử — cả đời này hấn quyết sẽ yêu nữ nhân này.

“Vợ à, cảm ơn em đã ở lại bên cạnh anh.”

“Không khách khí, nếu đối xử không tốt em sẽ chạy đó!” Nhắc nhở chồng, không được phớt lờ trong hôn nhân.

“Anh sẽ ghi nhớ.” Trải qua 1 lần hấn thấy đủ là bài học lắm rồi, nếu làm cho nàng chạy mất quả là sỉ nhục lớn

“Còn có một câu.”

“Câu gì ?”

“Em yêu anh.” Hôn nhẹ, tình cảm cũng rất sâu.

Hấn cười nắm tay của nàng.

” Anh cũng rất yêu em, vợ yêu à!” (L :sén)

Giờ khắc này, hai người đều xác định được đây là người họ sẽ nắm tay cho đến cả cuộc đời, cũng may hoạn nạn bọn họ mới nhận thấy rõ giá trị của tình yêu, của hôn nhân, biết trân trọng mọi thứ. Duyên phận này họ sẽ không bao giờ buông tay.

—END—

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.